

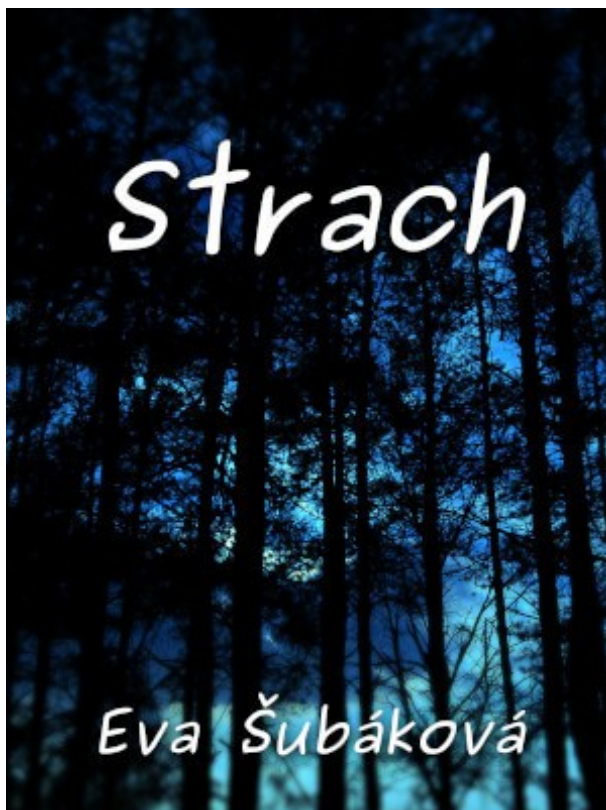
STRACH

Eva Šubáková

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Eva Šubáková</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2020)</u>	<u>100100</u>

O knihe

Hlavnej hrdinke, mladej vysokoškolačky Mili Vankovej, sa v jeden večer prihodí niečo neskutočné. Neplánovane vystúpi z autobusu a od zastávky ju prenasleduje muž v capej maske. Ohrozuje ju so sekerou. Dievčaťu sa podarí ujsť.

Ten istý zážitok majú s odstupom času ďalšie dve mladé ženy. Bývalá Milina trénerka a hosťujúca hráčka hádzanárskeho družstva. Mili chce sama odhaliť, kto v jej okolí šíri strach.

Od vyšetovania na vlastnú päšť ju neodradí ani vražda mladej Bianky Mocíkovej. Situácia je vážna. Polícia nemá dôkazy, nemá sa čoho chytiť. Ale Mili tuší, kto za tým je.

Obsah

STRACH.....	1
O knihe.....	2
I. kapitola.....	4
II. kapitola.....	38
III. kapitola.....	73
IV. kapitola.....	108
V. kapitola.....	137
VI. kapitola.....	186

I. kapitola

Emília Vanková nasadla v nedeľu večer na pravidelnú medzimestskú linku autobusu. Tak, ako po x tý raz, keď odchádzala do Nitry, do školy. Navštevovala učebný odbor Učiteľstvo pre primárne vzdelávanie, so zameraním na hudobnú výchovu. Aby sa o pár mesiacov mohla venovať deťom na základnej škole na 1. stupni. Žiadne batohy, ruksaky, či kufre ešte neniesla. Nemusela. Išla na zápis do posledného ročníka, ktorý sa konal v pondelok o 10 tej hodine v aule Univerzity Konštantína Filozofa. Všetky potrebné veci jej privezie oco. Autom. O tri týždne, pretože až vtedy sa jej začne riadne vyučovanie. S ľahkým ruksakom naplneným pár kúskami oblečenia si v autobuse sadla na jedno z piatich zadných sedadiel. Sadla si do kúta, na stranu šoféra. Ruksak si zložila z chrbta a položila na kolená. Krásne, dlhé, popoludní umyté čierne vlasy si odhrnula z tváre a prehodila až za plecia. Aby jej neprekážali. Z vonkajšieho vrecka na batohu vybrala mobil. Do vzniknutého prázdneho miesta zastrčila peňaženku s cestovným lístkom. Kamarátky ju vystríhali, že to nie je dobré miesto na peniaze a doklady v nej, že jej stadiaľ môžu ľahko vypadnúť. A čo je horšie, vonkajšie vrecko nemá na očiach, keď má batoh na chrbte a prípadný zlodej má tak ľahkú korisť. Emília pred bezpečnosťou uprednostnila pohodlie. Mobil si ponechala po ruke a batoh položila vedľa seba. Nemusela sa sústrediť na cestu, pretože vedela, že touto linkou ide na konečnú. Po prejdení cez päť dedín, urobia 20 minútovú prestávku. Presne podľa cestovného poriadku. Počkajú na ďalšie spoje, autobusy z iného smeru. Sú aj vlakovou prípojkou, na ktorú si cestujúci presadnú a dostanú sa autobusom do cieľa. Do mesta pod

Zoborom. Cestovanie, nevýhoda cezpoľných, pochádzajúcich hlavne z dedín, ako bola ona, jej dnes nepadlo dobre. Jednoducho sa jej nechcelo. Celú nedeľu mala sama pre seba, čo si užívala. Ísť do Nitry pôvodne plánovala prvým ranným spojom. Kvôli dohode s kamarátkou musela svoj zámer zmeniť. Emília to mala do školy 70 kilometrov, premenené na čas, 1 hodina 55 minút. Vzdušnou čiarou 30 km. Na zastávke v ich dedine autobus okrem nej nikoho nepriberal, nikto nevystupoval, preto sa takmer okamžite pohol. Prv, než si začala prehliadať mobil, na ktorom jej cinkla SMS ka, sa rozhladla okolo seba. Hneď za šoférom sedel starší manželský pár, na pravej strane nad kolesom podriemkaval jeden pán. Štyridsiatnik. Vzadu sedela ona. Spolu so šoférom piati cestujúci!

„No super! Dúfam, že v SAD-ke o tom nevedia. Inak by spoj dávno zrušili. Kvôli nerentabilite,“ pomyslela si a aktivovala si mobil.

„Dorazili sme v poriadku. Vyzerá to tu pekné,“ čítala správu od mamy z ostrova Ibiza, kam odišli spolu s otcom na 16 dňovú dovolenku. Len včera v noci. Mama pridala zopár čerstvých fotiek. Nádherných, lákavých fotiek. Z krásnej izby s výhľadom na more, z leňošenia na pláži, z kúpania sa v mori.

„Ako vám je dobre! Ako vám závidím,“ pomyslela si Emília, ktorú všetci, domáci, priatelia, známi, volali Mili. „Želám veľa, veľa slnečných dní. Užite si dovolenku!“ odpísala. „Dúfam, že som si nezabudla nabíjačku. Mám ešte šesť percent,“ prehmatávala ruksak na mieste, kam si nabíjačku zvyčajne ukladá. „Fajn,“ upokojila sa.

Mili mala pred sebou bez piatich minút dvojhodinovú cestu. Ako sama hovorievala, cesta do Nitry trvá tak dlho, preto, lebo

autobus stojí „pri každej vŕbe“ a kvalita ciest tretej triedy nedovoľuje vyššiu rýchlosť vozidiel. Doma si naplánovala tráviť čas v autobuse nejakou hrou, čo mala stiahnutú na mobile. Nízke percentá nabitia baterky jej to stopli. Potom si povedala, že sa bude inšpirovať drierajúcim spolucestujúcim. Hru si ponechá na cestu po 20 minútovej prestávke. Ale pred tým si na lavičke na stanici, kde budú povinne čakať na iné spoje, musí mobil nabiť. Zahniezdila sa, upravila si čierne legíny, dlhý sivý pulóver si stiahla a urovnala pod zadkom, aby sa neskrčil a aby ju netlačil. Znova si upravila dlhé vlasy a oprela si hlavu o okno autobusu. To už vyšli z jej dediny. Monotónna natriasajúca cesta ju začala uspávať. V ruke jej cinkol mobil. Strhla sa. Prišla jej správa.

„Dnes na inťák nechod! Sorry! Nestihla som ho vybaviť. Vysvetlím. Čau,“ čítala strohé riadky od kamarátky.

„Ty si super!“ povedala nahnevane Mili. „Ty tiež! Hotovo. Zdochol si,“ adresovala vyčítavé slová mobilu. „Som nahratá! Čo teraz?“

Z ruksaka si okamžite vytiahla ľahkú modrú vetrovku s nenápadným tmavomodrým piktogramom „palec hore“ na ľavej strane hrudníka a obliekla sa. Potom prudko vstala, švihla si na chrbát ruksak a poponáhľala sa k dverám. Aby šofér videl, že na najbližšej zastávke chce vystúpiť. Pritom sa neustále pozerala cez šoférovo okno na cestu v protismere. Keď dočítala správu od kamarátky, ktorá jej nevybavila izbu na internáte, rozhodla sa vrátiť sa domov a do školy vycestovať zajtra ráno. O autobuse, ktorý vyzerala, vedela. Bol to riadny pravidelný nedeľňajší spoj. Mili tento autobus často sprevádzala očami, keď sa míňali. Hlavne v skúšobnom období. Keď cestovala na skúšku. Zo strachu,

z obavy, že neurobí skúšku, sa ním chcela vrátiť. Vedela, kde by mala nastúpiť, kde má autobus zastávku. Presne na tom mieste, ako sa blížili. Mnohokrát chcela vystúpiť a počkať pár minút na návrat domov. Robila tak vždy, že autobus sprevádzala očami, pokiaľ ho mala v dohľade, ale nikdy z toho svojho nevystúpila. Neprerušila cestovanie len preto, lebo mala pred skúškou hroznú trému. Až teraz, keď vedela, že o desiatej večer, kedy by dorazila na internát, keď vedela, že nebude mať kam ísť. Len preto sa rozhodla vystúpiť. S presvedčením, že chytí autobus v opačnom smere, znova prejde tú istú trasu a dovezie sa domov. Šofér zaregistroval mladé dievča pred dverami, čo boli približne v strede autobusu. Mili si všimla, že má pri uchu mobil. V duchu si položila otázku, či to šoféri z povolania môžu. Hneď si aj odpovedala, že nie. Nikto nesmie! Ani ostatní šoféri nesmú počas jazdy telefonovať! Vedela, že práve zákaz telefonovať, patrí medzi najčastejšie porušované. Zamyslenie sa nad šoférovým počínom ukončila s odôvodnením, že si vybavoval niečo súrne, dôležité, kvôli čomu šofér zákaz porušil.

„Veď si len teraz nastúpila! Nie si v cieli,“ zakričal jej asi 40 ročný veľmi sympatický šofér a mávol na ňu ešte s mobilom v ruke, keď zastavil.

„Ja viem!“ snažila sa prekričať syčanie vzduchových brzd autobusu. „Vraciam sa domov. Ďakujem,“ Mili raz dva vystúpila.

Motor autobusu zavrndžal, zatvorili sa dvere a autobus odišiel. Mili sa poobzerala. Nadhodila si ruksak, pevnejšie ho uchopila za traky. Chcela prejsť na druhú stranu a tam počkať na svoj autobus. Zastávky, jej a tá na opačnej strane, neboli oproti sebe. Tá opačná bola vzdialená asi dvadsať, dvadsaťpäť metrov od jej. V smere

bližšie k jej domovu. Nič nevidela nielen preto, lebo vyšla z vysvieteného autobusu, ale aj preto, lebo vonku bola naozaj veľká tma. Obloha bola bez hviezd, mesiaca. Respektíve zakrývali ich dažďové mračná. Práve kvôli predpovedi o daždi, si Mili obliekla už v autobuse tenkú vetrovku.

„No nazdar! Tma jak v ri...“ nedopovedala.

Čosi ju vyrušilo. Mili sa snažila zaostriť zrak. S maximálnou námahou sa pozerala na cestu pred sebou. V opačnom smere, neďaleko od zastávky, ku ktorej sa chcela dostať, zaregistrovala nejakú kopu. O chvíľu si kopu premenila na siluetu auta. Osobného auta. Zaparkovaného za zastávkou. Jeho šoféra nevidela. Oči sa jej síce trošku prispôsobili na tmu, ale videla iba málo. Kvôli zväčšujúcej sa tme, normálnemu prírodnému javu pred dažďom, kráčala ku zastávke na opačnej strane veľmi pomaly. Neustále ostrila oči, natrčala uši. Zastala. Približne v mieste, kam sa potrebovala dostať, zazrela slabé záblesky svetla. Od zapaľovača. Zavanul k nej cigaretový dym. Domyslela si, že neďaleko nej niekto fajčí. Tipovala, že je to chlap. Pre seba si vysvetlila, že prišiel k autobusu, na niekoho čakať. Vykročila, no v sekunde zostala stáť.

„Halóóó, vystúpil niekto?“ niesla sa vzduchom zvláštne spevavo položená otázka z druhej strany cesty. Hlas bol priškrtený, napodobňujúci dieťa, neprirodzený, divný, výsmešný. „Načo to urobiiiiil?“

Mili ani nedýchala. Neozvala sa. Inštinktívne urobila dva kroky späť. Potom ďalší a ďalší krok. Uvedomila si, že sa vrátila celkom pred plechovú búdku, čakáreň zástavky, kde pred chvíľou vystúpila. Krok zacúvala do otvorenej čakárne. Na čelo jej vystúpil

studený pot. Srdce jej silno a rýchlo bilo. Nohy a ruky odmietali počúvať, miesto toho sa začali neovládateľne triasť. Mili zostala stáť na okraji čakárne. Zvažovala vojsť hlbšie. Nohy mala neskutočne ťažké. Do nosa jej udrel divný zmiešaný puch. Pomaly, ale isto rozpoznávala sladkastý zápach, pripomínajúci teplú krv a ten druhý, tiahnúci sa tiež z čakárne, prisúdila mokrému odevu vyrobenému zo srsti nejakého zvierťa. Mala pocit, že v čakárni niekto, alebo niečo ležalo. Uvedomovala si, ako stráca sily, ale hecovala sa, že musí byť v strehu. Nepatrila k padavkám. Preto sa nebála vystúpiť z bezpečného autobusu na opustené miesto zastávky. Verila v svoju dobrú fyzickú kondíciu, ktorá jej zostala ako hádzanárskej dorastenke na gymnáziu, a ktorú v súčasnosti občas podporovala inými športovými aktivitami. Najviac plávaním. Nebála sa vystúpiť aj preto, lebo doposiaľ na vlastnej koži nič zlé nezažila. Ale teraz ju začal premáhať strach. Hrozný, nefalšovaný, pacifikujúci. Prikazovala si, aby sa nebála, že strach, čo sa jej zmocnil, je neopodstatnený. Nahovárala si, že sa nič nedeje. Nútila sa reálne uvažovať. Márne. To, čo pred chvíľou počula, jej pripadalo príliš čudné, podozrivé, nenormálne. Svoje v danej chvíli urobila poloha zastávky, na ktorej vystúpila. Ktorú registrovala vždy, keď išli okolo. Stála popri hlavnej ceste, mimo dediny. Necelých sto metrov nad zákrutou do nej. Bola zriadená pre jej občanov, kvôli spojom, ktoré nezachádzali pre svojich pasažierov do dediny. Tento signál pre autobusy, aby vedeli, kde majú zastaviť, búdková čakáreň pre cestujúcich, aby sa mali kde ukryť pred nepriaznivým počasím, ani počas dňa nevyzerala trikrát lákavo. Skôr ošumelo. A teraz, potme, pôsobila zastávka strašidelne, až nebezpečne. Mili stála na jej okraji bez pohnutia.

„Ja viem, že si vystúpilááá. V autobuse sa rozsvietilo, bolo ťa vidieeeeť,“ nieslo sa nočnou tmou smerom k Mili. Opäť výsmešne, detsky, ako keď sa deti hrajú na schovávačku a niektoré sa ukrylo slabo. Bolo ihneď prezradené, nájdené. A ostatné deti sa mu za to presne takto vysmievali. Potom zaznela melódia. Nie z auta, z rádia, či iného média, ale z úst človeka. Zvuk jemne silnel, čo znamenalo, že sa spievajúci približuje.

Mili okamžite priradila melódiu k piesni. Jednak študovala hudobný odbor a piesne ju zaujímali, jednak pieseň Pozri, čo pre teba mám, patrila k hitom, ktoré pozná každý. Na opačnej strane cesty videla malé záblesky. Spôsobovali ich svetlo z mobilu a odraz svetla z osvieteného kovu.

„Preboha! To je... sekera?“ zapozerala sa na to miesto. „Ukazuje mi sekeru? Čo to má znamenať? To je cvok! Kriste, utiekol zo psychiatrie?“ nespúšťala oči z miesta, odkiaľ sa ozývalo hmmkanie piesne. „Ľudia, pomóóóc,“ chcela zakričať, ale nemohla. Hrdlo mala stiahnuté a vyplnené veľkou hrčou hneď za jazykom. Miesto volania o pomoc sa z jej úst éterom ozval neidentifikovateľný zvuk, ledva počuteľný pisk. „Nemala som vystupovať z toho autobusu. Nemala som vystupovať,“ bolo jediné, čo sa jej prehánalo v mysli.

Na zastávke oproti sa na chvíľu zablysko. Mili sa okamžite pozrela tým smerom. Záblesk vydalo auto, ktorého šofér na moment otvoril dvere. Mili sa sústredila. Chcela vidieť a následne pochopiť, čo to má všetko znamenať. Ale záblesk bol taký krátky, že nič nevidela. Nevidela, kto dvere otvoril a potom zatvoril. Nevidela nič, no jej vybičovaný mozog signalizoval, že ten niekto,

čo pred chvíľou otvoril a zatvoril dvere na aute, že sa ten niekto vydal k nej.

„Kriste, ja som ale! Prečo som vystupovala! Ved' som mohla prespať v hoteli!“ vyčítala si stále v mysli.

Pomaly prichádzala k sebe. Mohla hýbať aj rukami, aj nohami. Chcela si dať z chrbta dolu ruksak, aby sa dostala k mobilu a mohla si privolať pomoc. Bola tak nervózna a vystrašená, že nevedela vytiahnuť pravú ruku z traku na batohu. Jej oči si už privykli na tmu. Bola si istá, že neznáma osoba sa k nej približuje. Opantal ju stiesnený pocit. Cítila, že je zle. Prestala sa snažiť dať si dolu ruksak. Miesto toho sa schovala za búdku autobusovej zastávky. „Panebože, len nech nepríde ku mne! Len nech nejde sem,“ modlikala. „Čo to robím? Ved' viem, že ide sem! Nie, tu nesmiem zostať!“ povedala si. Prikrčila sa a ticho sa pohla zo zastávky. Smerom ku zákrute, čo sa vinula do dediny.

„Ak nie si moja, potom neviem, čia si? Máš detskú tvár a hrozne dobré vlasy. Cestičkou vo vlasoch, prejdem ti sekerkou...“ spieval neznámy.

Mili sa začal vracat' stav, ktorý len pred chvíľou potlačila. Ruky, nohy jej začali drevenieť. Zostala pričupená. Ledva otočila hlavou. S námahou pozerala do diaľky. Za seba. Prenasledovateľ, akoby vedel, že sa bude na neho pozerat', si každú chvíľu mobilom osvecoval hlavu, pri ktorej držal sekeru. Zasvietil na hlavu a zhasol. Zasvietil a zhasol. Popritom kráčal. Neponáhľal sa. Ako by si chcel vychutnať každú sekundu Milinho strachu. Mili sa ku nemu otočila, práve vo chvíli, keď sa osvietil. Na moment zahliadla veľkú koziu hlavu. Okamžite sa zvrtila a chcela utekať preč. Nohy však odmietli urobiť akýkoľvek pohyb a Mili spadla.

Snažila sa prekonať hroznú indispozíciu svojho tela. Trochu povstala, no pravá noha sa jej na asfalte pošmykla. Skúsila sa pevnejšie zaprieť druhou nohou. Opäť sa jej pošmyklo. Nakoniec sa jej podarilo vstať. Nohy si necítila. Boli ako dva kláty. Ťažké, strpnuté. Nerozumela, čo sa to s ňou deje, ale uspokojila sa s tým, že sa jej necitlivé nohy hýbu. Donútila ich k behu. Prikrčená k zemi smerovala k dedine.

Rozpršalo sa. K dažďu sa pridala nepríjemný vietor. Hoci sa Miline podmienky videnia dažďom ešte zhoršili, v diaľke pred ňou, no v opačnom smere, bolo vidieť dve prichádzajúce pomaly sa zväčšujúce svetlá. Svetlá jej očakávaného autobusu. Mladá vysokoškolačka bola veľmi znepokojená, vystrašená. Na chvíľu stratila z dohľadu zamaskovanú postavu so sekerou. Neodvážila sa prejsť na druhú stranu, aby ju neosvietil šofér prichádzajúceho autobusu, hoci mala ten nápad. Kvôli tomu záchranný nápad okamžite zamietla. Panikárila, to áno, ale uvažovala dobre. Ak by jej nezastavil, pretože nie je na zastávke, prenasledovateľovi by svetlá uchádzajúceho, teraz už naisto zmeškaného autobusu, odhalili jej polohu. Najtichšie ako dokázala, sa krok za krokom vzdľaovala od hrozného miesta. Na moment zastala. Zostala v drepe a ticho načúvala. Dážď silnel, čľapotal na cestu. Vietor čoraz silnejšie ohýbal konáre kríkov a stromov. Obzerala sa. Chcela vidieť, čo sa jej deje za chrbtom. Či ju neznámy šialenec prenasleduje, alebo nie. Skoro omdlela, keď šofér prichádzajúceho autobusu krátko zatrúbil. Nespomalil, iba zatrúbil. Na to, aby mu zamávala, aby mu naznačila, nech zastaví, bolo neskoro. Uvedomila si, že netrúbil na ňu, pretože ju nemohol vidieť. Neznámeho nezahliadla. Tipovala, že sa aj on pred autobusom schoval. Najskôr do jarku popri ceste. Uvedomila si, že ak

nezmizne z miesta, kde sa nachádzala, ohrozí sa. Zhlboka sa nadýchla. Rýchlo skontrolovala svoje okolie a pustila sa do behu. Najrýchlejšie, ako vedela. V smere svojej cesty. Pridržiavala sa krajnice.

„Nemysli si, že mi ujdeš,“ počula dosť ďaleko od seba. Už to nebola detská reč. Boli to hlasné výhražné slová nahnevaného muža.

Dážď neutíchal. Cesty, akoby sa podriadili výzve meteorológov: kto nemusí, nech nikam nejde! Boli prázdne. Mili pridala. Hnevala sa, že cesta tretej triedy nemá zvodidlá. Prešla by za ne a prikrčená k ich výške, by bežala do sto metrov vzdialenej dediny. Preto aspoň zišla z cesty. Keď bola na tráve, počula, ako sa nahnevaný chlap snaží naštartovať auto. Auto dvakrát zaškŕkalo, ale nenaskočilo. Mili sa mierne upokojila. No neustále sa obzerala. Terén mimo cesty bol hrbolatý. Na cestu sa nevrátila, pretože si myslela, že takto je menej na očiach. Opatrne obchádzala pätníky. Od prikrčenia ju však začali bolieť nohy aj chrbát. Vystrela sa. Posilnená vedomosťou, že prenasledovateľ nenaštartoval, sa odvážila bežať prirodzene, vzpriamene. Obzrela sa. Hneď na to stupila do výmoľu, do hlbšej jamy. Stratila rovnováhu a spadla. Bolo to tak nečakané, že pád nestihla tlmiť rukami. Spadla na bok. Zo zvažujúceho sa briežku sa kotúlala do jarku. Ruksak sa jej zošmykol z chrbta. Chvíľu sa gúľal s ňou. Konečne sa zastavila. Ruksak pristál pri nej. Dočiahla ho a začala ho prehmatávať. Zistila, kde má bočný vачok s mobilom. Mobil, ani peňaženku nenahmatala. Nervózne začala hľadať rukami po mokrej tráve. Mala šťastie. Za trsom trávy naďabila na mobil. Práve trs mu zabránil zgúľať sa na dno jarku. Chcela pohľadať peňaženku,

o ktorej vedela, že jej, rovnako ako mobil, musela pri páde vypadnúť z batohu. Zaszvietila si. Mobil na chvíľku blikol.

„Krisťežežiši! Ved' viem, že je vybitý!“ zašomrala.

Ale aj malý sekundový záblesk, ktorý mobil dokázal vydať, Mili stačil, aby si všimla, že vyššie nad ňou leží jej peňaženka. Chcela vstať a dočiahnuť ju. Zjojkla. Nemohla sa postaviť na ľavú nohu. Celé okolie členku ju príšerne bolelo. Vedela, že je zle. Kľakla si a v kľaku, držiac zranenú nohu vyššie, tak, aby sa ňou nedotkla zeme, sa dostala ku peňaženke. Podarilo sa jej vyšplhať ku krajnici. S boľavým členkom jej to trvalo dosť dlho, ale dokázala to. Aby sa nezošmykla naspäť, sadla si pred pätník. Oprela sa oň chrbtom. Potrebovala sa vydýchať a odložiť si peňaženku a nefunkčný mobil. Urobila tak. Bola zúfalá. Neustále sa pozerala na cestu, ktorú dosiaľ ubehla. Chcela sa presvedčiť, ako je na tom. Či ju neznámy ešte prenasleduje. Prestalo pršať. Mili sedela opretá o pätník. Asi dvadsaťpäť metrov od cieľa. Pohľadom pátrala po odstavenom šialencovom aute. Na oblohe sa ukázal mesiac. Mili pomohol vidieť, ako sa odstavené auto, o ktoré sa zaujímala, pohlo. Vydýchla si. Auto pokračovalo v opačnom smere. Preč od nej. Chvíľu ho sledovala.

„Panebože, nabral smer k nám. Ako by som dopadla, kebyže si ho cestou domov stopnem?“ zľakla sa predstavy, keby nestihla svoj autobus a využila by autostop.

Mladá zranená dievčina vedela, že musí pokračovať v ceste. Že sa stoj, čo stoj, musí dostať do dediny. Bola rozhodnutá zabúchať na prvú bránu a požiadať o pomoc. Vstala. Pomaly, skackaním na jednej nohe sa blížila k dedine. Občas sa obzrela, aby skontrolovala auto s kozím šoférom.

S vypätím všetkých síl Mili dokrivila na zákrutu cesty, čo sa stáčala do dediny. Najprv sa potešila, no potom skoro skamenela, keď sa opäť obzrela. Auto, o ktorom si myslela, že je od nej na míle ďaleko, šialencovo auto sa zrazu otočilo a pokračovalo v opačnom jazdnom pruhu. Smerom ku nej.

Mili začala skákať na jednej nohe. Cítila, ako jej ubúdajú sily. Cítila, že malý kopček, ktorý viedol k prvým domom v dedine, nezvládne v potrebnom časovom limite. Rozmýšľala, že sa hodí do kanála, tam zaľahne a prečká, kým prenasledovateľ prejde okolo nej. Netrápilo ju, že vyjde z neho ufúľaná ako prasa. Inú záchranu pre seba nevidela. Zrazu sa hore na kopčeku objavili svetlá. Mili preskákala na druhú stranu cesty a začala zúfalo mávať na šoféra.

„Zastavte, preboha vás prosím, zastavte,“ mávala a skackala pred spomaľujúcim autom.

„Čo je? Čo sa deje?“ vyklonil sa z okna svojho auta Adrián Zeman. Mladý tridsaťročný lekár bol nahnevanej. „Čo sa ti stalo? Si zranená?“

„Preboha, rýchlo. Prenasleduje ma koza,“ skackala zadýchaná Mili okolo auta pridržiavajúc sa prednej kapoty.

„Čo?“ skríkol Adrián, keď Mili otvorila dvere vedľa neho.

Strčila dnu hlavu.

„Volám sa Mili Vanková,“ zadýchaná, s menším stonaním rozprestierala na sedadlo uterák, čo si stihla vytiahnuť z ruksaku.

„Čo si povedala? Že ťa prenasleduje koza?“ overoval si Adrián.

Áno. Veľká koza a má...“ nestihla povedať, že prenasledovateľ má sekeru. Sadla si a začala si vyzliekať premočenú vetrovku.

„Jasné. A má dva rohy. Okamžite vystúp! Zavolám ti pomoc, ale z auta von! Okamžite!“ Adrián sa naklonil cez Mili a otvoril jej dvere.

„Preboha, to nie! To nemôžeš! Ten cap ma zabije,“ Mili naspäť pribuchla dvere. „Poď odtiaľto, lebo ublíži aj tebe!“

„Tak takto. Som lekár. Pomôžem ti,“ spustil Adrián. „V poriadku. Zostaň v aute! Pokojne sed! Budem veľmi otvorený. Máš abstrák a blúzniš z neho, alebo si si šľahla o niečo viac a blúzniš z toho. Kde by sa tu cap, koza, či kto, vzali? Nevyznám sa, ale vidím dobre. Som lekár, ale nie psychiater! Mám kamarátov...“.

„Preboha! Čo to trepeš! Ja nie som na drogách!“ skríkla Mili.

„Tak, prečo si ma zastavila a povedala si mi, že ťa prenasleduje koza, či cap, či čo? To je nejaká nová finta? Aby som ťa zobral? Viac to neurob! Nezaberá to!“

„Cestovala som do Nitry, do školy, ale vystúpila som z autobusu, lebo nebudem mať, kde bývať. Na autobusovej zastávke na mňa mávala koza so sekerou,“ kričala Mili zúfalo. „Ale ušla som jej, teda jemu,“ vychrstla. „Poďme prosím, odtiaľto preč! Lebo, ak sem príde, ublíži nám!“

„Nevrav! Si na drogách! To nemá význam. Priznaj sa! Pomôžem ti!“

„Ja si nevymýšľam. Ver mi!“ Mili sa prosebne pozrela na Adriána.

„Čo mi to tu rozprávaš? Koza so sekerou? Trochu silné kafé. Pozri, ešte raz! Ak je to nejaká študentská forma stopu, je to veľmi čudné. Zbieraš za to nejaké body? Povedzme, že ťa kvôli

originalite, zoberiem! Zhodou okolností idem do Nitry,“ privolil Adrián, pretože si stále myslel, že je Mili nadrogovaná. „Pracujem tam. Volám sa Adrián.“

Na chvíľu ich osvietili svetlá auta, ktoré prichádzalo do dediny. Adrián naštartoval. Pohli sa.

„A čo robíš tu? Si z tejto dediny?“ spýtala sa Mili neustále sa obzerajúc, aby videla, kam ide auto, čo prešlo okolo nich. „Kriste, on je z tejto dediny! Teraz prešiel na druhú stranu! A zastavil!“

„Kto? Ja som myslel, že si už skončila. Chytila si mňa, stop. Hra skončila! Nie?“ usmial sa Adrián.

„Ty mi neveríš? Vieš, koľko strachu som si užila? Ten muž tú sekeru určite použije. Ak ju už nepoužil,“ riekla Mili.

Adrián zastavil.

„Prestaň! Zbláznila si sa? Stokrát opakovaný fór, už nie je fórom, ale otravnou odrhovačkou. Povedal som, že ťa beriem, tak prestaň!“

„Preboha, pokračuj! Keď si ten idiot uvedomí, že som mohla nastúpiť do tvojho auta, môže nás prenasledovať. Určite je to nejaký cvok! A tí sú nevyspytateľní.“

„Ty vieš, že to auto, čo pred chvíľou prešlo okolo nás, to je ten...“

„Ja neviem. Nevidela som. Ale príšerne sa bojím.“

„Počkať! Chceš povedať, že si si nič nevymyslela? Naozaj hovoríš pravdu? Pozri sa mi priamo do očí!“ vyzval ju Adrián.

Mili sa natočila k Adriánovi a pozerala sa mu do očí.

„Prečo by som to robila? Prečo by som si vymýšľala? Povedala som. Nasadla som u nás na autobus a cestovala som do Nitry. Kamoška mi mala vybaviť internát, ale nevybavila. Poslala mi o tom správu. Do autobusu. Neskoro. Už som bola na ceste. Ja krava som sa rozhodla, že vystúpim a počkám si na autobus späť. Tam,“ ukázala smer miesta, kde sa jej stal neprijemný zážitok. „Lenže na tom mieste, kde je autobusová zastávka, stálo auto. Pri ňom chlapík. Zaspieval mi pieseň Pozri, čo pre teba mám. A mobilom zasvietil na sekeru! Môj strach je hádam na mieste! Nie?“

„Takže chlapík a nie koza?“ spýtal sa Adrián.

„Najprv to bol asi chlap, lebo fajčil. Potom si musel na hlavu nasadiť masku kozy. Vyzeralo to ako naozajstná koza. Svietil na seba a popritom mi mával sekerou!“

„Mám zavolať políciu? Ale hovoriť budeš iba ty. Ja a moja manželka odchádzame zajtra do Tatier. Najprv na trojdňovú konferenciu. Si vysokoškoláčka. Počítam s tým, že máš aký taký prehľad a budeš rozumieť, o čom ti poviem. Bude nám prednášaná téma Nové artroskopické metódy. Predvedú nám nácvik artroskopických operačných techník a nechcem o to prísť. Ani moja žena. Teda, ak by som tu musel kvôli tebe zostať. Ako svedok, čo ťa viezol po otrasnom zážitku. Pochop! Nemôžeme si nechať ujsť nové techniky pri stabilizácii ramena, chcem vidieť zošitie rotátorových manžiet, či meniskov a ďalšie zložité úkony. Je to čosi nové! Do Tatier má prísť tréningový kamión vybavený špičkovým laboratóriom.“

„Kašli na políciu. Ani ja sa nechcem s nimi zamotávať. Od zajtra mám dohodnutú brigádu v nitrianskych tlačiarňach. Prachy

sa mi zídu. Školu začínam neskôr. Zajtra mám iba zápis. Cez deň si vybavím internát. Je to taká blbosť, že si nemôžem zabeštelovať izbu na celé štúdium, ale každým rokom musím o ňu požiadať. Dnes skončím v hoteli. Ak tam dôjdem!“

„Všimol som si. Ľavá noha. Vyrvtla si si členok?“ spýtal sa Adrián.

„Ja neviem. Asi. Bolí ma to ako zlomené. To mi ešte chýbalo! Ale som rada, že žijem. Vieš, čo si začínam o tom mojom zážitku myslieť?“ Mili sa pozrela na Adriána.

„Ee,“ pokýval hlavou.

„Že som sa dobre rozhodla. Nevolať políciu. Preberme to. Bol to obyčajný sprostý žart. Ten debil si zo mňa asi vystrelil. Veď, čo iné by tým sledoval? Mal predpremiéru halloweenu. Somár, ale podarilo sa mu riadne ma vydesiť!“ Mili sa usmiala. „V podstate som mala šťastie, že som natrafila na teba. Ideš z domu?“

„Tak nejako. Spomínal som, že idem so ženou na konferenciu. Trvá tri dni, no my sme si s Miškou povedali, že si vezmeme voľno. Sedem dní. K tomu tri dni konferencia, dva dni, kedy nemáme službu a máme perfektnú dovolenku,“ riekol Adrián.

„Uhm. Spolu dvanásť dní. Aj naši sú na dovolenke. Včera odišli na Ibiza. Preto som si povedala, že idem do Nitry a vybavím si brigádu. Teda mám ju už dávno vybavenú. Brigádujem u nich každoročne. Už tretí rok. Čo budem doma? Lenže som to trošku zbabrala. Malo mi napadnúť, že existujú ľudia, čo si z druhých radi vystrelia. Nemala som sa vyľakať a nemala by som boľavý členok. Ďalší bod sebazoznania sa. Už viem, že v stresových

situáciách nereagujem správne. Teraz to viem, a zariadim sa podľa toho! Škoda nohy!“ Mili si vzdychla.

„Nohu vyriešime. Poskytnem ti prvú pomoc. Nohu ti spevním, zabandážujem.“ Adrián vyšiel z auta, otvoril dvere na Milinej strane. Z prístrojovej dosky vybral lekárničku. Z nej elastický obvaz. „Ukáž! Natrč nohu!“

Mili natočila boľavú nohu k Adriánovi.

„Jasné,“ kývol hlavou, keď vyzul Mili a dal jej dolu ponožku. „Vyzerá to podvrtnuté. Budem šetrný, ale bolieť to bude. Musíš to vydržať,“ upozorňoval Adrián a obväzoval Mile nohu. „Miška, moja žena, má službu. Zastavíme sa u nej. Pozrie, čo tam máš. Nohu zröntgenuje. Zafixuje ti ju, chvíľu si dáš s pohybom pokoj a budeš v poriadku!“ navrhol Adrián. „Tvoju tenisku ti priviažem ku chodidlu. Aby si naboso nestúpala na zem. Hotovo!“ Adrián odložil lekárničku, sadol do auta a pokračoval v ceste.

„V podstate mám šťastný deň!“ zhodnotila Mili. „Prosím ťa, sľúb mi, že nepovieš nikomu, že som naletela, síce dosť za uši pritiahnutému morbidnému žartu, ale naletela. Už viem, prečo bola tvoja prvá veta, či som na drogách, keď som ti hovorila, že ma niekto prenasleduje so sekerou. Teda niekto v kozej podobe. Je to absurdné!“ poklopala si na čelo. „Ale ja ho vypátram. To mu nedarujem! Keď sa hrá na kozu, môj strach si riadne odmečí!“ povedala si v duchu.

„To teda je! Riadne absurdné!“ uznal Adrián. „Nadskakuješ pred autom a kričíš, že ťa prenasleduje koza! Si celá premočená. Pustím kúrenie, snaž sa trochu obschnúť.“

„Ty v tej dedine bývaš? Do nemocnice dochádzaš? Každý deň? Nemáš to ďaleko?“ Mili zmenila tému.

„Už nie, nebývam. Z tej dediny pochádzam. S Miškou bývame v Nitre. V dedine býva moja teta. Mamina sestra. Keď sme dostali v Nitre prácu, presťahovali sme sa. Aj s mamou. Teraz som k tete doviezol mamu. Dievčiny chcú byť spolu, a keďže zajtra odchádzame s Miškou do Tatier, nemal som iný termín, aby som priviezol mamu k tete.“

„Jéj, to je také pekné! Že majú sestry pekný vzťah, že tebe nerobí problém, postarať sa o mamu. Je to skvelé,“ hodnotila Mili.

„Pamätám si dobre? Nemáš, kde spať? Poviem o tomto probléme Miške. Ak bude súhlasiť, môžeš spať u nás. Ušetríš za hotel,“ povedal Adrián.

„No, ak toto dokážeš, buď si istý, že vaše manželstvo dlho vydrží! Neboj, nefandím si! Pritom vôbec nemám na mysli, čo by mnohým napadlo. No, že by k niečomu mohlo dôjsť. Ale veľmi by som sa tvojej žene čudovala, ak by ti to prešlo.“

„Fakt,“ Adrián sa pozrel na Mili. „Naozaj netreba hladiť hada bosou nohou. Možno by som nevedel vysvetliť, prečo beriem stopárky a nevedel by som ani povedať, ako a kedy sme si potykali.“

„Lahko. Potykali sme si ľahko. Pripadáš mi ako študent, môj rovesník. A stopárka? Viem, ľudia sú opatrní. U mňa bol stop nevyhnutnosťou. Veď vieš. Príčinu som ti povedala.“

Cesta im ubiehala rýchlo.

„Čo v Nitre študuješ?“ spýtal sa Adrián.

„Na pedagogickej fakulte. Primárne vzdelávanie, pre ročníky 1 až 4,“ odpovedala pomenujúc svojsky svoj odbor. „Som v poslednom ročníku.“

„Fíha! A budeš využívať zásadu škola hrom?“ usmial sa Adrián.

„Čo? Mal si na mysli škola hrou, nie? Ježiši, to je dobré! To si zaradím do svojej slovnej zásoby. Že škola hrom! To ti ako napadlo? Táto slovná hračka?“ smiala sa Mili.

„Nie mne, ale synovcovi. To on to tak pomenoval. Je škôlkar, majú tam rôzne krúžky. Pýtal sa švagrinej, svojej mamy, či ho zapíše do krúžku Škola hrom. Asi to tak počul. Aj nám to bolo smiešne. Odvtedy to ani inak nenazveme. Len škola hrom. Vedela by si, čo znamená maruša divá?“

„Ee. Vôbec!“

„No predsa nadáva! Márnosť šedivá!“ usmial sa Adrián.

„Ježiši, to je krásne! Malý vám robí riadnu šou! Inak, vieš, že si riskoval, keď si mi povedal, aby som sa ti pozrela do očí? Vieš, keď si pochyboval, či ti hovorím pravdu,“ nadhodila Mili.

„Ako? Ako som riskoval? Myslím si, že ľudia by sa hanbili klamať do očí!“

„Nehovorte,“ Mili zdôraznila slovo nehovorte, „ľuďom pravdu do očí! Nebudú vás počúvať, pretože, oko nie je sluchový orgán! To si nevedel?“

„To je dobré! Naozaj!“ zasmial sa Adrián. „Výrok sa mi páči. To si pre zmenu zaradím ja do svojho slovníka!“

Potom sa už rozprávali každý o svojom. Mili o škole, Adrián o rôznych špecifických prípadoch zo svojej praxe. Dorazili do

Nitry. Zastali v nemocnici pred urgentným príjmom. Adrián pomohol Mili z auta.

„Fajn, dák za to kúrenie. Pomohlo. Legíny mi trošku obschli,“ riekla Mili.

„Pôjdeme rovno za mojou ženou. Odprevadím ťa pred ambulanciu. No a potom...“ vysvetľoval podopierajúc Mili.

„Jasné. Potom ideme každý sám. Aby sme teda nedráždili hada. Lebo, bosú nohu už mám, len ma dosť bolí. Nechcem, aby sa na mne tvoja žena nejako vyvršila,“ povedala Mili a hopkala vedľa Adriána.

„To zasa nie! Moja žena je perfektná, určite nežiarli a už vôbec by svoj hnev neriešila cez pacienta. Nikdy! Je pravda, že je veľká poctivka, že všetko musí byť tak, ako má byť,“ zareagoval Adrián. „Ibaže ty si priveľmi pekná. To ti muselo povedať x chalanov. Radšej to teda ponecháme v rovine, že sa nepoznáme. Sadneš si na lavičku a počkáš, ako bežný pacient. Dobre?“

„Dobre,“ odpovedala Mili potešená Adriánovým polichotením. „Pravdepodobne ideme do tamtých dvier.“

Adrián prikývol.

„Tak ma nechaj! Dajako doskackám. Ty choď prvý! A ďakujem!“

„Pomôžem ti sadnúť si,“ rozhodol Adrián.

Usadil Mili a zaklopal, hoci bol na svojom pracovisku. Musel. Dvere, za ktorými sa vykonávala pohotovosť, boli opatrené guľou.

„Pán doktor! Čo vy tu? Bez pani doktorky neviete zaspinkať?“ postaršia sestrička vyriekla poslednú otázku s malou dávkou irónie.

„Emka, vy ste jasnovidka!“ usmial sa Adrián. „Ako prebieha služba?“

„Zázračne pokojne. Dosiaľ našu pomoc potrebovalo iba sedem pacientov. Slečna, vy idete ku nám?“ sestrička sa pozrela na Mili.

Prikývla.

„Pani doktorka, máme milú návštevu a aj prípad,“ zavolala sestrička smerom do ambulancie.

„Pomôžem?“ Adrián smeroval svoju otázku Mili.

Doktorka Zemanová medzitým vyšla za sestričkou, zistiť o akej návšteve a prípade hovorí.

„Zrejme netreba. Nikoho nevidím, preto si myslím, že slečna je bez doprovodu. Keď prišla až sem, dokáže prísť aj do ambulancie,“ prehovorila Miška Zemanová, pri pohľade na Mili.

„Áno. Dorskackala som sama. Nemôžem stupiť na ľavú nohu, bolí ma členok. Asi to mám podvrtnuté,“ odpovedala pokojne Mili.

„To nechajte na nás. Zistíme, v akom stave je vaša noha. Ako sa vám to stalo?“ zaujímala sa lekárka.

„Zle som stupila.“

„Behali ste po poli? Súdim podľa nohavíc. Vidno, že ste spadli,“ Miška sa pozerala na ušpinené Miline legíny. „A idete sem priamo z toho miesta.“

Adrián pohladil svoju ženu po ramene. Akoby nechcel, aby pokračovala ďalej v hodnotení Mili.

„Áno. Prepáčte, som špinavá. Dám pozor, aby som vám to tu nezablatila,“ povedala Mili. „Som zvedavá, ako by si sa tvárila, keby ti tu doviezli nejakého od roboty ušpineného robotníka s úrazom? Alebo priamo kominára, nedobrovoľného Batmana,“ hnevala sa v duchu.

„Iste sa vám to stalo takpovediac... neočakávane? Dalo by sa predpokladať, že ste po tom poli nešli dobrovoľne. Neviem prečo, ale mám ten pocit, že mi nehovoríte pravdu,“ riekla Miška a sledovala Mili. „Ste veľmi pekná. Nebodaj vás voľakto naháňal? Oznamujem to polícii?“

„Len nežiadaj, aby ti povedala pravdu do očí,“ Adrián žmurkol na Emu, ktorá sa na neho nechápavo pozrela.

„A to už prečo?“ spýtala sa Miška.

„Lebo by si to nemohla počuť! Oko predsa nie je sluchový orgán!“ zasmial sa Adrián.

„Ha, ha, aké vtipné!“ okomentovala Miška sucho.

„Dajte mi, prosím, váš preukaz poistenca,“ vyzvala sestrička Mili.

„Načo políciu?“ Mili si vybrala z batoha peňaženku. Hneď ju začala utierať, lebo bola od blata. Všetci si to všimli. „Keď som spadla, vypadla mi,“ reagovala na ich pohľady. Prehrabúvala sa v bočnom priečinku medzi kartičkami z rôznych obchodov, ale preukaz poistenca nenašla. „Nič! Prepánajána! Ja ho nemám! Stratila som ho. Možno aj zabudla doma. Nie som si istá. Ale viem číslo...“

„Ja pôjdem, dobre? Čau! Stretáme sa ráno. Potom, hurá do Tatier. Pokojnú službu,“ zaželel pološeptom Adrián, pobožkal svoju ženu Mišku a odišiel. Na Mili sa vôbec nepozrel.

„Tak to teda nie, slečna! Vidím, že nohu máte zafixovanú...“ Miška jemne otáčala Milinu nohu, „... dobre. Povedala by som, až odborne. Takže prídte, keď budete mať, čo treba. Nepotrebuje neodkladnú starostlivosť. Tu ste na urgentnom príjme! Dobrú noc!“ povedala rázne lekárka.

„Dobrú noc,“ vypravádzala Mili von aj sestrička.

Mili nepovedala ani slovo. Viac sa nesnažila vysvetliť doktorke a sestričke, čo sa jej stalo. Zaťala zuby a odskackala z ordinácie. Bola nahnevaná.

„Pod', zariadim to,“ povedal Adrián, keď vyšiel spoza rohu na chodbe pri vstupe do nemocnice, kde čakal na Mili. „Keď si povedala, že nemáš preukaz, vedel som, ako to dopadne. Povedal som, že sa o teba postarám, tak to dodržím. Vezmem ťa na röntgen.“

Adrián privolať výťah. O pár minút bol s Mili u kolegu na rádiologickom pracovisku.

„Je to trochu podvrtnuté. Verím, že v tejto chvíli bolestivé. Našťastie, kosti máš v poriadku, nie sú zlomené, ani prasknuté, ako sa stáva. Nemusí to ísť do sadry. Netreba to previazať. Nohu som ti spevnil správne, snaž sa s ňou nehýbať. Dva, tri dni ju nebudeš zaťažovať, potom si budeš dávať pozor. Po štyroch týždňoch bude noha plne funkčná. Možno aj skôr. Záleží od kondície tvojho organizmu. Obväz si nechaj čo najdlhšie. Nohu nos stále zaviazanú! Pomôže ti to pri chôdzi. Kúpiš si,“ doktor sa

na chvíľu zamyslel, „alebo vieš čo? Pôjdeš k nám. Tam ti dám masť, ktorá ti pomôže. Heparoid robí divy,“ skonštatoval Adrián.

„A čo manželka? Nedozvie sa o tom, že si si dal urobiť snímok môjho členka? Nechcem, aby si mal kvôli mne doma problém.“

„Neboj sa! Ideme k autu,“ zavelil Adrián. „Ale na ňu sa nehnevaj! Postupovala podľa zákona,“ obhajoval svoju ženu cestou na parkovisko. „Keby si bola v jej ambulancii, teda v dennej a nemala by si preukaz, určite by sa vynašla. Vyhľadala by ťa podľa rodného čísla v Centrálnom registri poistencov. Alebo by využila web Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Zavolala by tam a overila si ťa, ako poistenca. Teraz mala službu na pohotovosti a to ju zaväzuje k tomu, aby ti poskytla neodkladnú zdravotnú starostlivosť. Keďže tvoj zranený členok nie je život ohrozujúca diagnóza, tak ťa bez kartičky poistenca nemusela ošetriť. To je celé,“ Adrián sa usmial. „A myslím si, že som ju tým výrokom trochu podpichol. No o tej pravde do očí. A možno sa tak trochu chcela predviesť predo mnou. Ukázať sa, ako profesionálne postupuje. Raz sme mali takú debatu. Ako ďaleko si pripustiť k telu, vieš, ako to myslím, pacienta. Či byť k nemu priveľmi priateľský, povedať mu všetko, alebo povedať nevyhnutné a zachovať si istý odstup.“

„Tvoja žena bola istotne za odstup, že?“

„V tomto sme asi narovnako. Odstup treba, ale dá sa byť aj priateľský. Len treba odhadnúť pacienta. Čo s našou informáciou urobí. Najhoršie, čo môžu pacienti urobiť je, keď prídu k inému lekárovi a začnú operovať s informáciou, čo im povedal ten predchádzajúci. Pritom ani hodnotenie toho predchádzajúceho doktora by nemuselo platiť o niekoľko dní u neho samého. Pretože

zdravotný stav sa mení. Vplyvom liečby a tiež neliečby. Moja Miška svojím postojom naznačovala, že postupuje podľa zákona a u každého rovnako. Pri peknej, či nepeknej pacientke. Chápeš, hoci si veľmi pekné dievča, nemala si výhodu.“

„Teraz ideme akože k tebe?“ spýtala sa Mili nevšímajúc si poznámku o možnej výhode pekných dievčat.

„Nie akože, ale ideme. Nenechám ťa napospas noci. Budeš spať v maminej izbe. Dám ti čisté návliečky. Miška príde ráno, najskôr pár minút po šiestej.“

„Jasné. Dovtedy sa odpracem. Aj tak ti ďakujem,“ povedala Mili úprimne. Bola veľmi rada, že sa jej Adrián ujal. Samozrejme, že mohla ísť do hotela, ale ušetriť za hotel, jej prišlo vhod. „Dobijem si mobil a ráno si zavolám taxík,“ uvažovala v duchu.

Boli na mieste. Nastúpili do auta a odišli do Adriánovho domu. Mili vystúpila, vzala zo sedadla uterák, vyprášila ho, zložila a strčila ho do ruksaku. Medzitým podišiel ku nej Adrián.

„Tým pádom tu žiadne stopy po tebe nezostali,“ skonštatoval, lebo videl, že Mili schovala uterák. „Legíny si môžeš oprat'. Máme sušičku.“ Ponúkol Mili rameno, aby sa o neho oprela a odľahčila si tak zranenú nohu.

„Súhlasím, aj keď mám náhradné oblečenie,“ odpovedala Mili. „Fíha, šikovný domček,“ pochválila, len čo podišli k bránke rodinného domu.

„Starší, iba trochu zrekonštruovaný. Som spokojný. Miesta máme dosť, poloha je dobrá, susedia tiež. Nech sa páči, vojdi!“

Mili vošla do útulnej chodbičky. Sadla si na lavičku a zobula sa. Pri ľavej teniske si ponechala obväz, ktorým ju mala priviazanú o nohu.

„Ponúknem ťa jedlom? Si hladná?“ zisťoval Adrián.

„Nie. Ak môžem poprosiť, rada by som si dala čaj.“

„V poriadku. Lebo by som ti ponúkol iba tyčinky, alebo oriešky. Jedlo príde až ráno. S Miškou. Niečo ti poviem. Ak je pravda, čo si mi hovorila v aute, potom si si toho prežila dosť. Nechceš? Dám ti injekciu. Vzpruží ťa. Neodmietni. Máme to doma. Občas si to z manželkou aplikujeme. Neboj sa. Žiadne drogy. Niečo, ako malá rýchla infúzia.“

„Nedbám. Si doktor. Keď to pomáha tebe a žene, prečo by nemalo mne?“ Mili natrčila ruku.

Adrián o chvíľu prišiel s natihnutou injekčnou striekačkou a jej obsah aplikoval Mili do žily.

„Tam máme kúpeľňu. Uteráky sú dolu v skrinke. Práčku so sušičkou uvidíš. Choď, obslúž sa! Zatiaľ ti prichystám posteľné prádlo a ten čaj.“

Mili odskackala do kúpeľne. Len čo vošla, počula, že sa do kúpeľne blíži Adrián.

„Preboha, dúfam, že...“ zľakla sa a rýchlo zamkla. „Kriste, čo keď to nebolo na vzpruhu, ale mi dal nejakú omamnú látku?“

„Už si vyzlečená? Počkaj prosím,“ žiadal Adrián za dvermi.

„Nie. Čo je? Čo chceš?“

Mili odomkla, pripravená povedať Adriánovi „nie“ na každý nevhodný, či neslušný návrh. Pripravená, že mu vykričí, že vie, že ju injekciou omámil.

„Sadni si na vaňu,“ ukázal Adrián rukou v igelitovom vrecku. „Dám to na nohu, nech sa obväz pri sprchovaní nepremočí. Dám ti mastičku, vezmeš si ju na internát. Ako som hovoril. Dva, tri dni s tým netreba nič robiť.“

„Fú,“ vydýchla si Mili, keď Adrián odišiel. „A ja som si myslela, že... no nič, zase som to prehnela. Zbytočne som si namýšľala. Je to férový chalan. Vie, čo robí. A operiem sa na internáte!“

Mili vošla pod sprchu, pustila vodu a urobila si v hlave malú rekapituláciu.

„Musím ubrať. Ten debil v kozej maske ma úplne rozhodil. Preto si nesmiem namýšľať, že sa Adrián o niečo pokúsi. Je doktor, mohol mi dať hocijakú injekciu, môže mi hocičo primiešať do čaju, ale ja musím veriť, že to neurobí.“

Po chvíli vyšla z kúpeľne.

„Na stole máš čaj. Horúci s medom. Podporí účinky injekcie. Urobí ti dobre. Mamina izba je tam. Moja tam. Ak nič nepotrebuješ, išiel by som... mám ešte povinnosti,“ oznámil Adrián.

Mili sa poďakovala za čaj, odniesla si ho do pridelenej izby. Zatvorila za sebou dvere. Poobzerala sa. Izba bola veľmi jednoducho a účelne zariadená. Dve skrine, konferenčný stolík s fotelkami, v rohu televízor z rady najmodernejších. Pod oknom veľká manželská posteľ. Na nočnom stolíku, hneď pri posteli bola malá nočná lampa. Mili odložila nabok stočený igelit. Pozrela sa

lepšie na televízor. Bol nový a vedela, že igelit je z neho. Pristúpila k nočnému stolíku a zažala nočnú lampu. Do voľnej zástrčky, pod ktorou bola zapojená nočná lampa, zastrčila nabíjačku, aby si nabila mobil. Navliekla si periny do čistých návliečok a vliezla do postele. Nechcelo sa jej spať. Posadila sa do postele, prikryla si nohy paplónom, vzala šálku a rozhliadala sa po izbe. Uchlipla si z čaju.

„On mi tam tuším... niečo nalial. Rum, či aký alkohol? Je tam toho dosť,“ privoniavala. Znova si odchlipla, aby mohla identifikovať, aký alkohol jej Adrián nalial do čaju. „Vonia to presne ako rum, čo dáva mamina do šišiek. Preboha, on predsa niečo zamýšľa? Ja absolútne nepijem. Nikdy! Panebože, ja už ten čaj cítim,“ položila šálku na nočný stolík. „Alebo je to od tej injekcie? Nohy sa mi trasú a tuším začínam byť ospalá! To, čo má znamenať? Akúže robotu to má, keď ho počujem chodiť po hale? Kriste, ja som ale hus! Adrián mi len tak spadol z neba! Nečakane, náhodou! Akurát mne! Veď ho zavolať šofér. Cap má komplika! Ja som nikomu neušla!“

Mili sa pokúsila vstať. Hlava sa jej točila, podlaha sa jej vlnila pred očami.

„Nejdem, nevládzem! Vo dverách nie je kľúč,“ preľakla sa, lebo sa chcela zamknúť. Vliezla naspäť do postele, zakryla sa až po krk a ticho načúvala. Strhla sa pri každom väčšom šume, ruchu, hlasnejšom zvuku. Nevedela, čo má robiť. Otočila hlavu a pozerala sa do okna. Zdalo sa jej, že sa vonku niečo deje. Chvíľu sledovala tmú na oblohe, potom sa sústredila na mihotavé tiene, vytvorené vetrom v konároch stromov a svetlom pouličných lúčok. Počúvala ticho, počúvala aj kroky z vedľajšej miestnosti. Po celý čas mala

zmiešané pocity. Chvíľu bola spokojná, potom zas v strehu. Nasilu potláčala uspávajúce účinky injekcie a čaju. Čoraz viac bola unavenejšia a unavenejšia. Nevedela kedy, nevedela ako, ale zaspala.

V pondelok ráno, krátko po šiestej, pri vchodových dverách Zemanovcov zacinkali kľúče. Zadlabacia zámka necvakla, pretože nebolo zamknuté. Miška vošla do chodby, zobula sa.

„Čau! To, čo máme na aute?“ Miška vošla priamo do spálne.

„Čau! Koľko je hodín?“ Adrián sa prudko posadil.

„Pol siedmej. Musela som pár minút počkať. Sanitkár čosi mal,“ vysvetľovala Miška, ktorá sa domov priviezla na sanitke. Tak, ako väčšinou, keď Zemanovci neslúžili spolu. „Kde si s tým autom bol?“

„Pod' sa na chvíľočku natiahnuť. Urobím ti čaj. Aj sebe. Vypijeme si ho tu,“ zahováral Adrián.

„Radšej by som si sadla na chvíľu na terasu,“ Miška sa natiahla.

„Nikde ťa netreba!“ povedal hlasnejšie. „Pod' do postele. Stačí, ak vyrazíme o deviatej.“

„Čo to auto?“ nedala sa Miška.

„Určite nezavadzia. Susedka hovorila, že sa od dnes budú na ulici meniť pouličné lampy. Myslím, že naše auto elektrikárom nemôže zavadzať. Pod' ku mne. Máme čas.“

„Dobre, dobre, fajn. Dúfam, že sa dovtedy dvihne hmla. Nie som unavená. Nemusím ísť do postele. Od polnoci som mohla spať. Mali sme kľud. Žiadni elektrikári na ulici nie sú nielen preto, lebo je len pol siedmej. Mama hovorila, že pred nami budú až

v utorok. Že to hlásili v miestnom rozhlase. Vraj to hlásili a menovali presné čísla domov. Lebo od ôsmej do šestnástej nebude v tých domoch električka. Tak, kde si bol s autom?“ zisťovala Miška.

„Nikde. Odviezol som mamu, potom som sa stavil u teba a išiel som domov. Prečo?“ Adrián bol nervózny.

„Pretože máme na kapote napísané niečo hrozné! Nevieš, čo s tým?“

„Čo? Čo to je?“ vyzvedal Adrián. Bol napätý.

„Koniec stopárkam! Je to normálne? To sa akože niekto vyhráza smrťou stopárkam, alebo, čo to chcelo byť? Prečo sa práve toto žiadalo niekomu napísať a prečo práve na naše auto? Mali by sme parkovať vo dvore a nenechávať auto na ulici. Čo myslíš? Oznámime to na políciu?“

„No nazdar! Čo teraz? Kedy to stihla napísať? Predsa len zanechala po sebe stopu!“ Adrián si v duchu pomyslel na Mili. „Normálne to neni,“ zareagoval spontánne, bez toho, aby si dával pozor na nespisovné neni. „A normálne neni ani to, že si niekto cudzí dovolil siahnuť na naše auto. Súhlasím. Odteraz budeme parkovať buď vo dvore, alebo v garáži. Myslím, že je to len sprostý výtvor nejakého blázna a netreba ním zamestnávať políciu. Idem uvariť čaj.“

„Miláčik, včera som nás balila. Po celý čas som mala na mysli, aby si mama vzala k sestre ten huňatý sveter. Nevieš, vzala si ho? Alebo nechaj tak, sama sa pozriem, či ho má v skrini. Ak áno, tak si ho...“ Miška nestihla dopovedať „zabudla“.

„O mamu sa nestaraj!“ zakročil jej rýchlo cestu Adrián, len aby nešla do maminej izby. Bol nervózny. „Ak jej bude niečo chýbať, teta jej požičia. Vieš čo? Keď sa rýchle naraňajkujeme, môžeme sa staviť u nich. Aj tak máme cestu okolo. Opýtame sa dievčat, ako sa vyspali a tak. Vieš, keďže nechceš spať, tak môžeme vyraziť hneď. Mamu som odviezol už včera večer preto, lebo som si myslel, že si po službe zo dve hodinky pospíš. Ideme?“

„V poriadku. Sprchu si dám v hoteli. Obleč sa a vyrážame.“

O desať minút Adrián zmazal z oroseného auta nápis o stopárkach, hodili do kufra dva menšie cestovné kufre, nasadli a odišli. Cestu si krátili rozhovorom s tematikou z ich profesie. Keď sa blížili k dedine, v ktorej chceli navštíviť mamu a tetu, už z diaľky videli neďaleko autobusovej zastávky nad zákrutou, zaparkované dve policajné autá.

„Niečo sa stalo! Nejdeme tam? Či nepotrebujú pomoc. Sme lekári,“ prehovorila Miška.

„Nie. Nechcem vyzeráť ako nejaký nezodpovedný cynik, ale myslím si, že ak by sa niečo stalo, buď už na sanitku čakajú a každú chvíľu sa objaví, alebo už odišla. Zbytočne by sme sa zdržiavali. Poďme radšej za našimi dievčatami, zaželáme im dobré ráno a pôjdeme. Zostane ti viac času na sprchu v hoteli,“ navrhol Adrián.

„Máš pravdu. A možno sú to dopraváci a chystajú si radar. Vieme o nich, tak pôjdeš pomaly!“

„Jasné! Ako vždy! Podľa predpisov, bez nich sa nedá,“ usmial sa nasilu Adrián. Lekársku pomoc odmietol poskytovať, pretože si bol istý, že ak bola potrebná, postarali sa o ňu policajti. Zavolali

záchranku. Ďalším dôvodom, prečo nechcel ísť k policajtom, bola Milina informácia, že sa jej zlý príbeh začal práve tam. Na autobusovej zastávke.

„Ránečko, dievčatá! Ako sme sa vyspali?“ Adrián otvoril dvere na kuchyni, kde sedeli mama so sestrou. „Vy sa máte! Kávička rozvoniava až na dvor.“

„Jéminenky, čo vy tu?“ zhíkla mama. „Neponáhľate do Tatier? Dáte si s nami?“

„Stíhame, neboj sa! Myslel som, že si Miška bude chcieť doma troška pred cestou zdriemnuť. Ale povedala, že sa jej nechce spať. Takže svoj náskok sme sa rozhodli vyčerpať u vás. Ale už aj ideme. Teším sa, že ste veselé. Prajem pekný deň!“ povedal Adrián a vytlačil z kuchyne svoju ženu.

„Vidíte? Ani k slovu ma nepustil. A tíska ma von! Mami, vzali ste si ten huňatý sveter? Keby sa ochladilo,“ spýtala sa Miška.

„Neboj sa, vzala. Nezabudla som naň,“ odpovedala mama.

„Ona nezabudla, ale ty si zabudol! Hovorili sme o tom, všetko bolo nachystané, ale ty si sa včera tak vychytil, že taška zostala tu! Dobré, že si dnes prišiel,“ karhala svojho synovca teta.

„Jáj? Áno zabudol som. Tašku s jablkami a hruškami si rád vezmem. Domáce vitamíny v Tatrách určite nemajú a tie obchodné, chemicky dopestované, tam budú určite drahé!“ riekol Adrián.

„Vidíš ho? Sa mi zdá, že sa vysmievaš. Ja som na to pamätala. Aj som za tebou vybehla. Hneď, ako som zbadala tašku na chodbe. Predstav si, zastavila som cudzie auto. Lebo som si myslela, že si

to ty. Že si si uvedomil, že nemáš tašku a vrátil si sa. Na, tu to máš a choďte!“

Teta podala Adriánovi tašku a spolu s mamou vyšli von, aby manželom Zemanovým zamávali a popriali šťastnú cestu.

„Pri tých policajtoch spomaľ! Nie sú to dopraváci. Títo v tej autobusovej búde niečo obzerajú, hľadajú,“ žiadala Miška.

„Načo? Keď prídeme do hotela, zavoláme mame, že sme prišli. To už určite bude vedieť, čo robili policajti na zastávke. Vieš, čo ma otravuje?“

„Prezrad', aký obsedantný syndróm? Lebo dom a bráničku som zamykala ja. Rýchlovarná kanvica sa vypla sama, keď sa zohriala voda na čaj. Nežehlila som, naše auto elektrikárom zavadať nebude, lebo sme preč... tak, čo sa ti nezdá?“ usmiala sa Miška.

„Neviem si spomenúť, či som zamkol bránku do dvora. Veď vieš, včera nám tvoj brácho priviezol tú hojdačku. Išli sme cez veľkú bránku. Lavičku sme zložili na terase, ale či som po ňom zamkol bránu, to veru neviem,“ Adrián dvihol plecami.

„Prosím ťa! Vargová nás ustráži! Hlavu má v okne furt. Určite by si všimla, keby sa niekto trepal z nášho dvora s hojdačkou na chrbte! Kašli na to! Sústred' sa na cestu!“

Adrián počúvol. Viac sa k zamknutej, či nezamknutej bránke nevrátil. Spoľahol sa, že ich ulica je tichá, pokojná.

II. kapitola

Utorok ráno vošiel kapitán Kováč v dobrej nálade do svojej kancelárie.

„Si voľajaký veselý! Čo sa stalo,“ vítal kolegu kapitán Ševčík.

„To, že som? Dobre, dobre, mám dobrú náladu a? Nevšímaj si to a hlavne nekuvikaj! Druhý deň a žiadny zločin! Nedeľňajšiu bitku nepočítam. Chlapi si dali v krčme po papuli, vyriešili tak futbalový zápas a krátko na to sa objímali. Bodaj by tento stav vydržal,“ zaprial si Kováč.

Ale nevydržal. Situácia sa začala meniť, kým neprišli v utorok ráno elektrikári. Zaparkovali pod prvou lampou na konci Svätoplukovej ulice. Začali s výmenou lúč. Pomaly sa presúvali. Od lampy ku lampe.

„Jano, nemáš zo sebou ďalekohľad?“ zakričal na kolegu elektrikára v aute Juraj, hneď, ako ho Jano vyviezol na plošine hore, bližšie ku lampe.

„Prečo by som ho nemal mať? Stále ho nosím! Súkromný majetok na súkromné účely! Čo, máme šťastie? Je tam niekde pekná babenka? Behá holá po dome? Idem hore. Aj ja chcem vidieť,“ volal natešene Jano. Pracovník elektrárny vybehol z kabíny auta s ďalekohľadom v ruke. Stlačil gombík a plošina sa pustila dole. Pristúpil ku kolegovi, stlačil iný gombík a plošina ich oboch vyviezla ku lampe.

„Pozri! Čo to tam majú?“ Juraj nasmeroval Jana, aby sa pozrel Zemanovým do dvora.

Konča domu, hneď po rade nízkych tují, ktoré oddeľovali chodník okolo domu od trávnatého dvora, ležal veľký bal. Igelitový bal ľudských rozmerov. S tmavočervenými mapami na jednom konci a s presvitajúcou teniskou na druhom konci.

„Kur..., volaj polišov!“ zahrešil Jano. „Je tam mŕtvola!“ otočil sa ku kolegovi. „Ticho, ticho, nebudeme robiť paniku. Pokračujme! Akoby sa nič nestalo. Akože robíme. Aby sme nikoho z domu nevyplašili,“ nakazoval svojmu kolegovi evidentne rozrušený Jano. „Kľud, kľud!“

„Ja som kľudný! To ty si vykoľajený! Trochu ma kry, keď nechceš vyplašiť domácich! Volám.“

Polícia prišla takmer okamžite, ako im pracovník elektrárni nahlásil nález igelitového balu s mŕtvolou.

„Už vieme, kto tu býva?“ zisťoval kapitán Kováč a nazíval cez železnú mrežovanú bránu na bal v zadnej časti dvora.

„Uhm. Hneď, ako mi operačný povedal, odkiaľ dostal hlásenie, som si to vyhľadal,“ odpovedal kolegovi kapitán Ševčík. „Manželia Zemanoví. Lekári. Obaja pracujú v našej nemocnici. Jeho poznám osobne. Teda, priviezol som mu zraneného páchatel'a. Vtedy mal akurát nočnú, tak ako vtedy aj ja. Manželku nepoznám. Len viem, že aj ona je lekárka.“

„Čo si o tom myslíš?“ spýtal sa Kováč s prstom na zvončeku.

„Neuveriteľné. Veľmi nerád hodnotím niečo dopredu. Bez faktov, dôkazov. Pri obvinení niekoho som vždy opatrný. Také obvinenia sa potom ťažko berú späť.“

„Nie sú doma? Je deväť, pošli niekoho do nemocnice, nech privedú Zemana alebo Zemanovú,“ prikazoval Kováč. „Ja sa zatiaľ pozriem na tú hrôzu zhora.“

Kováč podišiel za elektrikármi a požiadali, aby ho vyviezli na plošine hore. Jano mu podal ďalekohľad a jeho požiadavke okamžite vyhovel. Kapitán sa pozrel na igelitový bal cez ďalekohľad a po chvíli naznačil, aby ho dali dole.

„Je to vražda! Chlapi nám to nahlásili presne. Rozumiem, prečo to hneď tvrdili. Ešte zavolám, nech pošlú psovoda a počúvam, čo si zistil?“ hovoril Kováč kolegovi.

„Zemanovci išli do Tatier. Na konferenciu. Už včera. A brali aj dovolenku. Mám ich telefónne čísla, ale nedvíhajú. Ani jeden! Trochu zvláštne. Nie?“

„Ty myslíš, že tamto,“ Kováč mykol hlavou smerom do dvora, „je ich dielo? Niekoho zabili, nemali ho kam odpratať, tak ho nechali na dvore? Konferencia a dovolenka je kamufláž a oni dakam prchajú?“ kapitán Kováč vyslovil prvú verziu, ktorá mu napadla v súvislosti s nezastihnutím Zemanových.

„Dobrý deň, čo sa tu deje? Stalo sa niečo? Komu a kde?“ pristavila sa pri policajtoch susedka Vargová, bývajúca oproti Zemanovým.

„Kto ste?“ spýtal sa Kováč.

„Ja som Vargová. Volám sa Anežka Vargová. Tam bývam,“ ukázala palcom na svoj dom.

„Výborne. Ste susedka. Čo mi poviete o Zemanových?“ vyzvedal Kováč.

„Stalo sa im niečo? Lebo včera ráno odišli. Mali naponáhlo,“ vykladala susedka.

„Ako viete, že sa ponáhľali?“ spýtal sa Ševčík.

„Lebo pani doktorka prišla domov z nočnej a krátko na to, nahádzali dva menšie kufre do kufra auta a išli preč. Až do nedele večera som ich mala za slušných mladých ľudí. Vždy sa mi pozdravili. Vždy. Aj, keď som si myslela, že ma nevidia. Pozdravili sme sa, povedali sme si, aký bude deň, či bude pršať, či bude pekne, či budeme musieť kosiť trávu, či...“ rozhovorila sa susedka.

„Prepáčte, pani Vargová! Povedali ste až do nedele? Do večera? Stalo sa niečo? Niektorý z nich vás urazil?“ zastavil Vargovú Kováč.

„No,“ Vargová sa začala ošívať. „Napokon, to sa dalo čakať,“ spustila smelšie. „Raz má ona nočnú, potom on, sú mladí. No a v nedeľu večer si pán doktor priviezol dámsku spoločnosť. Dlhovlasú štíhlu tmavovlásku. Asi už mala v sebe nejaké tie grády, lebo ju domov skoro niesol. Skrátka podopieral ju. Bol si istý, že mu žena na ňu nepríde. Bol strašne opatrný. Keď madam vyprášila uterák, čo mala pravdepodobne v aute pod zadkom a on skontroloval po tej dáme auto, jasne som počula, ako povedal: Tým pádom tu po tebe žiadne stopy nezostali. Legíny si môžeš oparať. Máme sušičku. A návštevníčka mu odpovedala, že dobre. Pripomenula, že má náhradné oblečenie. Ešte som počula, ako pochválila, že majú pekný dom a stratili sa v dome. Hovorím vám slovo za slovom. Všetko mi prišlo nanajvýš divné, tak som si to okamžite napísala. Na papierik. Ak by bolo treba pomôcť pani doktorke pri rozvode.“

„Oni sa majú rozvádzať? Sú v rozvodovom konaní?“ vyzvedal Ševčík.

„Zatiaľ nie! Ale po tomto...?“ Vargová urobila grimasu.

„Pán doktor si zvykol vodiť domov ženy v čase, keď jeho žena slúžila? Viete o viacerých návštevách?“ zisťoval kapitán Ševčík.

„To ja neviem. Ja susedov nešpehujem,“ odpovedala Vargová skoro urazene. „Toto bola náhoda.“

„Takže pani doktorka mala v nedeľu nočnú?“ spýtal sa Kováč.

„Áno! Pán doktor ju odviezol a potom sa vrátil pre svoju mamu. Domov sa vrátil neskoro večer. Bez matky, zato v dámskej spoločnosti.“

„Pani Vargová, zavolám sem kolegu. Budete taká láskavá a všetko mu poviete? Tak ako mne? Nebude vám vadiť, ak by si vás kolega vypočul u vás, doma?“ požiadal Kováč.

„Samozrejme. Samozrejme. Nemusí ani klopať. Nech vojde hneď, ako príde,“ Vargová sa nadšene pozrela na oboch policajtov a poponáhľala sa dovnútra.

„Baba zvedavá! To, nech hovorí, vieš komu! Že nešpehuje! Výnimočne jej to nemám za zlé. Aspoň sme sa čosi dozvedeli,“ skonštatoval Ševčík. „Mladý pán doktor si priviedol dámsku spoločnosť, nepohodol sa, možno chcela vyššiu odmenu a skončila tam. Možno sa priznal žene, možno nie. Mal to dobre premyslené. Konferencia mu prišla vhod. Bude to ťažký oriešok! Nájsť ho. Mohli ísť kamkoľvek. Od pondelka rána môžu byť aj v Tramtárii!“

„To mám ešte zo školy. Keď od nás chceli, aby sme vymysleli, čo najviac možných verzií. Preto mám verziu. Z plošiny som videl, že mŕtva je žena. Takže mohla to byť milenka, o ktorú sa musel

„postarať“ manžel. Nútila ho do rozvodu so ženou, čo on nechcel. Alebo, manželka na to prišla, pán doktor dostal ultimátum. Alebo mu sama pani manželka pomohla, teda to urobili spolu. Súhlasím s tebou, že sa ešte zapotíme,“ riekol Kováč.

O chvíľku prišiel psovod.

„Idem do dvora,“ oznámil.

Nečakal, nepýtal sa, či je bránka otvorená. Automaticky prepchal ruku pomedzi latky veľkej brány, zvnútra stlačil kľučku a vošiel. Kapitáni sa na seba vyčítavo pozreli. Vedeli, že v takýchto prípadoch nemusia mať povolenie na vstup na súkromný pozemok. Do dvora nevošli len preto, lebo predpokladali, že brána bude zamknutá.

Medzitým prišiel aj patológ a obhliadač mŕtvol v jednej osobe.

„Načo sa mám pripraviť?“ spýtal sa.

„Sami nevieme. Mŕtvola je zabalená v igelite. Je v ňom aj plno krvi,“ odpovedal mu Ševčík. „Vieme iba, že je to žena.“

Všetci traja sa vyhli policajnému vlčiakovi, ktorý prebehol okolo nich. S ňufákom pri zemi, sa dostal od mŕtvoly z dvora. Začal sa krútiť na chodníku. Potom zbehol na cestu. Opäť sa pár krát pomotal okolo jedného miesta. Zaštekal.

„Je koniec! Stopa skončila. Páchatel mal auto. Tu v tom mieste doň nasadol. Ľutujem. Moja práca skončila,“ oznámil policajt. Ohlásil svojho zvieracieho kolegu, nasadol do auta a odišiel.

„Je rad na tebe. Stále si všetko fotíš sám?“ spýtal sa Ševčík.

„Uhm. Je to tak najlepšie. Odfotím všetko od začiatku. Ako nález vyzeral predtým, ako som s ním začal hýbať. Obeť fotím pri

každom jej otočení, pri každom mojom odhrnutí jej šatstva, vlasov. Napokon fotím viditeľné rany. Až potom hľadám prípadné ďalšie zranenia. Modriny, zárezy od špagátu, či pásky, škrabance, polámané nechty. A samozrejme fotím a fotím. Ešte aj na pitevni. A je veľmi dobré, že si všetko, čo vidím, poviem a nahrávam. Potom vám napíšem správu,“ zastal pri igelitovom bale. „Preboha! Už teraz to vyzerá zle,“ odfotil si niekoľko krvavých máp, čo sa urobili na igelite zvnútra. Z vrecka vybral nožík a opatrne rozrezával lepiacu pásku, ktorou bol bal spevnený. „Kriste! To sú jatky!“

Skúsený patológ až odskočil. Pri pohľade na to, čo sa skrývalo v igelitovom bale, mu prišlo zle. Aj kapitán Ševčík odišiel stranou, aby nebol kolegom na očiach, pretože ho pár krát naplo.

„Bože, to nemohol urobiť človek!“ šepol kapitán Kováč.

Patológ František Kliment sa spamätal. Urobil niekoľko záberov mladej čiernovlasej ženy s rozťatou hlavou. Potom sa pustil do podrobnej obhliadky bezduchého zmrzačeného tela. Skoncentroval sa aj Ševčík, ale nevrátil sa bližšie k mŕtvole. Spolu s Kováčom sledoval patológa pri jeho práci stojac obďaleč.

„Pán kapitán,“ ohlásil kapitána Kováča mladý poručík. „Manželia Zemanoví sú ubytovaní v Starom Smokovci v Grand hoteli. Zistil som telefonický kontakt. Na oboch. Nech sa páči! Tu je kontakt na našich kolegov v Starom Smokovci. Ak by ste sa chceli s nimi spojiť,“ povedal nadšene.

„Samozrejme, že sa spojíme. Ďakujem. Aj za čísla,“ Kováč dvihol papierik, na ktorom mu mladý policajt dal telefonický kontakt na oboch manželov a na kolegov zo Smokovca... „Čísla už mám,“ povedal potichu, aby to mladý nepočul. Nechcel mu ubrať

na iniciatívni, keďže telefónne čísla zistil sám od seba. „Načo sú mi, keď sa na ne nikto nehlási?“

Kapitán Kováč zatelefonoval ku kolegom zo Smokovca. Požiadali ich, aby mu pomohli skontaktovať sa s manželmi Zemanovými. Lekármi, účastníkmi Lekárskej konferencie, konajúcej sa v Starom Smokovci v Grand hoteli. Potom sa vrátil ku obhliadajúcemu patológovi.

„Máš mi čo povedať?“ spýtal sa patológa.

„Predtým, ako som ju rozbalil, našiel som zopár chlupov, možno fúzov. Uvidím, neskôr identifikujem. Mladá žena, 20 až 30 rokov. Zomrela asi pred dvadsiatimi piatimi, tridsiatimi hodinami. Teda niekedy v nedeľu v neskorších hodinách, možno z nedele na pondelok, alebo skoro ráno v pondelok. Úder, najpravdepodobnejšie sekerou, prišiel spredu a zhora. Bol veľmi silný, takmer jej rozťal hlavu na polovicu. Obeť mala amputovanú ľavú nohu nad členkom. Tá amputácia možno nebola zámer. Myslím si, že vrah si ženu vystriehol, doblížil sa k nej a ako sa rozohnal, že ženu sekne, musela sa pohnúť, alebo on. Odniesla si to noha. Seknutie do nohy bolo zozadu, vedené zhora. Teda žena bola k nemu najprv otočená chrbtom. Keď po zásahu do nohy padala, vtedy sa stočila. A on zaútočil znova. Sekol ju do hlavy,“ hlásil patológ prvé zistenia. „Okamžite bola mŕtva.“

„Prečo si si istý, že to bol muž? Ženu vylučuješ?“ zapojil sa Ševčík, ktorý sa odvážil prísť bližšie k hrôzostrašnému nálezu. Ešte stále mu bolo na vracanie.

„Nemám to podložené dôkazmi. Je to len úvaha. Sila, akou bolo všetko prevedené, tá surovosť, neľudskosť, to urobil iba muž. Šialenec. S hlbokou deštrukciou osobnosti. Nechápem, ako takí

Ľudia môžu behať medzi nami,“ krútil hlavou patológ. „Počkaj, čosi tu je! Nestihol som ju celú prezrieť. Respektíve, rozhodol som sa pokračovať u seba. Na pitevni. Neobzeral som ju až tak,“ patológ sa zohol a spod bezvládnej ruky vytiahol zakrvavenú kartičku. „Preukaz poistenca,“ šepol a opatrne ho otriasal od krvi. „Na meno Emília Vanková, narodená...“ nedočítal.

Kapitán Kováč mu nájdený dôkaz zobral z ruky.

„Dovolíš? Vezmem si ho. Zistím, o koho sa jedná. Adresu a tak...“ kapitán Kováč a vložil si nájdený preukaz do vrečka.

„Vlastne... netreba,“ kapitán Ševčík odložil malé igelitové vrecúško na dôkazy, ktoré chcel podať kolegovi. „Aj tak tam nebudú žiadne odtlačky. Ležal celý v krvi.“

„Chlapci, lúčim sa. Beriem si ju a potom sa ozvem,“ oznámil patológ.

„Podme na poisťovňu! Zistíme, kde tá dievčina bývala. Možno nám to pomôže objasniť, čo robila u Zemanových, v akom vzťahu je s nimi. Zistíme adresu a pôjdeme to oznámiť rodičom. To je asi to najhoršie na našej práci,“ vzdychol si Kováč.

„Presne tak. Môžem páchatel'a naháňať, prenasledovať po bahne, špine, za dažďa, horúčav, v noci... V kadejakých sťažených podmienkach. Môžem byť ohrozený, napadnutý, zranený, ale prísť niekomu oznámiť, že sa mu domov nevráti blízka osoba... to je neskutočne ťažké. To bolí. Na toto som sa za tie roky neobrnil!“

Kapitáni prišli do príslušnej poisťovne. Zamestnankyňa im poskytla požadované údaje. Okamžite sa vybrali do Emíliinho miesta bydliska. Po trištvrte hodiny cesty zastavili pred domom Vankových. Vystúpili z auta. Podišli k vstupnej bránke

a prekvapene pozreli na seba. Za bráňkou sa im naskyťol nepekňý pohľad. Kríky šíťových ruží, ktoré leťovali chodňík vedúci k domu, boli pozotínané, polámané. Kapitáni nechápavo krúťili hlavou. Zazvonili. Nikťo neotváraľ.

„Skús bráňku, nech nedopadneme, ako u Zemana! Pri psovodovi,“ nabádal Ševčík Kováča.

Bráňka nebola zamknutá. Kapitáni vošli dnu. Dávali pozor, kam stúpajú, aby nepošľiapali odťaté kvety, či konáre. Možné dôkazy. Už nešli oznámiť len veľmi zľú správu o smrti, ale potrebovali vysvetlenie, čo majú znamenáť zničéné kríky. Boli si istí, že nepekňý výsledok práce so sekerou, budú aj tak objasňovať oni. Zazvonili. Nič. V dome bolo ticho. Kapitán Kováč zakľopal. Ani teraz sa z domu nikťo neozval. Ševčík sa vybral prezrieť dvor a priestor za domom. Kapitán Kováč trpezľivo čakal pred vstupňými dverami do domu.

„Pod' dozadu!“ Ševčík podišiel ku kolegovi. „Tam je to podobné.“

Kováč nasledoval Ševčíka. Vankoví mali za domom malý sad. Prvé tri stromky, dve mladé jablone a jedna hruška, boli zoťaté. Vo výške necelého metra. Jedňým švihom. Ostatné stromy boli neporušené.

„Nerozumiem. Nemám žiadnu verziu. Čo to má znamenáť?“ krúťil hlavou Kováč. „Je za tým susedské vyčíňanie? Alebo je to výsledok pomsty ohrdnutého milenca, či nesplatené dlhy? Ja neviem! Ideme na obecňý úrad. Spolieham na to, že na dedine pozná každý každého. My budeme mať informácie z oficiálnej inštitúcie! Starosta bude o nich iste vedieť. Povie nám, kde

domácich nájdeme. Asi sú v práci. Je hrozné, čo doma uvidia a ešte hroznejšie, čo sa dozvedia.“

Na obecnom úrade sa o Vankových nedozvedeli, na ich veľké prekvapenie, takmer nič. Mladý starosta bol len nedávno zvolený a navyše nepochádzal z dediny. Priženil sa. Ani dve mladé dievčatá, administratívne pracovníčky miestneho obecného úradu, o Vankových nevedeli. S istotou však vedeli, že sa predáva susedný dom a obyvatelia domu oproti, pracujú v zahraničí. Jedno z dievčat dosť neisto povedalo, že sa mu zdá, že dcéra Vankových chodí do školy do Nitry. Policajti nepovedali dôvod svojej návštevy, nepovedali, akú spúšť videli na pozemku Vankových.

„Nič iné nám nezostáva, iba ísť pred ich dom a počkať na nich,“ riekol Ševčík, keď nasadol do auta.

„Jasné. Dúfam, že robia niekde, kde nie je zmennosť. Nemám náladu čakať na nich do jedenástej v noci,“ povedal znechutene Kováč. Zazvonil mu mobil. „Kováč, prosím,“ ozval sa a ticho počúval, čo mu policajt zo Starého Smokovca zistil. „Je to zamotané. Neviem, čo si mám o tom myslieť,“ nahol sa k Ševčíkovi.

„A o čom?“ obrátil sa k nemu Ševčík.

Medzitým zastavili pred domom Vankových.

„O Zemanových. Ja viem, máme niekoľko teórií, podozrievame ich, ale mne sa to stále nezdá. Lekári a toľká brutalita. Po ďalšie, prečo by svoju obeť nechali okato na svojom pozemku? Keby ju dali viac dozadu, nebolo by ju vidieť ani od cesty a nevideli by ju ani elektrikári. Mali tak naponáhlo? Okrem toho elektrikári hovorili, že obyvatelia boli dávno dopredu upovedomení, že sa

bude vymieňať pouličné osvetlenie. Neverím, že s tým nerátali. Teraz mi kolega volal, že Zemanoví v hoteli nie sú. Sú zapísaní, ubytovaní, v pondelok sedeli na konferencii od začiatku dokonca. Dnes sa im zmenil program konferencie. Vlastne už včera. To, čo mali počuť a vidieť sa prehodilo na pondelok a stredu. Všetci účastníci majú voľný celý utorok. Ale zmena nebola dopredu avizovaná, preto o nej nikto nevedel. Po Zemanových akoby sa zľahla zem. Kolega nadhodil jednu možnosť, kde by mohli byť. Hovoril zo skúseností. Vraj prišielci využívajú pobyt v Tatrách aj na návštevu Poľska. Zo Smokovca je to okolo 70 kilometrov. Nanajvýš hodina a pol cesty. Priamo do Zakopaného.“

„Nám by sa hodilo, aby si urobili obchodnú turistiku. Do večera by mohli byť Zemanovci naspäť v hoteli. Inak sme nahratí. Kde ich máme hľadať? Je toho dosť, čo nevieme. Ktovie, dokedy to tak zostane?“

„Pozri! Že mi to nenapadlo? Chodiaca informačná sieť! Obecná Wikipédia,“ Kováč ukázal na chodník pred seba, po ktorom sa ku nim blížila poštárka.

Vyšli z auta. Legitimovali sa. Mali šťastie. Poštárka im povedala, kde Vankoví pracujú, kam chodí jediná dcéra do školy. To, že sú Vankovci v tomto čase na dovolenke vedela, ale pretože nedostala od policajtov túto otázku, nepovedala im o tom. Kováč so Ševčíkom okamžite nasadli do auta a uháňali do najbližšieho mesta, aby navštívili v práci manželov Vankových. Nezastavilo ich ani naliehavé mávanie poštárky, ktorá chcela, aby sa vrátili. Vedeli, že za mávaním je poštárkin pohľad na zničené kríky vo dvore. O chvíľu parkovali pred biochemickým laboratóriom, kde pracovala Milina matka. Odchádzali sklamaní. Dozvedeli sa, že

pani Vanková si čerpá dovolenku. Už druhý deň. S rovnakou informáciou odchádzali z firmy, v ktorej bol zamestnaný Vanko!

„Do šľaka!“ hneval sa Kováč. „Zamestnávateľ by mal trvať na vypísaní miesta trávenia dovolenky. Či už aj to patrí k chráneným údajom? V tomto smere sme sa úplne pobláznili. Minule ma skoro trafilo, keď som počul, že sa s GDPR zaoberajú v súvislosti s pomníkmi na hrobách. Čosi neskutočné! No nič! Aspoň, že vieme, kedy Vankovi dovolenka končí.“

„Svieti ti vrecko! Rozčuľuješ sa a nepočuješ, že ti zvoní mobil,“ upozorňoval Ševčík.

Kováč mávol rukou a prijal hovor.

„Áno. Áno,“ prikryl rukou mikrofón, otočil sa ku Ševčíkovi. „Zemanová, volá mi Zemanová. Kováč, kriminálna polícia,“ hovoril už s rukou odňatou z mikrofónu. „Pani Zemanová, ste už v hoteli?“ Kováč prestal hovoriť a Zemanovej nechal priestor na vyjadrenie sa. „V poriadku. Stretneme sa v hoteli. S vami a aj s vašim manželom. Nezľaknite sa, prosím, ak na vás bude v hoteli čakať polícia... Potom, povieme si potom,“ odpovedal kapitán neodpovedajúc na Miškinu otázku, čo sa deje. „Ten čas letí. Sú tri hodiny. Zavolaj domov, že máme výjazd! Nech ťa nečakajú! Ideme do Tatier.“

„Prosím ťa! Ved' moja žena by sa z toho nespamätala. Keby som prišiel v normálnom čase!“ povedal Ševčík uštipačne. „Určite by buchla bublinky,“ naznačil, ako by manželka oslávila jeho príchod domov. Otvorením šumivého šampanského.

„Aj ja by som spravil doma riadny rozruch. Už druhý týždeň žena preveruje, či mám naozaj počas vianočných sviatkov

dovolenku. Ja sa radšej dopredu neteším, hovorí mi, nech nie som potom sklamaná. A deti tiež! No a ja sa opakujem. Vedela si, koho si si brala. Vieš, že zločin nerešpektuje pracovnú dobu a ani naše dovolenky,“ okomentoval v skratke manželkinu nedôveru, že Vianoce strávia spolu.

„Žiaľ, zločinci nerešpektujú nič! U Zemanových je hrôza, des. Čo za šialenec to urobil? A prečo? Priznám sa, aj ja mám lekárov zaradených v úplne inej kolónke, ale ruku na srdce. Aj medzi nimi sa už našli takí, čo sa znížili k spáchaniu trestného činu. V brandži sme si všeličím preskákali!“ Ševčík sa na chvíľu odmlčal. „Neviem, či si mal tej Zemanovej povedať, kto jej volal. Teda, že neprijaté hovory sú od nás. Od policajtov. Domyslel som si, že sú na ceste späť. Späť z Poľska do Smokovca. Neotočí? Nestratí sa nám?“

„Nemyslím. Zavolala sama. Keby boli na úteku, nezaujímala by sa, kto jej trikrát volal. Pôsobila normálne. Znepokojila sa, až keď som jej povedal, že som od polície, a že sa s ňou chceme stretnúť,“ Kováč zdôvodňoval svoje rozhodnutie.

Počas troch hodín cesty do Tatier kapitáni neustále rozoberali beštiálnu vraždu mladej Emílie. Vytvárali si rôzne verzie, kombinácie. Snažili sa nájsť približný motív vrahovho konania. Prešli si otázky, ktoré potrebovali položiť manželom Zemanovým.

„Neviem. Ísť na nich postupne je dobrá taktika. Nezavrhum ti ju,“ ozval sa Kováč.

Kapitáni minuli tabuľu s názvom mesta. Boli v Smokovci.

„Ale?“ vyzvedal Ševčík.

„Ale. Budeme sa zdržovať? Podme priamo na vec. Nebudeme ich ani rozdeľovať. Nech sa navzájom počujú. Ak bola Emília

doktorovou milenkou, ako to naznačovala Vargová, tak si myslím, že Zemanová bude zhovorčivá. Taká informácia našťve každú ženu. A ak sa s ňou poznali obaja, uvidíme, čo na seba prezradia,“ navrhoval Kováč. „Keď ich správne nalomíme,“ dodal.

„Veď ja nič! Len som navrhoval jednu z metód. Súhlasím. Pôjdeme na nich, ako hovorievam: otázka, odpoveď. Otázka, odpoveď! Áno, nie!“

Kapitáni zaparkovali na parkovisku pred hotelom. Manželia Zemanoví na nich čakali v reštaurácii hotela. Sedeli za stolom, s dvoma príslušníkmi v uniforme. Kováč so Ševčíkom ihneď vystriedali domácich kolegov. Legitimovali sa.

„Pani Zemanová,“ začal Kováč, „poznali ste Emíliu Vankovú?“

Kapitán sa sústredene pozeral na mladú, trošku napätú lekárku. Ševčík zasa sledoval reakciu manžela, Adriána Zemana. Všimol si, ako si podoprel ľavou rukou bradu. Zohnuté prsty mu zakrývali pery. Palcom si pomaly štipkal líce. Predstieral pokoj, ale skúsenému policajtovi neušlo, že je nervózny.

„Nie! Ee! Kto to má byť?“ odpovedala krátko Miška.

„Mladé dievča. Štíhle, s dlhými čiernymi vlasmi...“ opisoval Kováč.

„Do Márišky, ľavá noha! Nedotkla som sa jej len preto, lebo o nohu už mala postarané. Nemusela som nič robiť! Zákon je na mojej strane,“ vyprskla Miška.

Kapitáni sa pozreli na seba. Práve sa chystali zistiť, či Emíliu Vankovú nepoznal Adrián. Zemanovej reč ich zaskočila.

„Pani Zemanová, radím vám. Rozmyslite si, čo nám poviete! Pretože, najprv ste povedali, že ju nepoznáte. Teraz sa ukazuje, že

viete o ľavej nohe. Beriem to tak, že priznávate, že ste Emíliu Vankovú poznali. Odkiaľ, aký máte k nej vzťah, povedzte nám o nohe,“ kapitán rozprával pomaly. Vo svojom vnútri bol zhrozený, že sa mu črtá jeden z možných variantov o páchatel'ovi. O nej, manželke, ktorá prišla manželovi na neveru. A buď sama, alebo spoločne, mladú študentku odstránili.

„Vyhodila som ju z pohotovosti prv, než mi povedala meno. Nepotrebovala moju pomoc. Nenechám predsa zneužívať urgentný príjem. Aj tak ma zdržala viac ako pätnásť minút. Pozrime sa na všetečnicu ukrivdenú! Ona ma udala?“ rozhorčila sa lekárka.

„Nie! Neriešime udanie. Objavili sme jej mŕtvolu!“ povedal Kováč tichšie.

„Čo? Ako objavili? Kedy? Kde? Mili... je..., ona je...,“ bľabotal Adrián pomedzi prsty, ktorými si stále zakrýval ústa. Bol celý červený a vydesený. Začal sa potiť.

„Preboha, čo ti je? Je ti zle?“ Miška chytila manžela za zápästie a merala mu tep. „Čo sa deje? Srdce ti tak búši, že aj bez tlakomeru viem, že máš veľmi zvýšený tlak.“

„Vy ste poznali Emíliu Vankovú? Ako ste to...? Mili? Nazvali ste ju Mili?“ kapitán Kováč sa prísne pozeral na viac a viac skrúšeného Adriána.

Prikývol.

„Čože? Odkiaľ?“ opýtala sa Miška rázne.

Adrián si chytil čelo. Začal zhlboka dýchať. Kontrolovane. Kapitáni si museli na odpoveď chvíľu počkať.

„Takže to bola ona, mladá dámska spoločnosť, ktorú ste si priviedli v nedeľu večer domov?“ zisťoval Kováč. „Čo sa stalo?“

„Čože? Ona bola u nás? Nerozumiem! Čo to má znamenať?“ osopila sa na manžela Miška. Nahnevane pozrela na policajtov.

Adrián opäť prikývol.

„Ja som nechcel...“ Adrián stíchol.

„V niečom ste sa nepohodli a... Povedzte, ako to bolo? Možno, že to bola nehoda, no, bohužiaľ, Emília je mŕtva.“

„Bola u nás? Prečo? Kedy? Hovor, prosím ťa!“ pajedila sa Miška.

„Vzal som ju k nám, lebo nemala kam ísť. Nemala vybavený internát. Bolo neskoro,“ vysvetľoval nervózne Adrián.

„Ty si si na ňu počkal? Keď odišla odo mňa? Však?“ Miška sa prísne pozrela na manžela.

„Nie. Chcel som si kúpiť kolu. V automate. Vieš, že doma nič nemáme. To ma trochu zdržalo. Mili som stretol na chodbe,“ klamal Adrián. „Prihovoril som sa jej a tak som sa dozvedel, že nemá kam ísť. Uľúostilo sa mi jej. Vzal som ju k nám. Spala v maminej izbe. Ak si myslíš, že...“ Adrián prosebne pozrel na svoju manželku, „že k niečomu došlo, ubezpečujem ťa, že...“

„Toto si vydiskutujete mimo nás,“ skočil Adriánovi do reči kapitán Kováč. „Stotožnili sme dámu, ktorú videla susedka Vargová. Slečna Vanková strávila nedeľňajší večer u vás.“

„Nestrávila!“ oponoval Adrián. „Nič iné v tom nehládajte! Len sa potrebovala niekde vyspať. Bolo neskoro. Iba som pomohol mladému dievčaťu v núdzi. Nepovedal som ti o tom,“ Adrián sa

otočil k Miške. „Nepáčilo by sa ti to. Mili bola priveľmi pekná. Nesúhlasila by si. Ale naozaj sme nič spolu nemali. Prišli sme k nám, dali sme si čaj a ona išla spať. Ja som si ešte dobalil nejaké veci a tiež som išiel spať.“

„Pritom všetkom ťa tak vykoľajila, že si ráno po nej ani nezamkol! Mali ste naponáhlo, však? Aby sme sa náhodou nestretli medzi dvermi? Stihli ste to. Keď som prišla z nočnej, bola už preč.“

Adrián mlčky prikývol.

„Nebola. Vy to dobre viete,“ kapitán Ševčík sa spýtavo pozrel na Adriána.

Všetci sa na neho pozerali. Kováč, Ševčík aj Miška. Každý z nich čakal, čo im odpovie. Miška bola zvedavá, kam ju pred ňou schoval, policajti, či sa k hroznému činu prizná.

„Nerozumiem. Pozeráte na mňa, akoby som ju niekde ukrýval. Ani neviem, kedy odišla,“ dušoval sa Adrián. „Myslel som si, že je ešte v izbe, keď si prišla. Preto som nechcel, aby si tam išla skontrolovať, či si mama brala ten huňatý sveter.“

„Pripomínam, že slečna neodišla! Už je to asi fráza, ale ak sa priznáte, býva to poľahčujúca okolnosť,“ upozornil Kováč.

„K čomu? Že zomrela kvôli mne? To je taká blbosť, že až! Ja vám fakt nerozumiem. Jediné, čo som mal spraviť a neurobil som to, bolo, že som mal svojej žene zavolať, že Mili bude u nás spať,“ rozčúľil sa Adrián.

„Povedzte, čo si máme myslieť, keď sme Emíliu Vankovú našli u vás vo dvore, s rozŕatou hlavou, odseknutým chodidlom? Mŕtvu, brutálne zavraždenú?“ hneval sa Kováč.

„Čo? Ježiši krste, čo to hovoríte?“ Adrián sa chytil za hlavu.

Miška sa naňho zdesene pozerala.

„Zohyzdenú, zabalenú v igelite. Pán Zeman, pôjdete s nami! Musím vás zadržať. Ste podozrivý z vraždy. Čo odteraz poviete, môže byť použité proti vám,...“ odrecitoval Kováč známu formulu a vytiahol putá.

Vtom mu zazvonil mobil.

„Ja som,“ ozval sa patológ. „V tom hroznom náleze som našiel psie chlpy. Musel som ich niekoľkokrát čistiť. Krv, v ktorej boli, už bola priveľmi zaschnutá. A tie z vonku na igelite, sú kozie. Ak ti to pomôže, hľadaj niekoho, kto nosí niečo s týmito kožušinami. Možno na vetrovke, lem na kapucni, naspodku, alebo manžety na rukávoch bývajú z týchto kožušín. Nebohá naposledy jedla zeleninový šalát a špagety. Možno pätnásť, dvadsať minút pred smrťou. Potrava bola požutá, ale ešte neprebehol proces trávenia. Ale to ti nemusím hovoriť. Snáď ešte to, že jedlo zapila pomarančovým džúsom. Budeš to mať v správe,“ oznamoval patológ.

„Pani Zemanová, má váš manžel nejaké ošatenie, na ktorom sa nachádza kožušina? Prírodná kožušina,“ Kováč si podhodil putá. Už nepôsobil prísne. Už sa nechystal nasadiť Zemanovi putá. „Chováte psa, alebo kozy?“

„Nič! Nechováme nič,“ skríkla Miška. „Nerozumiem,“ povedala pokojnejšie.

Ševčík dvihol obočie. Bol zvedavý, čo sa Kováč dozvedel a prečo ho zaujíma oblečenie Zemana, chov zvierat. A prečo zvolnil.

„Nie, nemá. Ani on, ani ja. Nikdy sme nemali! Obaja sme proti zabíjaniu zvierat. Nesúhlasíme s tým, aby boli ich kožušiny využité na kabáty, vetrovky, čiapky, goliere...“ odpovedala.

„Džús máte? Aký? Mali ste doma zeleninový šalát?“ spýtal sa Kováč. Tón jeho hlasu nevyznieval, že bol plný záujmu, ale skôr sklamane. Akoby očakával, čo mu Miška odpovie a akoby vedel, že to, čo mu odpovie, mu nepomôže k usvedčeniu jej manžela.

„Nie. Nič z toho sme doma nemali. Načo aj? V pondelok ráno sme odchádzali do Tatier na konferenciu. Predĺžili sme si pobyt. Z toho dôvodu sme nemali doma žiadne zásoby.“

Kováč sa zamyslel. Odložil putá. Sadol si za stôl a uvažoval. Narýchlo si v hlave prehodnotil všetko, o čom sa so Zemanovými zhovárali.

„Takže vy ste Mili nevideli odchádzať? Je celkom možné, že odišla do polnoci? Je teda možné, že u vás ani nespala?“

Adrián sa nechápavo pozrel na kapitána. Bezradné dvihnutie pliec, kapitán pochopil, že Adrián Mili nevidel odchádzať. Veril, že nevie s istotou povedať, či a dokedy Mili u nich spala. Alebo nechce povedať.

„V poriadku. Môžete tu zostať. Len pre istotu. Ak niekam pôjdete, nahláste nám to,“ Kováč podal Miške vizitku.

„To nemusíme ísť domov? Povedali ste, že na našom dvore...“ starala sa Miška.

„Váš dvor je už v poriadku. Nezaťažujte sa. Myslím, že v práci sa tiež stretnete s niečím, čo nevyzerá pekne. Jedného pohľadu sme vás ušetrili. Prečo si nezamykáte bránku? Takto vám môže hocikto štrádovať po dvore,“ vyslovil nahlas svoj názor Kováč.

„Zamykáme. No ako na potvoru, teraz som na to zabudol! Ukázalo sa, že som na to zabudol. Cestou sem sme o tom aj hovorili. Nebol som si istý, či som bránku zamkol. Zhodli sme sa, že nám zlodej aj tak nemá, čo ukradnúť.“

Kapitáni sa rozlúčili a opustili manželov Zemanových.

„Čo je? Čo sa stalo? Prečo si ho prepustil? Mŕtvola sa našla na jeho dvore! Je podozrivý číslo jeden,“ dožadoval sa Ševčík vysvetlenia. „Kde máš istotu, že to na nás nehral?“

„Veď práve. To je zatiaľ jediný dokázateľný fakt. Že sa mŕtvola objavila na ich dvore. Volal mi patológ. Že nebohá jedla pol hodinu pred smrťou. Jedla šalát, pila džús. Nič z toho nám Zeman nespomenul. Verím, že si nerobili žiadne zásoby, keďže išli na dovolenku. A chlpy? Zohľadňujem aj informáciu, že Zemanovci patria k Zeleným. K ochrancom všetkého živého. Patológ našiel na nebohej srst'. Psiu, koziu. Tí nemajú z jej smrťou nič! Tápame v neznámych, tajomných vodách. Vraciame sa do Nitry. Zajtra si sadneme nad prípad. Prejdeme si krok za krokom, čo už vieme. Budeme mať hotovú aj správu od patológa.“

Bolo pol jedenástej večer, keď sa kapitáni vrátili do Nitry. Nezašli na svoje pracovisko, ale radšej zamierili domov. Kováč odviezol Ševčíka. Dohodli sa, že ho ráno vyzdvihne.

„K tomu včerajšku,“ spustil Kováč hneď, ako Ševčík nasadol ráno do auta, „vôbec neviem, na ktorú ambasádu mám volať. Aby vyhľadali Vankových. Je to veľké nešťastie, čo sa stalo, ale čo mám urobiť? Nechať ich, nech sa vrátia z dovolenky a až potom si pochovajú dcéru? Alebo mám obvolať všetky cestovky, či nepredali Vankovým krásne dovolenkové miesto a kde? A keď išli autom? Pobyť, hotel si vybavili sami?“

„Veď to. Už som ti chcel navrhnuť, aby sme ich pobyt zistili cez letisko. Tí by nám vedeli povedať, kam si kúpili letenky, ktorou spoločnosťou leteli,“ skonštatoval Ševčík. „Vyzerá to, že budeme musieť počkať, až keď sa vrátia.“

„Mali sme upovedomiť starostu. Zavolám mu. Nech vie, že mladá Vanková, je mŕtva. Poštárka tiež už urobila rozruch, keď uvidela tú paseku vo dvore Vankových. Už ma nemrzí, keď som nezastavil, hoci som ju videl v späťáku, ako máva na nás. Napokon majú tam okresné riaditeľstvo, policajný zbor. My sa budeme venovať nášmu vyšetrovaniu. To ostatné, nech zariadi starosta,“ rozhodol Kováč.

Policajti prišli do kancelárie. Kováč si vyhľadal kontakt na starostu obce, v ktorej Mili bývala. Nepríjemnú správu mu oznámil. Popri tom sa priamo od starostu dozvedel, že v neďalekej obci sa stal tiež otrasný prípad. Na autobusovej zastávke, ktorá stojí mimo tej obce, niekto pohodil dorúbaného psa. Rovnako ho upozornil na zničené kríky u Vankových.

„To som si pomohol! Viem, že pes už dávno nie je vec, ale to nech si vyšetrujú miestni,“ komentoval svoj rozhovor so starostom Kováč.

„Aj my mnohokrát nevieme, ako máme začať, pokračovať. Starosta je mladý, aj keď vo funkcii čerstvý, má oveľa väčšiu šancu, dozvedieť sa, kam odcestovali Vankoví, ako my. Nech sa snaží! Je mi ľúto, že práve v takejto záležitosti,“ mykol plecom Ševčík. „Raňajkoval si?“

Keďže Kováč zamietavo pokrútil hlavou, Ševčík sa ponúkol, že zbehne do automatu, aby obom vzal salámovú bagetu. Kováč zatiaľ postavil vodu na kávu. Odrazu sa zvrtol a rozbehol sa za

kolegom. Pretože vedel, že budú dlhšie, chcel ho poprosiť, aby vzal každému po dve veľké bagety. Pobehol až na koniec chodby, ale nestihol ho.

„Tak chcete podať trestné oznámenie, alebo, ako to mám riešiť?“ počul kapitán Kováč, keď sa vracal do svojej kancelárie. Vety, prenikajúce z kancelárie kolegu na chodbu, ho zaujali. Zostal stáť a načúval. „Pozrite sa, vy ste mi prišli oznámiť, že ste prišli na podvod. Viete, kto ho spáchal, ale vyhýbate sa trestnému oznámeniu. Na vami označovanú podvodníčku. Pochopte, ja nemôžem niekde nabehnúť a povedať... vážená pani, počul som, že nekonáte čestne. Čudujem sa, že práve vy neviete, že vaše trestné oznámenie môže byť anonymné. Obvinená osoba nemusí vedieť, že ste ju udali vy.“

„Ahoj,“ pozdravil sa Kováč, ktorý nevydržal na chodbe a vošiel do kolegovej kancelárie. „Nezvykneš byť taký hlasný. S čím sa trápiš?“ spýtal sa nahlas, akoby tam jeho kolega nikoho nemal.

„Tu, pán novinár, prišiel na podvod. Prišiel mi to povedať, ale, rozumieš, ja musím konať na základe trestného oznámenia.“

„Pod' von, vy tu počkajte!“ z ničoho nič prikázal Kováč.

Vyšli na chodbu.

„Prosím ťa, čo za podvod odhalil, že si taký rozčúlený?“ spýtal sa Kováč.

„Veď to! Lezie mi na nervy. Nevie, či chce podvod oznámiť, alebo nie. Som rád, že si ma od neho vytiahol na chodbu.“

„Takže si pri mne oddýchni. Povedz, čo riešiš?“

„No teraz musím jeho! A pritom mám inú robotu. A ani to nepatrí ku mne. Mal som smolu, že som si nechal otvorené dvere.“

Ten blbec tvrdí, že trénerka hádzanárok, treťotriedny klub dorasteniek, že postavila hrať hráčku, ktorá dávno nie je dorastenka. Chlapík melie, že ju postavila minulý týždeň, a že včera bola tá hráčka opäť na zápase. Síce nehrala, ale sedela na lavičke náhradníčok. Udavač zdôraznil, že nehrala iba zatiaľ. Naznačil, že ju trénerka v budúcnosti znova obsadí. Ja neviem, kde mi hlava stojí. Ešte v pondelok tu bol jeden fešák z inštitúcie ochranárov životného prostredia. Žiadal ma, aby som mu pomohol skontaktovať sa s ich kolegyňou, ktorá sa im nehlási. V nedeľu odišla do Osla. S prezentáciou ich činnosti u nás na Slovensku. Nevedia sa s ňou skontaktovať. Nedala vedieť, ako doletela, neozýva sa, na telefonáty nereaguje. Jej kolegovia už volali do hotela, kde sa mala ubytovať, ale neubytovala sa. Veľmi opatrne, skoro až nechcel, mi chlapík spomenul, že vedia, že ich hľadaná kolegyňa mala známosť. Iná kolegyňa vraj zachytila, ako Bianka Mocíková, tak sa stratená dievčina volá, spomenula, že sa tam, v Nórsku s ním stretne. Dievča sa totiž v Nórsku vyzná. Zamierila tam hneď po gymnáziu. Pobudla tri roky a vrátila sa. Fešák povedal, že ich inštitúcia po nej doslova chňapla, keď čítali jej životopis. Preto sa hneď neznepokojili, keď sa v hoteli neubytovala. Vysvetlili si, že dievča je u priateľa. Preto k nám neprišli skôr. Ale nevedia si vysvetliť, prečo Bianka nereaguje na mobil. Jeden z nich má v dedine, kde Bianka býva, kamaráta. Oslovil ho. Kamarát mu potvrdil, že v uličke, ktorá vedie k Bianke, stojí auto. Ich auto. Firemné auto. Videl ho v pondelok, keď išiel do práce. Potom telefonoval, keď išiel z práce, že auto stále stojí pred domom. Vo firme teda nevedia, ako išla na letisko. Za tým účelom brala auto. Aby sa doviezla do Schwechatu. Býva v dedine, 60 kilometrov od Nitry. Kúpila si malý domček. To je v skratke

všetko, čo o nej viem. Preto si musím kadečo o nej pozisťovať. Vieš si predstaviť, aký som našťvaný, keďže sa tu mám zaoberať tým, že nejaká Mili Vanková, hráva za dorastenky pod cudzím menom! Nech ide...“

„Čo? Čo si povedal?“ strhol sa Kováč.

„Že trénerka postavila na zápas hráčku, hrajúcu pod cudzím menom. Teda na súpiske...“ kolega policajt opäť nedopovedal.

Kapitán Kováč doslova vletel do kancelárie.

„Vy ste prišli udať Mili Vankovú?“ vyrútil sa na novinára.

„Nie udať. Nie ju. Ale trénerku. Upozorniť na ňu. Za to, že postavila do mančafu, dávnu hráčku. Mili Vankovú. Hráčku, čo nespĺňa vekové kritériá. Rozmyslel som si to. Neudám ju. Tento krát si dám viac záležať. Je mi to jedno,“ povedal novinár. Vytiahol z tašky noviny, položil ich na stôl. „Idem,“ postavil sa a chcel odísť.

„Správne. Idete! Ale do mojej kancelárie,“ Kováč schmatol novinára za lakeť a doviedol ho do svojej kancelárie.

„Vy poznáte Emíliu Vankovú? Odkiaľ? Vravíte, že teraz niekedy sedela na lavičke náhradníkov? Kedy? Vy tak dobre poznáte súpisiku hráčok všetkých hádzanárskych družstiev? Prečo vás zaujala Vanková? Čo nič nehovoríte?“ skríkol Kováč, ktorý si nevšimol, že do kancelárie v tesnom závese za nimi, vstúpil so Ševčíkom.

„Neboj sa! Mladý pán nám iste odpovie,“ Ševčík pozrel na chlapíka sediaceho pred Kováčovým stolom, „len ho musíš pustiť k slovu,“ šepol kapitán. „Nech sa páči, odpovedzte kapitánovi na jeho otázky.“

„Ja, ja... poznám hráčky, len toho družstva. Cez ich trénerku. Chodievam na ich zápasy. A potom o nich píšem. Ale ide aj o moju povesť. Viem, že Eva tak urobila niekoľkokrát. Eva Mili trénovala, keď dievčina chodila na gymnázium. Bola dorastenka. Akýkoľvek výpadok hráčok rieši Eva tým, že postaví Mili. Dievčina je štíhla, dievčensky vyzerajúca, nikomu nenapadne preverovať, že už nie je dorastenka,“ rozhovoril sa novinár.

„A prečo vám? Prečo to napadlo vám? Prečo vám to začalo vadit’?“ Kováč zdôraznil slovo vám.

„Lebo je za tým osobný hnev. Na pani trénerku. Však?“ skúsil svoj tip Ševčík.

Novinár Štrba sklopil zrak.

„Kedy ste videli Mili Vankovú naposledy?“ pokračoval Kováč.

„Včera. Sedela na lavičke náhradníčok. Ale nebola v drese. Mala niečo s nohou. Lenže to nič neznamená, že ju Eva včera nepostavila. Včera hrali tu, v Nitre. Minule doma. A? A tam už Mili hrala. Keby ju nebolela noha, určite ju budúcu nedeľu postaví. Aj, keď by jej nikto z družstva nechýbal.“

„Ako nechýbal?“ zaujímal sa Ševčík.

„Jednoducho túto nedeľu hrali všetky hráčky zo súpisky. Týždeň predtým, tamtú nedeľu hrala Mili za jednu z nich. Včera sedela na striedačke a to len preto, lebo má niečo s nohou. Ale to je už jedno. Teraz to napíšem ostrejšie. Mám aj fotodokumentáciu. Aj z minulej nedele, aj zo včera,“ zastrájal sa Štrba. „Môžem odísť?“

„O chvíľu. Dajte mi, prosím, kontakt na pani trénerku,“ požiadal Kováč. „Určite ho máte, keď píšete o jej družstve.“

Štrba mu poskytol telefónne číslo Evy Očovej a odišiel.

„Polícia. Kapitán Kováč, z oddelenia vražd,“ okamžite volal. „Pani Očová, mohli by sme sa stretnúť?“

„Polícia? To snáď, nie,“ vzdychla si. „Samozrejme, ale nie som doma. Som v Nitre. Musím tu niečo riešiť,“ oznámila trénerka. „Domov prídem,... autobus mi ide o hodinu,...,“ počítala nahlas, „potom už budem v práci. Popoludní sa môžeme stretnúť.“

„Super. Ak ste v Nitre, stretneme sa tu v Nitre. Povedzte, kedy sa môžeme stretnúť? Poznáte reštauráciu neďaleko štadióna?“

„Poznám. Jedna z tých, v ktorej sa ešte dá fajčiť.“

„Povedzte čas, kedy sa môžeme stretnúť,“ potešil sa kapitán.

„Môžete hneď. Som v spomínanej reštaurácii. Nájdete ma ľahko. Som tu sama.“

Kapitán Kováč sa poďakoval. Ohlásil Ševčíka, aby išiel s ním. Eva Očová, veľmi pekná dáma s dlhými čiernymi vlasmi, vekom okolo štyridsiatky, sedela v kúte reštaurácie. Keď videla prichádzajúcich policajtov, zamávala na nich.

„Nemyslela som si, že to tak poznať, že ste policajti. Prepáčte mi moju prostorekosť, ale naozaj vás poznať zďaleka. Nech sa páči, prisadnite! S čím vám môžem pomôcť?“

Eva hovorila milo, hoci potláčala viditeľné napätie, čo ju opantalo, keď začala šípiť, čo od nej policajti budú chcieť. Položila si ruku na tučnú peňaženku podlhovastého tvaru. Obrátila ju zadnou stranou hore, aby sa ľahko dostala k vonkajšiemu priečinku, v ktorom mala občiansky preukaz spolu s ostatnými dokladmi, v prípade, ak by policajti o preukaz požiadali.

Kováč oboch predstavil. Evinu strnulosť si všimol.

„V telefóne som zachytil, že z Nitry odchádzate autobusom. Neprišli ste autom?“ snažil sa navodiť uvoľnenejšiu atmosféru.

„Nie. Ja nemám auto. Pracujem u nás v meste. Do práce sa dostanem pešo. Rovnako na tréningy a domáce zápasy idem na vlastný pohon. Rada. Nemám s tým problém. A k cezpoľným sa priveziem spolu s hráčkami takmer do ich šatne. Na našom mikrobuse.“

„Ja nič, len som si to v našom rozhovore všimol. Dodám snáď, že je to dosť neobvyklé. V dnešnej dobe. Ja by som bol ako bez nohy, kebyže nemám auto,“ riekol Kováč.

„Nesťažujem si. Kombinácia autobus - nohy ma dopraví, kam potrebujem. Som administratívna pracovníčka. Úradníčka v SAD-ke, takže ku všetkému požívam ešte aj výhody zamestnanca,“ Eva sa usmiala.

„Jasné! Tým sa to vysvetlilo. Túžba vlastniť auto je zatlačená do kolonky nepotrebných vecí,“ usmial sa Ševčík.

„Dlho to tak aj bolo. Ale tu by sa mi auto hodilo,“ Eva vytiahla z vonkajšieho priečinku peňaženky zánovnú legitimáciu člena rybárskeho zväzu a podala ju Kováčovi.

„Ále? Tichý relax? Ešte vonia novotou,“ obracal si legitimáciu v rukách.

„Má rok. Kde môžem, rada sa ním pochválím. Vôbec mi nevdí cestovať kvôli tomu autobusom na našu schôdzu rybárov. Doma nasadnem, na príslušnej zastávke vystúpim, prejdem skoro kilometer a som v kulturáku, kde mávame schôdze,“ vysvetľovala Eva. „Horšie je to, keď idem na rybačku. Bojím sa o udice, aj keď

mi ich šofér dáva opatrne do kufra autobusu, bojím sa, aby sa mi nepoškodili. Aj ochotní kolegovia rybári, čo ma párkrát viezli, majú čoraz plnšie kufre svojho náradia. Plus stany, spacáky, deky, prenosné chladničky s jedlom, neraz kotlík na guláš. To zaberie miesto. Nezmemím sa! Nejaké ojazdené auto by bodlo,“ priznala Eva.

„Moja babka vedela senzačne pripraviť hlaváča. Normálne som dostal chuť,“ pokrčil nosom Ševčík.

„Dnes by to nešlo. Nepripravila by vám ani hlaváča bieloplutvého, ani pásoplutvého. Patria u nás k celoročne chráneným druhom rýb,“ upozornila Eva.

„Nerád, ale musím prerušiť náš príjemný rozhovor. Pani Očová, prečo sme vlastne prišli,“ začal Kováč.

„Áno. Priznávam,“ povedala Eva, ktorej doterajší rozhovor s policajtmí odbúral prvotné napätie. Rozhodla sa, že policajtom prizná, že si na zápasy vypomáha s Mili. Vzдалa sa skôr, než by sa dozvedela, že policajti neprišli riešiť udanie na ňu. „Na základe tlaku vlastných výčitiek a svedomia priznávam, že občas to urobím. Nemyslela som si, že sa to bude až takto riešiť. Cez políciu. O štvrt' hodiny tu mám stretnutie s nitrianskym trénerom. Dúfam, že spolu zdarne vyriešime ich zápas u nás. Minulú nedeľu. S Vladom sa poznám dlhšie. Pochopí to.“

„Pani Očová, posledne ste na zápas postavili Mili Vankovú...,“ začal kapitán Kováč, nevšímajúc si trénerkino priznanie.

„Ja, no čo som mala robiť? Inak by sme prehrali kontumačne. To si moje dievčatá nezaslúžia! Stalo sa, čo sa stalo. Jedna hráčka ležala doma s angínou, druhú som pustila na dávno avizovanú

svadbu jej sestry, tretia niečo zjedla a bola indisponovaná. Tak som si pomohla s Mili. Išli sme na doraz. So šiestimi hráčkami vrátane Mili. Vlado to určite pochopí! Nekazte nám, prosím, reputáciu. Trénujem osemnásť dievčat, ale na pľac môže ísť deväť z nich. A ešte dve brankárky. Tie kvôli ich hráčskemu postu nerátam. Aby sme sa rozumeli. Na zápas disponujem s jedenástimi hráčkami. Sedem mám v príprave,“ obhajovala sa trénerka.

„Minulú nedeľu ste postavili Mili Vankovú. Nech dokončím, čo som začal. Včera ste boli s ňou?“ spýtal sa Kováč.

„Áno. Jednak sa bola pozrieť na dievčatá a jednak mi prišla povedať, že bude mať asi dva týždne zabandážovanú nohu. Študuje v Nitre a my sme tu, v Nitre, hrali.“

„Tá vaša Mili, ako vyzerá? Mohli by ste nám ju opísať?“

„Nech sa páči, tu je,“ Eva Očová vytiahla noviny. Také isté, aké nechal u nich Štrba. „Pekná, štíhla, čiernovláska, s dlhými vlasmi. Veľmi milé, inteligentné a slušné dievča.“

Kapitáni sa nahli nad ponúknuté noviny. Eva Očová zaľukala prstom na hráčku so šestkou na drese. Pochopili, že im ukazuje Mili. Na fotografii v novinách bolo odfotené dievča s dlhými vlasmi. Pred súperkinou brámkou, vo výskoku, v gólovej pozícii. Polovicu tváre jej zakrýval od výskoku do vejára rozťahnutý cop, do ktorého mala hráčka zviazané vlasy. Kto Mili nepoznal, z daného záberu, by ťažko identifikoval, že je to ona.

„My zasa máme takúto fotografiu. Upozorňujem, že pohľad na ňu, chce tvrdošť. Hovorí sa, že hádzanárky, teda hádzaná nepatrí k jemným športom,“ povedal Kováč.

„No, dajte,“ odpovedala Eva, ale váhala. Pochopila, že na fotke uvidí niečo zlé. Z policajtových úst sa niesla hrozba, desivosť. „Kristežežiši na nebi!“ zhíkla. „Ako? Čo sa jej stalo? Chúd'atko moje! Úbohé dievča,“ lamentovala. Oči sa jej okamžite zaliali slzami.

„Podľa vás je to Mili?“ spýtal sa prekvapene Kováč.

Eva prikývla.

„Ale, veď ste hovorili, že včera bola na zápase!“ riekol Ševčík.

Eva opäť prikývla.

„Pani Očová! Táto žena,“ Kováč zamával fotkou, „potom nie je Mili Vanková! Táto veľmi škaredá fotografia je urobená utorok. Včera. Na jednej strane som veľmi rád, ale kvôli nej,“ opäť dvihol fotografiu, „sa nemôžem tešiť! Ďakujem vám! Aspoň niečo máme objasnené. Mili nás už nezaujíma. Dovidenia!“

Eva aj tentokrát prikývla. To, čo videla, jej úplne vzalo reč.

„Hm. Vôbec neviem, ako ďalej?“ hladil si bradu Kováč v aute. „Nieкто niekde sadisticky zavraždí mladé dievča a odvezie ho, psovod povedal, že stopa páchatel'a skončila na ceste, odvezie ho autom k Zemanovým. Prečo práve k nim? Čo s tým majú? Obaja sú ortopédi, chirurgovia. Mŕtva mala uťatú nohu od členka. Má nám to niečo povedať? Zemanovci niečo spackali? Je toto pomsta? Čo myslíš?“

„Tiež neviem, ako pokračovať? Vlastne teraz, keď je isté, že mŕtva nie je Vanková, začíname od začiatku. Zemanovci sú opäť podozriví. Poďme na ich pracovisko,“ navrhoval Ševčík. „Skúsime zistiť, aký majú na nich názor tam. Riaditeľ nemocnice, kde pracujú, by mal mať prehľad, či ich, jedného, alebo druhého,

neriešila komisia z Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou.“

Kováč súhlasil. Spred reštauračného parkoviska sa vybrali do nemocnice. Priamo za riaditeľom. Vzhľadom na svoju zaneprázdnenosť bol ochotný, venovať policajtom pätnásť minút. Akonáhle Kováč vyslovil dôvod ich návštevy, nemali čo riešiť. Slová: mladí perspektívni, maximálne zodpovední, vysoko profesionálni, ambiciózni, bez záznamov o sťažnostiach, spoľahliví, s rešpektom na predpisy, no s ľudským prístupom k pacientom, nepotrebovali u riaditeľa nemocnice dlhšie sedenie. Týkali sa oboch Zemanových rovnako. Policajti sa vrátili do auta.

„Ja neviem. Myslíš, že ľudský prístup doľahol na Zemana, keď videl Mili na chodbe? Preto jej ponúkol nocľah?“ obrátil sa Kováč na Ševčíka.

„Áno. Verím, že ešte existujú takto ochotní ľudia. A, že nepovedal o tom svojej žene? Chápem. Zbytočne by si domýšľala. Ale súvislosť, prečo práve k nim doviezol vrah, alebo vrahovia, zatiaľ nám neznáme mŕtve telo, musí mať korene u nich! Naozaj to nie je len tak. Predstav si! Som vrah, v aute veziem mŕtvolu, premávam sa po meste. Potom zabočím do uličke. Pomaličky si ňou prechádzam a odrazu si vyberiem tento dvor! Prečo? Prečo? Prečo?“ pýtal sa Ševčík.

„Mám to!“ Kováč zdvihol prst. Keď sú obaja takí ľudskí, prečo potom pani doktorka Mili vyhodila? Zeman bol pri tom! Začo sa mala Mili cítiť ukrivdená? A až tak, že si pani doktorka myslela, že ju udala. Vieme to? Spomeň si! Tak akosi nás predsa privítala!“

„Povedal by som, že nám Zemanová spomínala, že Mili nebola ohrozená na živote. Trénerka povedala, že jej Mili oznámila, že má

na nohe bandáž. Aby s ňou nerátala. Uvažujme! Mili v nedeľu večer prišla na pohotovosť a doktorka ju neošetrila. Zatiaľ nevieme prečo. Zemanovi sa jej ulútostilo a vzal ju domov. Možno aj tak trochu natruc svojej žene. Mohli byť predsa poškriepení. To sa stáva, ako sa hovorí, aj v lepších rodinách. Pokojne to môže byť dôvod, prečo o Mili žene nepovedal.“

„Takže...?“

„Nie, nie! Nejdem do Tatier, aby som sa ich na to opýtal,“ Ševčík predbehol návrh Kováča. „Ak to chceme vedieť, nájdime sestričku, čo slúžila v ten deň so Zemanovou.“

„Jasné!“ usmial sa Kováč. „Mal som ten nápad. Som rád, že si ma stopol. Pre odpoveď nemusíme ísť ani do Tatier za Zemanovcami, ani naspäť do nemocnice, za sestričkou. Ideme do kancelárie.“

„Lebo sa vieme so všetkými spojiť telefonicky?“ usmial sa aj Ševčík a pripásal sa bezpečnostným pásom.

„Nie, nie. Nebudeme upozorňovať, nemusíme upozorňovať na našu chybu! Bohužiaľ stalo sa!“

„Ty, o čom točíš? My sme spravili chybu?“ nesúhlasil Ševčík.

„Áno! A ešte akú! Viem, prečo Zemanová neošetrila Mili. Viem, čo by nám odpovedala sestrička, ak by sme za ňou išli.“

Ševčík nechápavo pozrel na Kováča.

„Spomeň si! Podľa čoho sme vedeli, že mŕtva je Emília Vanková? Podľa preukazu poistenca. Mili prišla na pohotovosť bez neho. A síce ľudská, ale s rešpektom k predpisom, pani doktorka vyhovelá zákonu. Takže tam sme urobili, zlatý môj,

závažnú chybu! Nemali sme veriť, že preukaz poistenca, čo sa našiel u mŕtvej, mŕtvej aj patril! Emíliu môžeme dať bokom.“

„Fakt. Bola to chyba! Nechali sme sa zmiasť. Ale rodina Vanková v niečom lieta. Možno len sama Emília. Ten ich dvor! To tiež nie je v poriadku. Či? Povedz, ako by si zneužil nájdený preukaz poistenca?“ Ševčík pozrel na kolegu.

„Ja, nijako! Nevie si predstaviť, že by som preukaz našiel a pri najväčšej špekulácii, chcel naň vybrať lieky. Kde by som vzal recept? Napríklad taký narkoman by musel ukradnúť recepty. A v dnešnej dobe? Keď už existujú elektronické predpisy, tak je papierový recept zbytočný. Lekári ich už ani nemajú! Faktom však zostáva, že sa Milin preukaz našiel u mŕtvej. Vopred vylučujem, že by Mili zavraždila neznámu a pritom stratila preukaz! Môj záver? Mili nie je vrah, ale ten jej preukaz buď našla nebohá a chcela jej ho vrátiť, alebo ho našiel vrah! Tomu buď vypadol, alebo ho naschvál pohodil k mŕtvej. Lebo nás chcel zmiasť!“

„Uhm a podarilo sa mu to. Miško!“ oslovil Ševčík kolegu. „Dajme pre istotu strážiť dom Vankových! Vieš, čo si myslím? Že ten šialenec, čo im zničil dvor, tam niekde zabil Mili. Teda, že si myslel, že vraždí Mili. Tie kríky mohli byť dozvuky jeho nepríčetnosti! Musíme zistiť, či sa nebohá a Mili poznali. A kto tak strašne tú chudinku Mili nenávidel?“

Kováč neodpovedal. Zamyslene kráčal k svojmu autu.

III. kapitola

„Pán kapitán Kováč nie je u seba,“ hlásil mladý policajt Františkovi Klimentovi, patológovi.

„Nevadí, počkám u neho,“ rozhodol sa Kliment.

„Pridám sa,“ pripojil sa k nemu Anton Guba, kolega z oddelenia hľadaných osôb.

Kapitáni Kováč a Ševčík sa konečne vrátili z výjazdu.

„Čaute, dovolili sme si na vás počkať u vás,“ pozdravil sa patológ, len čo kapitáni vošli dnu. „Mal som cestu, tak som ti priniesol pitevnú správu. Osobne. Nemienim ťa zdržiavať,“ zamával rukou a odišiel.

„Za to ja áno,“ povedal kolega, ktorý Kováča upovedomil o trénerke, a vďaka ktorému zistili, že mŕtva nie je Mili. „Aspoň si to myslím, že ťa to môže zaujímať. Vieš, spomínal som, že mi boli nahlásiť nezvestnosť Bianky Mocíkovej. O chvíľu mám stretnutie s jej kolegom. Ideme pre jej, vlastne ich, auto. Až sa to bojím vysloviť. Napadlo mi, či tá vaša mŕtva, nemôže byť ona. Bianka nebýva v Nitre, ale pracuje tu. Pošleš mi jej fotku? Sem?“ kolega, ktorý bol z oddelenia zaoberajúcim sa hľadaním nezvestných osôb, zaľukal na svoj mobil.

„Pošlem. Nielen to! Pôjdeme s tebou. Či už auto patrilo, alebo nepatrilo našej mŕtvej,“ rozhodol Kováč.

„Máš tu Poláka,“ po krátkom zaklopaní, vošiel do kancelárie mladý policajt. „Čaká ťa dolu.“ Oznámil a odišiel.

„To je on. Poďme!“ vyzval Kováča a Ševčíka policajti hľadajúci Bianku Mocíkovú.

Policajti odišli z kancelárie do vestibulu. Ich kolega zamieril k mladému, športovo oblečenému mužovi atraktívneho vzhľadu. Podal mu ruku a predstavil Kováča a Ševčíka. Oznamoval, že kolegovia pôjdu s nimi. Pred odchodom do dediny, kde zostalo firemné auto používané Biankou Mocíkovou, Kováč ukázal Polákovi fotku mŕtvej. Pri pohľade na fotografiu s Biankou, prišlo Polákovi zle. Chytil si ústa a prikývol, že na fotke je ich zmiznutá kolegyňa. Potom zmizol na WC, kam ho rýchle Kováč so Ševčíkom nasmerovali.

„Daj mi adresu, prosím! Kam ideme? Vlastne nemusíš! Pôjdeme za tebou. Pôjdeme na našom aute. Nebudeme sa viazať na teba,“ vysvetľoval Kováč kolegovi. „Volaj „čítačov“,“ prikázal Ševčíkovi.

Ševčík okamžite zavola kolegov z odboru kriminalistického a expertízneho ústavu, ktorých Kováč nazýval „čítači“. Zjednodušene, no výstižne. Sledujúc auto svojich kolegov, boli Kováč a Ševčík za tridsať minút na mieste. V malej dedine nitrianskeho okresu, v tichej asi 120 metrov dlhej slepej uličke s jedným jediným domom. Zastavili pred moderným okáľom, ktorý si pred pol rokom kúpila Bianka Mocíková. Domček stál uprostred pozemku obkolesený trávnatou plochou, ohradený bielym pozinkovaným plotom. Vstupovalo sa bránou rovnako vysokou ako bol plot. Firemné auto užívané Biankou, stálo zaparkované pred bránkou. Počkali, pokým prídu kolegovia, aby zaistili všetky možné stopy. Daktyloskopické, trasologické, biologické, chemické, mechanoskopické a iné, ktoré na mieste

činu objavia, a z ktorých sa budú snažiť vyčítať dôležité dôkazy. Vďaka ich práci kapitáni už o chvíľu vedeli, že Bianka bola zavraždená pri svojom aute. Jej krvou bol ostriekaný podvozok v oblasti kufra, vnútorná strana zadných kolies a nespočetné množstvo krvavých striekancov sa objavilo na vnútornej strane kapoty kufra. Zasiahnutý bol aj malý červený cestovný kufor. Vzhľadom na uplynulý čas od vraždy a prehánkové daždivé počasie, policajného psa nevolali.

„Vedel som, že mi táto dedina niečo hovorí. Sem predsa chodí Eva Očová na rybárske schôdzky!“ riekol Kováč. „Mala to napísané na rybárskom preukaze. Biankina ulička je tichá,“ kapitán sa poobzeral. „Vrah sa nemusel báť, že ho niekto vyruší. A ak Bianka nedostala dopis, pohľadnicu, nezašla k nej ani poštárka. Ale prečo práve ona? Čo proti nej mal? A kto? Polák sa vyjadroval o nej ako o milej, dobrej, ochotnej, zodpovednej spolupracovníčke. Zatiaľ to vyzerá, že v práci nepriateľa nemala. Čo povedal Polák? Že si domček kúpila pred polrokom? Pochybujem, že by si dievča za ten čas urobilo nepriateľov tu. Kedy? Od rána do večera bola v práci, sobotu a nedeľu trávila asi u rodičov. My vlastne ani nevieme, či vrahovým cieľom bola Bianka a či Mili.“

„Pozri, naozaj tichá ulica. A tmavá. Posledná lampa je tam. Do tejto uličky pošle trošku svetla, ale bohviečo to nie je. Osadiť tu pouličnú lampu dodatočne, kompetentní nepovažovali asi za potrebné,“ uvažoval Ševčík, „keďže je tu iba jeden dom. Viem, že lampy lemovali hlavnú ulicu skôr, než tu stál Biankin dom.“

„Z toho ostatného vieme, že keď páchatel', nemyslím si, že boli viacerí, keď páchatel' vraždil, musela mať Bianka otvorený kufor.“

Podľa toho, ako je postriekané auto krvou, sa balila. Ved' vieme, že mala odcestovať. Do Schwechatu. V čase pred svojím napadnutím vkladala čosi do kufra. Najskôr cestovný kufor s osobnými vecami. Ovšem, ak to bolo všetko, čo si brala so sebou.“

„Ty myslíš, že to bola lúpežná vražda? Chalani nám dali jej kabelku. Tú mala na prednom sedadle. Prečo by tam vrah kabelku nechal? Má v nej všetko. Doklady, trochu hotovosti, platobné karty,“ oponoval Ševčík.

„Čo ja viem? No počítať s tým musíme. Napokon, mali by sme jeden z možných motívov,“ ohradil sa Kováč. „Vrah ju trafil do hlavy. Predtým do nohy. Bianka sa zviezla tak, že hornou časťou tela spadla do kufra, potom sa zviezla vlastnou váhou z kufra na zem. Je to celé od krvi. Asi padá naša verzia, že sa Bianka a Mili poznali. Mili býva vo vedľajšej dedine. Pristáňovanú Bianku zabili pred jej domom, pri aute,“ uvažoval Kováč nahlas popri tom, ako sa rozhliadal po okolí.

„Pán kapitán! V kufri sme našli aj mobil nebohej. Vyletel jej z ruky a zapadol celkom nabok kufra. Bol vybitý. Spojazdnil som ho a zistil som, že posledné, čo si mŕtva prezerala bolo video. Žiaľ, nič extra! Malá neter spieva tete Bianke pesničku: čížiček, čížiček. Ostatné pozisťujem u nás,“ hlásil jeden policajt z expertíznej skupiny.

„Chúďa! Mal som pravdu. Asi si upratovala kufor, teda ukladala v ňom veci, aby sa jej zmestili a popri tom počúvala venovanú pieseň. Preto páchatel'a nemusela počuť, keď sa ku nej prikradol,“ Kováč zakomponoval do svojich úvah novú informáciu. „Hrozné. Už uplynul tretí deň, čo bola zavraždená. Neznášam tieto situácie. Oznamovať pozostalým smrť ich

blízkeho. Bude blbé, ak si nechám pustiť čížička? Chcem vidieť krásu, s ktorou sa v našej práci tak málo stretáme.“

„Krásou myslíš spev dievčatka? Nie! Nič blbé na tom nie je! Poď, ideme za čítačom, nech nám to video prehrá!“ Ševčík potiahol Kováča za rukáv.

Kolega z expertízneho ústavu im vyhovel. Známu pieseň, ktorú malá neter perfektne predvádzala hraním jednotlivých činností týkajúcich sa maku ako sa seje, ako rastie, kvitne aj melie a je, si nechali prehrať niekoľkokrát. Akoby sa chceli uistiť, či vyhodnotili správne svoje prvé vzhliadnutie. Zaujala ich žena, čo kľáčala za spievajúcou neterou. Považovali ju za matku dievčatka. Napokon podišli k Polákovi, o ktorého sa starala rýchlá zdravotná pomoc. Zo všetkého, čo videl, čo počul, z vedomosti, že sa nachádza na mieste činu, mu prišlo tak zle, že mu museli privolať pomoc.

„Môžete?“ spýtal sa Kováč.

Polák neodpovedal.

„Pán Polák, neviete, mala Bianka dvojičku? Bola vaša kolegyňa z dvojičiek?“ pokračoval Kováč napriek tomu, že mu Polák neodpovedal.

„Neviem, či bola z dvojičiek. Ale sestru mala. Občas za ňou bola. V Piešťanoch. Pýtala sa, či si môže požičať naše auto. Služobné auto. Privolil som. Vždy som jej vyhovel. Rád. Bola dobrá, milá, veľmi spoľahlivá.“

„Ďakujeme,“ Kováč potiahol so sebou Ševčíka, aby boli od Poláka ďalej. „Teraz mu dáme pokoj. Nevyzerá, že by bol vrah. Skôr mi pripadá, že bol do Bianky zaľúbený. Ktovie, či dal svoj vzťah ku nej najavo.“

„Vylučuješ, že ho Bianka ohrdla? Že pomstu z jeho strany, ako motív vraždy, škrtáme? Pri pohľade na neho ti dávam za pravdu. Ten nie je schopný vraždiť! V prípade nešťastnej, neopätovanej lásky, by skôr zasamovraždil seba, ako ju!“ súhlasil Ševčík.

„Dnešná streda sa nám riadne pretiahne. V databáze si pohľadáme ženy, devy, čo majú pri stave vydatá, uvedené rodné priezvisko Mocíková a bývajú v Piešťanoch,“ vzdychol Kováč. „Musíme ju varovať. Čo ak si ju vrah pomýlil?“

„Sedí vec. Čo s ním?“ Ševčík mykol hlavou smerom ku Polákovi.

„No čo? Buď pôjde domov s Jarom, alebo s nami. K firemnému autu sa chvíľu nedostane. Experti sa v ňom ešte budú šťúrať,“ skonštatoval Kováč a išiel to oznámiť Polákovi.

Polák sa rozhodol pre odchod s Jarom. Kováč so Ševčíkom odišli do Nitry.

Po úspešnom vyhľadaní sestry, dvojčky Bianky Mocíkovej, pani Diany Žiakovej, kapitáni odišli do Piešťan. Aby sestru oznámili smrť. Smrť jej dvojčky. Ševčík celú cestu prosil svojho kolegu, dojednával, aby to nemusel oznámiť on. Obával sa, že to nezvládne. Vedel, že to bude veľmi bolestivé, pretože podľa videozáznamu bola Bianka z jednovaječných dvojčiat. Vedel, že u tých je silná fyzická a psychická podoba. Strata jedného „ja“ je pre preživšie dvojča obrovskou ranou a stratou. Keď zazvonili u Biankinej sestry, otvoril im manžel, Biankin švagor. S malou „spevákou“ na rukách. Kapitáni sa dozvedeli, že jeho manželka od nedele leží. Nemá teplotu, nekašle, nemá žiadne vonkajšie prejavy nejakej choroby. Len je slabá, unavená, veľmi zle sa cíti a nedokáže spať. Je bez nálady. Kvôli zlému zdravotnému stavu, si

on vzal v práci dovolenku. Pri tejto informácii sa kapitáni pozreli na seba. Veľavravným, súhlasným pohľadom si dali najavo, že zafungovala silná súdržnosť, silné citové spojenie dvojčiat. Hoci Diana nevedela, čo sa jej sestry prihodilo, cítila sa zle. Bola sklesnutá, unavená, cítila sa choro. Kováč bol v duchu spokojnejší, že hroznú správu oznámi manželovi a nie priamo Diane, Biankinej sestry. Konečne sa odhodlal a vysvetlil v akej veci ich navštívili.

„Pán Žiak, vraždu vašej švagrinej vyšetrujeme. Viem, že to nebude hneď, ale ak by ste si vy, alebo vaša manželka na niečo, čo by nám mohlo pomôcť, spomenuli, nech sa páči vizitka. Volajte, navštívte nás... už ako chcete. Telefón, adresa je na vizitke. Kanceláriu máme na prvom poschodí, na konci chodby, posledné dvere vpravo,“ potichu oznamoval Kováč.

Policajti, ani manžel si nevšimli, kedy ku nim podišla Diana. Správu o smrti svojej sestry zachytila. Zbledla a začala sa triasť, nahlas plakala. Nervove sa zrútila. Privolaná záchranka ju odviezla do nemocnice. Kapitáni požiadali nešťastného manžela, aby svoju manželku doslova strážil, keď sa vráti z nemocnice. Nech nikde nejde sama, nech sa nedá nikam vylákať. Naznačili, že práve vzhľadom na to, že nebohá Bianka a jeho manželka sú dvojčičky, že si ich vrah mohol pomýliť. Kováč sľúbil, že zariadi, aby bol aj nemocničný personál upovedomený o zvýšenej starostlivosti o jeho manželku. Ospravedlnil sa, že jej nemôže prideliť policajnú ochranu.

Keď policajti odchádzali od piešťanských mladých manželov, kapitán Kováč navrhol, aby sa zastavili v obchode a kúpili si niečo ostré. Mal dosť nešťastia, utrpenia, čo spôsobila ľudská zloba. Ševčík súhlasil.

„Toto si vypijeme,“ ukázal na fľašku vodky a hneď ju vložil do košíka.

„Súhlasím, keď budeme mať prípad vyriešený, a keď nebudeme mať iný! Teraz si vezmeme toto,“ Ševčík vložil do košíka štyri energetické nápoje. „Z Piešťan neodídem bez toho, aby som sa tu nenajedol. Môžeme raz jesť ako ostatní, nie? Ideme do najbližšej reštaurácie.“

„Takže toto mám vrátiť,“ spýtal sa Kováč. V očiach mal odpoveď na Ševčíkove vety o tom, kedy mimo služby vypnú, niekde doma, pri poháriku tvrdého alkoholu. Že nikdy nebude tá chvíľa, kedy oni nebudú mať prípad.

Ševčík neodpovedal. Ale do auta nasadli napokon iba s energetickými nápojmi. Zamierili do centra mesta. Zaparkovali na najbližšom parkovisku. Odtiaľ išli pešo. Natrafili na reštauráciu, v ktorej sa po dlhšej dobe najedli, tak ako to chcel Ševčík. Za riadnym stolom, nie postojačky, za pochodu, na sedadle v aute, či narýchlo v kancelárii. Strávili dvadsať minút pri chutnom teplom jedle, ktoré po dlhšej dobe vystriedalo tak často konzumované plnené bagety, pizzu, párok v rožku.

„Tvoja oblúbená? Nevedel som,“ vyzvedal Kováč už v aute o reštaurácii.

„Vôbec nie. Piešťany nepoznám. Len som videl, že máš toho dosť. Vrátiš mi to, keď podobné zúfalstvo zbadáš u mňa. Dobre?“ Ševčík vztýčil palec na pravej ruke. „OK?“

Kováč pritakal. Krátke posedenie pri chutnom jedle mu pomohlo. Vzalo ho preč od zdrvanej sestry dvojičky, ktorú pred chvíľou brala záchranka. Zároveň vzchopilo, aby sa s vervou pustil

do hľadania jej vraha. Do Nitry prišli pred šiestou. Vonku sa horšilo počasie. Vietor silnel, začalo pršať.

„Ďakujem ti, za to, že si ma vynechal z tej hroznej správy,“ spustil Ševčík na chodbe cestou do kancelárie. „Priznám sa, zľakol som sa, keď som videl na videu tú malú s mamou. Matku, vernú kópiu Bianky. Na strednej chodili so mnou do triedy dvojjičky. Spočiatku sme sa na tom zabávali, ale potom... Potom už nie. Boli to dievčatá. Jednovaječné dvojčatá. Oni nielenže rovnako vyzerali, ale aj mysleli, cítili. Neraz sme sa o tom presvedčili. Napríklad spolužiačky priniesli módny časopis a požiadali najprv jednu, aby si vybrala desať kúskov, ktoré sa jej páčia. Potom o to isté požiadali aj druhú. Neuveríš, ale ich vkus bol navlas rovnaký! Tá druhá označila presne takých istých desať kúskov, ako sestra. Aj chute mali rovnaké. O nápadoch ani nehovorím! Rovnaké reakcie, nálady. Bývali aj rovnako choré.“

„No a? Z lásky k nim nechceš oznamovať nepríjemné správy príbuzným?“ začudoval sa Kováč.

„Na telesnej jedna z nich spadla z kladiny, zostala nehybne ležať pod ňou. V tom momente tá druhá, čo bola na rade, odpadla. Bola nehybná, ako jej spadnutá sestra. To si nezažil, aký hysák dostala, keď sme ju prebrali! Kričala, vrieskala, trepala sa na zemi. Chcela svoju sestru vidieť, neverila, že ju odviezla záchranka. Darmo sme ju presvedčali, že sestra bude OK, že má pravdepodobne iba zlomenú ruku, že je v rukách lekárov. Bála sa, že zomrela. Vtedy riaditeľ volal záchranku aj pre ňu. Tí jej museli pichnúť injekciu. Až tak jej poddalo! Vidíš? Presne toho som sa bál. Dnes si zažil niečo podobné aj ty! Ja viem, smrť blízkeho je

rana pre každého, ale u dvojčiat je to akési silnejšie, niekedy až desivejšie.“

Kapitán Kováč už kolegovi Ševčíkovi neodpovedal. Príbeh jednovaječných dvojčiat pustil z hlavy, len čo prekročil prah kancelárie.

„Výborne. Mám tu správu od našich expertov,“ Kováč schytil fascikel, ktorý mu zanechali kolegovia, čo obhliadali auto Bianky Mocíkovej. Posadil sa a pustil sa do správy. „Nič. Teda nič nové. Bianku zabili pri aute, to sme zistili ešte na mieste činu. Myslím, že lúpež môžeme vylúčiť. Ďalej sa tu uvádza, čo všetko mala v mobile. Pre nás nič dôležité! Motív stále nevieme.“

V tom Kováčovi zazvonil mobil. Hovor prevzal. Do rozhovoru nevstupoval, sústredene počúval. Ševčík ho pozoroval. Keď sa Kováč prudko postavil, automaticky vstal aj on.

„Ideme do nemocnice,“ zavelil Kováč. „Volal Zeman. Chce nám niečo oznámiť.“

„Je v nemocnici? Stalo sa mu niečo?“ vyzvedal Ševčík.

„Nie. Len zrušil dovolenku a riadne pracuje. Musíme ísť za ním, lebo o chvíľu pokračuje v nočnej. Nemôže prísť za nami. Podľa toho, ako mi oznamoval, že chce so mnou hovoriť, vyzerá to veľmi vážne a dôležité.“

„Aha! Pohádali sa. Zemanová nestrávil, že Zeman u nich ubytoval Mili. Bez jej vedomia. Dovolenka v Tatrách skončila!“ odhadoval Ševčík situáciu mladých manželov lekárov.

„Tak nejako! Nezaujíma ma, ako to presne bolo. Som zvedavý na to, čo nám chce doktorko oznámiť.“

Policajti dorazili do nemocnice. Doktora Zemana našli na urgentnom príjme. Čakal ich pred ordináciou.

„Máme tichú domácnosť. Kolegyňa, čo mala mať nočnú, si ju ochotne so mnou vymenila,“ Zeman otvoril dvere ordinácie a vpustil policajtov dovnútra. „S manželkou sme sa kvôli Mili pohádali. Dovolenku sme zrušili, a keďže moja polovička so mnou nekomunikuje, tak som sa rozhodol odísť do práce. Krátko po našom návrate z Tatier. Miška nastupuje až zajtra,“ vysvetľoval Zeman.

Kováč a Ševčík sa na seba veľavravne pozreli, ale neprerušovali ho. Pohľady im stačili na to, aby si povedali, že s hádkou u Zemanových sa nemýlili.

„Ja vám musím niečo oznámiť. Pred chvíľkou som ošetroval dievča. Priviezla mi ju rýchla. Šil som jej čelo. Urobil som päť stehov, no nič, čo by ohrozovalo jej život. Pred chvíľou si ju odviezol otec. Do Šale. Bol by som vás zavolať hneď, ako ju dovezli, ale dievča ma prosilo, aby som to nerobil. Nechcela riskovať, aby sa otec stretol s vami. Mladá vedela, že príde za ňou a bála sa jeho reakcie. Možno je prudšas.“

„Pán Zeman. Napínate! Poprosím vás, k veci!“ vyzval ho Kováč.

„Gymnázium v susednom meste malo výročie. Sedemdesiat rokov vzniku. Pri tej príležitosti škola usporiadala hádzanársky turnaj medzi strednými školami. Jednou z hráčok bola tá dievčina. Po skončení turnaja bola oslava. Slávnostný guláš, diskotéka,“ vykladal Zeman.

„Pán doktor, naozaj. Počúvame vás už desať minút, ale dozvedeli sme sa, že ste ošetrovali jednu hádzanárku, ktorej ste urobili na čele päť šticov,“ pripomenul Ševčík.

„Počas diskotéky vyšla dievčina von. Zafajčiť si. Džointa!“

„Vy nám to, akože teraz oznamujete? Čo my s tým? Ja nehovorím, že vaše udanie nie je dôležité, ale nie pre nás. Drogy! Tieto prípady majú istú postupnosť. Najprv to rieši škola, cez triedneho, cez výchovného poradcu, cez protidrogového koordinátora a psychológa, ktorými dané gymnázium určite disponuje. K nám sa dostávajú, až keď sa niečo stane. Žiaľ! Dievča niečo vystrojilo?“ spýtal sa Kováč, ktorý netajil svoje sklamanie.

„Nie ona! Jej! Ona niečo zažila! Nemohol som vás volať, keď som ju tu mal, lebo ma prosila, aby sa o džointe nedozvedel otec. Ale to, čo sa jej stalo, je veľmi, veľmi dôležité. Teda, aby ste to vedeli,“ pokračoval Zeman. „Tak, dievča vyšlo von, obišlo telocvičňu. Sadlo si pod lešenie, čo je tam. Zapálila si a v tom po nej vyštartoval niekto so sekerou. Našťastie ju netrafil. Čelo si zranila pri úteku. Oškrela si ho a asi na nejakom klinci si prerezala kožu. Vraj sa tak zľakla, že vôbec nevedela kam beží. Hovorila mi, že sa zastavila až v meste. Pri nejakom chlapcovi, čo venčil psa. Ten zavolať rýchlu a povedal jej, že nech nikomu nehovorí, že ju niekto prenasledoval. Lebo jej nikto neuverí. Zuzka Čierna, tak sa dievča volá, sa mu totižto hneď priznala, že sa jej to stalo, keď fajčila trávu. Rodičov, teda otca zavolať Zuzkina trénerka, ktorej to oznámil náhodný chlapec so psom. Že privolať Zuzke pomoc, aby ju nehľadali, keď sa k nim nevráti. Na guláš.“

„V poriadku. Dajte nám adresu! Ideme za mladou hádzanárkou,“ požiadal Ševčík.

„Možno postačí, ak o tom povieme kolegom zo Šale, nech si to vyšetrí,“ oponoval Kováč.

„To nie je celé,“ pokračoval Zeman. Na tvári mal ustarostený výraz.

„No? Počúvam,“ vyzval ho Kováč.

„Viete, Zuzka povedala, že ju naháňala koza, cap!“

„A je to vyriešené! My sme skončili. Ani neviem, či urobím správne, ak to posuniem na protidrogové. Lenže, čo budú vyšetrovať? Halucinácie? Z džointa fajčeného natajno? Koza, cap, sekera, to je jasné! Mladá nech ide na liečenie,“ kýval hlavou zamietavo Kováč.

„Počkajte! To isté mi hovorila Mili! Mili Vanková. Že zažila,“ oznámil ticho Zeman.

Kapitána Kováča, akoby pichli špendlíkom. Mykol sa.

„Čo? U vás? Hovorila vám o tom, keď ste ju vzali ku vám domov? Prespať? Prečo ste nám to zatajili?“ zlostil sa kapitán.

„Prečo, prečo, prečo? Kvôli Miške! Veľmi pekne vás prosím, nesmie sa o tom dozvedieť. Teraz máme tichú domácnosť. Ani tak nie preto, že som nechal u nás Mili prespať, ale preto, lebo som jej o tom nepovedal. Ak by sa dozvedela, že som Mili zastavil..., pochopte, to by som len tak neobhájil. Ja som totiž Mili v nedeľu do Nitry doviezol. Aj na ošetrovanie, aj k nám domov. Dohodli sme sa, že pred Miškou zatajíme, že sa už pár minút poznáme,“ Zeman sa pozeral raz na jedného, raz na druhého policajta.

„Nech sa páči! Povedzte nám všetko! Povedzte nám, čo najviac,“ povedal Kováč. Potláčal hnev, no sánky mu následkom zaťatých zubov viditeľne vystupovali.

„V nedeľu, minulú nedeľu popoludní som odviezol mamu k jej sestre. K tete. Do dediny, skoro 60 kilometrov od Nitry. Odtiaľ pochádzam aj ja. Miška mala v ten deň nočnú službu. Na druhý deň v pondelok sme odchádzali na konferenciu do Tatier, potom sme tam plánovali ostať. Stráviť dovolenku,“ Zeman dočiahol papier, na ktorom mal nakreslené miesto, kde zobral do auta Mili. Križovatku, autobusovú zastávku, názov dediny. „Mamu som odviezol k sestre, aby nebola sa...,“ Zeman sa zasekol, pretože sa zľakol, keď Kováč pri vzhliadnutí na papier, prudko vyskočil.

„Hovorí vám niečo meno Bianka Mocíková?“ spýtal sa prísne.

„Nie. Meno mi nič nehovorí. Kto to má byť?“

„Obyvateľka vašej dediny,“ Kováč klopkal na papier na miesto, kde Zeman vyznačil tabuľu s názvom dediny.

„Nie. Určite nepatrí k pôvodným obyvateľom, teda k domácim. Tri roky tam nebývam. Prirátajte k tomu štúdium, lebo som bol viac v Bratislave na internáte, ako doma. Neviem povedať, kto sa do dediny odvtedy prisťahoval. Ale nikoho s takým menom sme u nás nikdy nemali. Prečo?“

„K tomu sa vrátíme. Pokračujte o Mili!“

„Keď som odchádzal z domu, takmer na zákrute mi vbehla do cesty Mili. Asi tu,“ Zeman sa opieral o svoj nákres. „Skákala mi pred autom, vydesená, totálne vykoľajená. Keď mi povedala, že ju naháňa cap so sekerou, myslel som si, že je na drogách. Chcel som jej zavolať rýchlu, ale nechcela. Po chvíli som ju upokojil. Zopakovala mi však to isté. Súhlasil som, že ju odveziem do Nitry, obviazal som jej zranenú nohu. Naša reakcia na to, čo sa jej stalo? Cestou sme si povedali, že niekto to so žartovaním dosť prehnal.“

No a vtedy sme sa aj dohodli, že to nebudeme nikde hovoriť. Už chápete, prečo som vás zavolať?“ Zeman sa pozrel na Kováča.

„Vaša žena vyhodila Mili z pohotovosti, lebo Mili nemala preukaz poistenca. Však? Utekala pred šialencom. Preukaz musela na úteku stratiť,“ uvažoval nahlas Kováč. „Neviete, odkiaľ utekala?“

„Vraj vystúpila na autobusovej zastávke, čo máme nad dedinou. Tu,“ Zeman opäť zaľukal na papier. „Chcela chytiť opačný spoj domov, pretože jej kamarátka nevybavila internát. Chcela ísť domov. Ten cap ju prenasledoval od autobusky. Utekala od autobusky.“

„Aký internát jej kamarátka nevybavila?“ spýtal sa Kováč.

„Čo má pedagogická fakulta. Pod Zoborom. Mili študovala posledný ročník. Mala byť učiteľkou prvého stupňa. V tú nedeľu cestovala na zápis. Škola jej začínala až v októbri. Vybavila si brigádu v tlačiarňach. Ak ma klamala, klamem aj ja. Ale to mi o sebe prezradila.“

„V poriadku. V tlačiarňach ju nájdeme skôr, ako na internáte. Držím palce, aby ste si to so ženou urovnali, čo najskôr.“

„Akože nájdeme! Mili žije?“ Zeman vyskočil zo stoličky.

„Vďakabohu, áno. U vás na dvore to bola iná žena. Bianka Mocíková,“ odpovedal Ševčík.

Kapitáni opustili nemocnicu.

„Uvažujem správne? Ideme za Zuzkou Čiernou? Keďže brigádnici o takomto čase v tlačiarňach nie sú?“ spýtal sa Ševčík.

„Presne tak. Zajtra sa priprav! Pôjdeme na to gymnázium. Pozrieme sa, kde sa začalo Zuzkino prenasledovanie. Odkiaľ mohol páchatel prísť, či sa tam mohol schovať, vyčkávať. Skúsime zistiť, či bola Zuzka náhodná obeť, alebo plánovaná. Možno nám ho opíše bližšie.“

„A čo povieme otcovi? Nemá sa dozvedieť, že jeho dcéra fajčí,“ zisťoval Ševčík.

„Mali tam diskotéku? Mali! Bolo jej teplo, išla sa vyvetrať. A tam sa jej to stalo. Ale jej dám podmienku. Poviem jej, že ak s tým neprestane, poviem to otcovi. Budem ju trochu vydierať. Nemôžem nechať bez povšimnutia, že si dievča ničí život!“ povedal Kováč vážne.

Zuzka Čierna opísala dopodrobna, ako sa jej to stalo. Hoci bola tma, svetlo z okien telocvične postačovalo, aby videla, čo sa vonku dialo. Hovorila, že mala šťastie, že ju útočník netrafil. Že zaťal do lešenia, čo ho zdržalo a ona mohla utiecť. Policajtom povedala, že si všimla svietiaci nápis na teniskách a rifle. Oblečenie od pásu nahor opísať nevedela, lebo dosky zhora tienili svetlu z okien. Ale nasadenú masku videla. Výšku páchatel'a prirovnala k lešeniu. K prvým doskám, po ktorých mohli chodiť robotníci, čo opravovali fasádu telocvične gymnázia. Kozia hlava vyčnievala nad lešenie. Asi dvadsať centimetrov.

„Ja som sa spočiatku vôbec nebála. Myslela som si, že sa niekto prezliekol za kozu. Nejaký chalan z diskotéky. Ten jeho spevavý tón. Ten ma len utvrdil, že to je žart. Bola som pokojná, aj keď sa ku mne blížil. Jediné, o čo som ho chcela požiadať, poprosiť, bolo, aby ma neprezradil trénerke. Nechcela som, aby ma vyhodila,“

Zuzka sa poobzerala, či nejde ku nim otec, ktorý sa ponúkol, že policajtov ponúkne čajom. „S hádzanou by som skončila!“

„Cap spieval? Akú pieseň ti zaspieval?“ opýtal sa Ševčík.

„To ani nebola pieseň. Prečo si odtiaľ odišlaááá? Prečo si tak urobilaááá? To si teda robiť nemalllááá,“ Zuzka napodobňovala útočníka. Hlas výrazne stenčila, aby vyznel detsky. „Prišiel celkom blízko. Až keď sa zahnal, videla som, že má v rukách sekeru. To už bolo zlé. Rozohnal sa, celou silou zaťal do lešenia nado mnou. Zahučalo to, ja som sa príšerne zľakla. Ako som sedela, vyvrátila som sa na chrbát. Keď som vstávala, vtedy som si o voľačo treskla čelo. Nezdržiavala som sa tým. Dala som sa na útek. Bola som taká vystrašená, že som len utekala a utekala. Spamätala som sa, až keď predomnou zaštekal vlčiak. Bola som na chodníku. Niekde medzi bytovkami. Chalanovi, čo venčil vlčiaka, som povedala, že ma naháňa koza. Že som za gymplom fajčila džointa, a tam sa na mňa ktosi v kozej maske zahnal sekerou. Viem, že to pochopil špatne, ale som rada, že mi zavolať sanitku.“

„Poviem ti, si odvážna! Niektorí ľudia sú tak paralyzovaní vlastným strachom, že sa nevedia pohnúť. Som rád, že sa ti nič viac nestalo. A, že to takto berieš. Zajtra si prideme po teba. Ukážeš nám, kde presne sa ti to stalo. Kam chodíš do školy? Požiadame o tvoje uvoľnenie,“ oznámil Kováč.

„Nebude treba. Ten doktor z pohotovosti bol super. Napísal do správy pre môjho dorastového, že mám mať dva týždne klud. Že vymeškám školu, to mi nevaďí. Ale to sú dva dôležité zápasy, ktoré neodohrám,“ povedala smutne Zuzka.

„To ti verím. Aj tú školu, aj tie zápasy. Tak zajtra,“ rozlúčil sa kapitán.

Medzi dvermi boli Zuzkiným otcom donútení vypiť neskoro urobený čaj.

Vo štvrtok dopoludnia, v čase veľkej prestávky policajti dorazili na gymnázium, kde sa deň predtým odohrával hádzanársky turnaj. Z dôvodu osláv školy sa študenti gymnázia zúčastnili slávnostnej akadémie v mestskom kultúrnom stredisku. Okrem upratovačiek a hospodárky nebolo v škole ani nohy. Policajti kráčali so Zuzanou k telocvični v sprievode jednej upratovačky. Kvôli kľúčom. Aby im odomkla bočný vchod, ktorým včera Zuzka vyšla von. Vyšli aj oni. Na Kováčov pokyn zastali ďalej od miesta činu.

„Tam som si sadla,“ ukázala na spodné rúry spájajúce obe strany kovovej konštrukcie lešenia.

„Páni moji!“ zhíkol Kováč, ktorý nevydržal a predsa podišiel bližšie k lešeniu. Obzeral si pevné, hrubé dosky lešenia. „Je to tu úplne rozťaté! Zaťal až do konštrukcie!“

„Tam niekde by mala byť moja nedofajčená cigareta,“ volala Zuzka. „Mohli by ste mi ju zodvihnúť a priniesť?“

„To akurát,“ povedal prísne Kováč! „To je dôkaz! My si tu sadneme a počkáme na čítačov. Volal si im?“

„Jasné. Každú chvíľku sú tu. Príde aj psovod,“ riekol Ševčík.

„Na lešení by som mala mať také šikovné malé vrecúško. S hygienickými vreckovkami a so zapaľovačom vo vnútri,“ povedala Zuzka Kováčovi, keď sa vrátil ku nim.

„Chápem. Vreckovky sú kamufláž. Na cigaretu a zapaľovač. To nepôjde! Všetko musí zostať tak, ako je! Sú to dôkazy!“ vysvetlil Kováč.

„Pán kapitán, čo vy tu?“ podišla ku nim Eva Očová. „Stalo sa niečo? Jéjdanenky, to si ty? Prosím ťa, kto ťa nastrašil? Kde si sa udrela?“ otočila sa k Zuzke. „Ani nevieš, ako ma to mrzí! Nemusela som dať ten bočný vchod otvoriť!“

„Ja viem. Vy za to nemôžete, pani Oterková,“ povedal Zuzka.

„Pani Očová, volá sa Očová,“ opravil ju Kováč.

„Nevieš si predstaviť, aká som rada, že sa ti nič iné nestalo.“ Eva pohladila Zuzku po ramene. K popleteniu svojho priezviska sa nevyjadрила. „Nemala som dovoliť, aby sa otvoril bočný vchod. Vedela som, že je tu lešenie. Mohli sme sa vyhnúť tvojmu zraneniu.“

„Podťe, teraz musíme ísť ešte viac nabok,“ upozorňoval Kováč, keď videl, ako policajný pes doslova ťahá na miesto činu svojho psovoda.

Policajti, Zuzka a trénerka sa presunuli k bočnému vchodu. Odtiaľ sledovali psa. Ten sa pomotal okolo miesta, kde na spodku lešenia sedela Zuzka, zaštekal pri malom vrecúšku so zapalovačom a rozbehol sa cez trávnatú plochu k prvému stromu. Okrasnej čerešni. Niekoľkokrát na ňu vyskočil. Oprel sa prednými labami o kmeň a opäť zaštekal. Potom sa rozbehol k plotu. K úzkej diere v plote. Vybehol na chodník. Tak, ako minule, u Zemanových, na ceste stopu stratil. Keď sa psovod vracal naspäť a chcel Kováčovi povedať, že páchatel' sledoval telocvičňu zo stromu, a že pes stratil na ceste stopu, kapitán iba mávol, že nemusí ku nemu chodiť. Že prácu psa videl a pozná výsledok stopovania ich zvieracieho kolegu. Medzitým dorazili experti na skúmanie stôp. Kapitán Kováč sa oddelil od skupinky pri bočnom vchode a zabočil ku expertíznym technikom.

„Chcem upozorniť, teda poznač si, že krv, čo nájdete odspodu na lešení,“ ukázal na konštrukciu lešenia, „patrí našej obeti. Tam sa zranila. Pre úplnosť dôkazov z miesta činu. Má tam nedofajčenú cigaretu. Zaprotokoluj ju, aj keď si myslím, že ju môžeme zahodiť. Je nám k ničomu. Bude tam aj vrečko so zapaľovačom. Tiež patrí jej.“

„V poriadku. Preskúmam. O chvíľu ti poviem, čo som zistil,“ povedal kriminalistický technik.

Kováč sa vrátil ku skupinke poslušne stojacich pri bočnom vchode. Našiel si miesto a spolu s nimi sledoval kolegov.

„Môžeš?“ zakričal technik na Kováča.

Kováč sa okamžite vybral k nemu.

„Veľa tu toho nie je. Páchatel' bol opatrný, alebo mal jednoducho šťastie. Ale to vrecúško,“ policajt stíšil hlas, „to vyzerá, že je na ňom biologická stopa. Nechcem dopredu mudrovať, ale asi je na ňom semeno. Spermie! Beriem to do laboratória, potom poviem. Neviem, či to bolo tak, ako dievča hovorí. Zisti si, či tu nebola s chlapcom. Ktovie k čomu tu došlo, keď utiekla. To je zatiaľ všetko! Odchádzame,“ povedal nahlas policajt a mávol na svojich kolegov.

„Pod', odchádzame,“ mávol na svoju posádku aj Kováč.

„Strašne ma to mrzí,“ volala za nimi Eva Očová.

„Teba vrátime domov. Máš odpočívať,“ Kováč otvoril Zuzke dvere.

Nasadol aj on so Ševčíkom.

„Máš chlapca?“ vyzvedal Kováč.

„Nie.“

„Z družstva fajčíš iba ty? Alebo chodíte von na tajno, po jednej? Aby ste boli nenápadné?“ pokračoval kapitán.

„Sama. Fajčím iba ja. Presnejšie o druhých dievčatách neviem. Zatiaľ som ani jednu nevidela.“

„A kto všetko vie o tebe, že fajčíš? A ešte k tomu kadejaké svinstvo!“

„Iba Jana. Moja spolužiačka. Ale ona nie je hádzanáarka. Ona to pre nás obe zháňa. Nepoviete to nikomu?“ starala sa Zuzka.

„Určite ťa nebonznem, ale v tvojom záujme s tým prestaň! Aj Jana nech s tým prestane! K ničomu to nevedie! Vlastne vedie! K záhube! Vieš čo? Dohodneme sa. Dám ti dva mesiace. Ak s tým prestaneš, nepoviem nič. Ani trénerke, ani otcovi,“ povedal Kováč rázne.

Policajti odviezli Zuzku domov do Šale.

„Objavilo sa niečo, čo mi robí starosti,“ povedal Kováč, keď zostali sami.

„Daj,“ kývol hlavou Ševčík.

„Čítači našli na Zuzkinom vrecúšku so zapaľovačom spermie! To ma vedie k jedinému.“

„Že nám po okolí behá chorý človek, čo sa ukája pri strachu dievčat,“ prikyvoval Ševčík.

„Alebo, až keď nejakú ženu porúbe. Strach ho vzrušuje. V správe u Bianky som si nič také nevšimol. Či sa niečo podobné objavilo na jej aute, uvidím, keď budem mať správu odtiaľ. Zo zeme zrejme veľa nevyčítali, lebo od nedele viackrát pršalo.“

Napokon aj v samotnú nedeľu. Vraha budeme musieť hľadať medzi psychiatrickými pacientmi. Len, či úspešne.“

„Pokiaľ je náš človek v ich starostlivosti. Kvôli tomu, čo urobil, asi nie je. Buď s liečbou prestal, alebo ju ignoruje, alebo to nikto nerieši a na psychiatrii o ňom ani nevedia,“ Ševčík rozviedol kolegovu myšlienku.

Kapitáni smerovali do nitrianskych tlačiarňí.

O pol hodiny sedeli s Mili v malej miestnosti, ktorú im poskytol šéf výrobného oddelenia. Predstavili sa. Povedali jej, v akej veci za ňou prišli. O mŕtvej Bianke Mocíkovej z dvora Zemanových, a ani o prenasledovaní Zuzky, sa nezmienili. Zostali v rovine všeobecná, že zisťujú výskyt muža v kozej maske.

„Ty si ho videla? Môžeš nám ho opísať?“ poprosil kapitán Kováč.

„Ani nie. Bola tma. Potom, keď si moje oči na tmu zvykli, videla som iba siluetu. Ale jasne som videla sekeru. Tú ten chlap osvietil mobilom. Hrozne som sa vydesila. K tomu všetkému jeho reč, spev! Blbá hra. Ani sa mi nechce na to spomínať!“ vzdychla Mili.

„Bohužiaľ. Viem, že to bol škaredý, nepríjemný zážitok, ale skús sa premôcť a vydržať. Je to dôležité, aby sme toho človeka, pravdepodobne s veľkou poruchou osobnosti, našli,“ povedal Kováč vážne.

„Moment, nie som blbá. Povedali ste, že ste z oddelenia vrážd? On nestraší! On niekoho zavraždil! Všetak?“

„Doma si od tej nedele nebola, že,“ skonštatoval Ševčík.

„Určite nevyšetrujete, že niekto robí bububu v kozej maske,“ Mili neodpovedala na kapitánovu otázku. „Viem si spočítať dve

a dve. Na mňa vás upozornil Adrián. Pravda? Nikomu inému som totižto svoj hnusný zážitok nepovedala. Navyše sme sa dohodli, že o tom, že ma odviezol do Nitry, nebudeme hovoriť. Ja mu verím. Len tak vám o mne nepovedal. A vôbec. Ako ste na Adriána prišli? Je len jediná možnosť. Že debil v maske je úchyl a niekomu ublížil,“ povedala Mili priamo. „Zranená osoba bola dovezená do nemocnice a buď ju ošetroval Adrián, alebo sa to rozkriklo po nemocnici a Adrián sa informoval. A ten, čo sa informuje, bývava v pozornosti polície. To je moje vysvetlenie, ako ste sa dozvedeli o Adriánovi.“

Kapitáni sa pozreli na seba.

„Pozrite, čochvíľa mám dvadsaťpäť rokov. Viem, že svet je zlý. Hoci z médií, z rozprávania iných, ale viem. Toto bol môj prvý zlý zážitok. Povedzte, komu debilný cap ublížil?“

„Prepáčte, slečna Mili. Ospravedlňujem sa za nás, že sme vám tykali. Vyzeráte veľmi mlado,“ povedal Ševčík.

„Nezahovárajte! Pokojne mi tykajte, ale odpovedzte,“ požiadala Mili.

„Máme, je tu podozrenie, že ten na koho sa ťa, vás, pýtame, vraždil. Preto potrebujeme zistiť, čo najviac. Spomeň si prosím, na hocičo, možno by nám to mohlo pomôcť,“ vyzýval Kováč pokračujúci v tykaní.

„Keď som vystúpila, nevidela som nič. Vzápätí som počula hlas, výsmešný hlas. Vraj, prečo som vystúpila, že som to nemala robiť. Rozhliadla som sa a uvidela som auto. Také normálne osobné. Značku neviem. Určite to nebol teréniak. Nieкто pri ňom fajčil. Napriek tomu som sa vybrala na autobusovú zastávku, smerom

k nemu. Pre istotu som kráčala pomaly. Odrazu otvoril auto a vybral z neho sekeru. Osvietil ju. A začal spievať. Melódiu Žbirkovej piesne Pozri, čo pre teba mám. Kráčal ku mne a striedavo osvecoval sekeru a seba. Na hlave mal koziu masku. Potom začal spievať. Ak nie si moja. Lenže upravenú. V piesni sa spieva... máš hrozne dobré vlasy, cestičkou vo vlasoch prejdem ti v ústrety a on zaspieval cestičkou vo vlasoch prejdem ti sekerkou. Jasné, že som sa zľakla. Ušla som a v dedine som nad'abila na Adriána. Cap niekoho zabil, že? Dal ho do čakárne, že? Ja som v nej cítila krv!“

„Do šľaka,“ zasipel Kováč. Potiahol Ševčíka trocha stranou. „Starosta mi o tom spomínal! O psovi. A v igelite s Biankou sa našli psie chlpy! A kozie tiež!“

„Takže, páchatel' zabil psa. Odniesol ho v aute na autobusku. Tam ho vyhodil. Do čakárne, čo je na hlavnom ťahu, nad dedinou. Potom zavraždil Bianku a previezol ju do Nítry. V tom istom aute a zrejme aj igelite! To je sila! Je z Nítry, alebo z okolia, kde vraždí?“ uvažoval polohlasne Ševčík.

„Vyzerá to na okolie. Bianka je stadiaľ, zavraždil ju pred domom. To máme dokázané. Zuzke sa to prihodilo v neďalekom gymnáziu. Milin zážitok sa odohral na kraji dediny, z ktorej pochádza Bianka,“ naviazal na Ševčíka Kováč. „Ale prečo mŕtvu odviezol do Nítry? Čo s tým má Zeman?“

Kapitáni sa tak zanietene ponorili do riešenia prípadu, že si neuvedomili prítomnosť Mili.

„Teda hovoríte o Adriánovi Zemanovi? O tom, čo som ho stopla?“ primiešala sa do rozhovoru Mili.

„Áno, o tom, čo sa vrátil z dovolenky. Kvôli tebe,“ odpovedal stroho Ševčík.

„Vy si myslíte, že niečo s tým má? A spomínali ste moje gymnázium? Že ten cap je vrah a motá sa okolo miesta, kde som vystúpila? Chcel ma zavraždiť? Ja som mu utiekla a on zavraždil inú ženu? Miesto mňa?“ spýtala sa vydesená Mili. „Prečo ste sa pýtali, či som bola od nedele doma?“

„Je mi jasné, že si nebola. Odlož si, prosím, toto číslo. Daj mi vedieť, kedy budeš chcieť ísť domov. Myslím, skôr, ako sa vrátia rodičia z dovolenky,“ prikazoval Kováč.

„Ale prečo? Čo sa u nás stalo?“ hnevala sa Mili. „Preboha!“ chytila sa za ústa. „On ma hľadal doma, však? On našiel môj preukaz poistenca! Takže, nezabudla som ho doma! Jasné! Videla som auto, čo išlo tadiaľ, kade som pred capom utekala. Išlo pomaly. To bol on. Hľadal ma. Možno videl, alebo predpokladal, že pôjdem po jarku a nie po ceste. Šmykla som sa a spadla. Vtedy mi vyletela peňaženka a veci z nej. Medzi nimi aj preukaz poistenca. Kartička je z laminátu. Zaleskne sa, keď ju auto osvieti. Našiel ju, preštudoval a išiel k nám,“ Mili sa pozrela vyčítavo na Kováča.

„Mohlo to tak byť,“ povedal rezignovane. Mili ho prekvapila svojou logickou úvahou. „Ale adresu nezískal z preukazu. Musel inak. Porozmýšľaj! Keď si si sadla k Zemanovi, nesledoval vás niekto?“

„Nie. To by som si všimla. Alebo by si to všimol Adrián. Padli tu dve mená. Bianka a Zuzka. Smiem vedieť, kto sú tie dievčatá? Započula som, že Bianka bola zavraždená. Poviete mi, kto to je?“

„Zatiaľ nie. Nepotrebuješ to vedieť. Zhrňme si, čo vieme. Náš hľadaný je chlap. Veľmi agresívny. Maskuje sa kozou hlavou. S tou hlavou je vysoký meter deväťdesiat až deväťdesiatpäť centimetrov. Má tenisky so svietiacim nápisom, ako nám udala jedna z obetí. Tá ho zazrela v rifliah. Obetiam najprv spieva. Hlas mení na detský. Ženy vystraší a potom zaútočí. Všetky ženy, čo zatiaľ ohrozil, boli z jednej oblasti. My sme dohodnutí,“ Kováč sa nečakane otočil ku Mili. „Keď budeš chcieť ísť domov, zavolaš mi! My ideme k nám na stanicu. Potrebujem si prezrieť jednu správu.“

Policajti Mili poďakovali, rozlúčili sa a odišli na policajnú stanicu. Usadili sa na svoje miesta a Kováčovi zazvonil mobil.

„Teraz som si spomenula,“ Kováč spoznal Milin hlas. „Stratila som aj svadobné oznámenie od kamošky. Odtiaľ mal cap moju adresu. Ale to už nie je podstatné. Keď som v pondelok ráno odchádzala od Zemana, na aute mal prstom napísané: Koniec stopárkam! To bolo určite kvôli mne! Ale stojím si za slovom. Nikto nás po ceste do Nitry nesledoval. Iba ak, by nás niekto zahliadol a ten niekto spoznal Adriánove auto. A vie, kde v Nitre býva.“

„Ja sa asi zbláznim! Prečo si na to jeden spomenie neskoro a z druhého zas všetko lezie tak pomaly, že ani nevylezie,“ rozčuľoval sa Kováč. „Nevadí, nevadí! Som rád, že si mi to zavolala.“

„Zmena plánu? Kam nás tvoj telefonát pošle?“ spýtal sa Ševčík.

„Do nemocnice! Za Zemanom. Zatajil nám, že v pondelok ráno, to už mal mŕtvu vo dvore, si našiel na aute nápis „Koniec stopárkam!“ Takže, buď je doktor známy tým, že bráva stopárky,

alebo ho niekto videl, ako vzal Mili! A pozná ho. Tuším sa približujeme k vrahovi.“

„No nazdar! O chvíľu budeme behať po dedine a zisťovať, kto tam doktora videl a kto ho videl brať stopárku! To si užijeme!“ ťažkal si Ševčík.

„Ideme!“ zavelil Kováč. „Zbytočne horekuješ!“ povedal už na chodbe.

„Čo sa mu nepáči?“ opýtal sa kolega z oddelenia hľadaných osôb, ktorý im pomohol stotožniť Bianku. Tiež smeroval von z budovy.

„Chlapcovi sa nepáči, že v poslednej dobe pendlujeme stále na tie isté miesta,“ položartom vysvetlil Kováč.

„V kanceláriách sedia iní! My si do nich sadáme, až keď si pobeháme okolie. Kvôli faktom, dôkazom, otázkam, ktoré potrebujeme položiť svedkom a aj podozrivým. Ševčíčku, netvár sa, že si o tom nevedel!“ priateľsky poťahal kolegu. „Keď sa ti nepáči ísť s ním, pod' so mnou! Aj ja idem do terénu. Presnejšie do dediny susediacej s tou, kde bývala Bianka Mocíková. Mám nahlásenú nezvestnú staršiu ženu. Už teraz mám radosť!“ kolega Jaro naznačil vzdušné úvodzovky. „Lebo. Stratená pani sa vybrala k sestre do Banskej Bystrice, ale tam nedorazila. To je jedna trasa, čo budem musieť preveriť. Tak mi to do telefónu oznámila sestra, Banskobystričanka. Stratená sestra jej nedvíha mobil, nevie sa s ňou skontaktovať. Synovec, keď jej vôbec dvihne mobil, jej vraj len stroho odpovie, že on nemá čas sledovať, kam sa jeho mama rozhodla ísť. Tu hrozí niekoľko trás. Po dedine, po susedoch, po okolí... Pani zmizla ešte minulú nedeľu a teraz sa po nej jej sestra zháňa už pomocou nás. Tak a iste si vieš predstaviť, koľko

behačiek čaká mňa! Ktovie, kam všade sa tetula vybrala. Úprimne? To, že budem behať na rôzne smery, kde ju videli, mi tak nevadí, ako to, že treba všetko písať do správ. To ma ubíja oveľa viac, ako celodenné hľadanie. Želám rýchle vyriešenie problému.“ Rozlúčil sa priložením dvoch prstov k čelu, nasadol do auta a odišiel.

Kováč so Ševčíkom prišli do nemocnice. Zeman sa veľmi ospravedlňoval, že si na nápis na jeho aute hneď nespomenul. Dušoval sa, že nepatrí k šoférom, čo berú stopárov, tobôž nie stopárky. Mili bola výnimka. Kvôli zranenej nohe, zvláštnemu zážitku a situácii, v ktorej sa ocitla. Ubezpečoval kapitána, že ich nikto nesledoval. Spomenul si, že pri príchode do dediny, ešte s mamou v aute, stretal donáškovú službu z pizzérie. Podotkol, že určite si ju objednal niekto z dediny.

„Je možné, že tá služba nevozí iba pizzu? Nerozvážajú aj rôzne šaláty?“ obrátil sa s otázkou Kováč na Ševčíka.

„Dovezú ti, čo len chceš! Komplet obed, večeru! Viem, čo ti napadlo. Bianka Mocíková. Mala ísť do Nórska, načo by si varila? Objednala si hotové jedlo,“ ozrejmil Kováčovu myšlienku Ševčík. „Pán doktor, viete, čo mi vrta hlavou?“

Doktor zakýval hlavou, že nevie.

„Viem, asi to nesúvisí s prípadom, ale zaujíma ma to. Prečo ste mamu viezli v nedeľu, keď vás v pondelok čakala tá istá časť cesty? Prečo ste mamu nevyložili u sestry cestou do Tatier? V pondelok?“

„Jednoducho, v nedeľu som mal na to čas. Manželka bola v práci, vyšla na ňu nočná služba. Mal som more času. Ale aj tak

sme sa zastavili u mamy a tety v pondelok ráno. Len tak. Išli sme ich pozrieť, ako sa majú. Kvôli tete ma to potešilo dvojnásobne. Tá je totižto schopná všetkého. Ešte v nedeľu mi pribalila tašku s ovocím. Aby sme si do Tatier vzali hrušky a jablká. Z jej úrody. V nedeľu som ich zabudol vziať. Som rád, že sme si ich vzali v pondelok.“

„Neviem, či som pointu nezaregistroval, alebo tam nebola. Dobre, dobre. Ďakujem za vysvetlenie.“

„Ak to nazývate pointou, nevadí. Povedal som, že teta je schopná všetkého. Skoro mi tie jablká a hrušky poslala po nejakom náhodnom šoférovi. Odpadol by som od hanby, keby mi niekto niesol z našej dediny päť jabĺk a päť hrušiek! Zazvonil by mi pred domom, ja by som otvoril a neznámy by mi do rúk strčil malú igelitku... Pán doktor, teta vám posielala... Akoby som bol na to odkázaný!“ povedal Zeman rozhorčene.

Kováč sa zamyslel.

„Pán doktor, pointy sú dve? Jedna v počte kusov ovocia a druhá v tetinej schopnosti?“

„Myslel som iba na tetu. Sama mi povedala, že mi tašku skoro poslala. Takže pointa je v jej schopnosti.“

„Ak si na niečo spomeniete, dajte mi to vedieť,“ riekol Kováč a ťahal Ševčíka preč z ordinácie.

„Ako sme si kompletizovali, čo vieme o našom prípade, stále sa mi natíska jedna vec. Možno to je náhoda. Bianka, Mili i Zuzka sú čiernovlásky,“ spustil Ševčík len, čo si sadli do auta.

„Ty myslíš, že si ich páchatel' podľa toho vyberá? Skúsime to zistiť. Ideme do Šale. Zuzka má najčerstvejší zážitok,“ povedal Kováč a pokračoval v ceste za Zuzkou.

Po priamej otázke, či v ten deň bola vonku fajčiť ešte pred zážitkom, dostali kladnú odpoveď. Zuzka bola na tom istom mieste už v čase obedňajšej prestávky. Po odohratí jedného zápasu. Nikoho, o kom by mohla povedať, že ju sledoval, si však nevšimla. Kapitán Kováč sa s jej odpoveďou neuspokojil. Bol presvedčený, že páchatel' prišiel do školy cielene. Buď preto, aby si obeť ešte len vybral, alebo ju mal dávno vybranú. Musel vedieť, čo sa na škole bude diať. Rozlúčil sa so Zuzkou a ponáhlal sa do auta. Prekvapenému kolegovi iba oznámil, že dostal dobrý nápad. Keď už obaja kapitáni sedeli v aute, Kováč zavolať na gymnázium, aby mu zistili, kto neznámy sa pohyboval medzi obecnstvom. Vychádzal z faktu, že výročie školy oslavujú domáci. Teda študenti, profesori a ostatní zamestnanci školy. Tí, ktorí sa navzájom poznajú. Hostia? Iba pozvaní. O pomoc požiadal Evu Očovú. Navrhol, aby vyzvala kolegov trénerov súťažiacich dievčat a tí, aby položili obecnstvu, čo si so sebou priviezli, otázku: „Kto stál na zápase pri mne, predomnou, za mnou?“ Aby oslovení nahlásili každého neznámeho. Aj s popisom, ak to dokážu. O to isté požiadal Evu. Hoci sa študenti gymnázia na otázke zabávali, výzvedná akcia mala úspech. Jedno dievča z domáceho gymnázia si všimlo, že do telocvične viackrát nazrel, viackrát prišiel a odišiel jeden muž. Vyšší, prešedivený, nervózny. Nepatril k žiadnemu hosťujúcemu družstvu. „Dobrá“ správu policajtom oznámila Eva Očová.

Kapitáni požiadali trénerku o videohovor, a aby k nemu prizvala dievčinu, ktorá si všimla neznámeho muža.

„To bol určite Štrba,“ tvrdila Eva Očová kapitánom, po popise neznámeho muža dievčaťom, len čo sa spojili. „Nevšimla si si jeho tenisky? Nosieva iba značkové,“ snažila sa rozšíriť opis novinára a jemne postrčila dievčinu, aby bola celá v zábere kamery mobilu.

Mladé dievča sa zdráhalo. Bolo na ňom vidieť, že sa do rozhovoru s políciou nemá. Na otázky odpovedala krátko, úsečne. Obuv neznámeho muža si nevšimla.

„Pani Očová, vy poznáte ľudí podľa tenisiek? Dokonca viete, že pán Štrba nosí obuv s nápismi, so svietiacimi nápismi,“ Kováč naschvál spomenul tenisky, ktoré zahliadla Zuzka Čierna na páchatelovi.

„Nie! Všetkých nie. Ale vyšší, prešedivený muž, čo bol nervózny, mohol byť jedine Štrba. Má tenisky s reflexným nápisom. Keď mi toľ mladá,“ Eva potrmala dievča za rukáv, „povedala, že ju neznámy muž zaujal tým, že do telocvične nazíval, prichádzal, odchádzal, vedela som, že to mohol byť jedine Štrba. Nemal odvahu prísť. On dobre vie prečo! Podrazák jeden!“

„Vy viete, že vás udal? Kvôli Mili?“ spýtal sa Ševčík.

„Počkajte! Potrebujete ešte toto mladé dievča? Je svedok? Alebo môže odísť?“ spýtala sa Eva.

„Môže odísť. A pred políciou nech je smelšia! Bol by som rád, keby nám dôverovala,“ povedal Kováč. „Pochopil som, že nechcete, aby počúvala.“

„Áno,“ povedala rázne Eva. „Lebo to so Štrbom je moja osobná vec. Nevie prežiť, že sme sa rozišli! Kvôli tomu ma udal. Je to blbec! Také veľké decko. Našťastie som to s Mili dala do poriadku.“

Ako som vám povedala, keď sme spolu sedeli v Nitre. Nikto s tým nič robiť nebude a ja si dám pozor. Mili už neobsadím.“

„Pán Štrba píše iba do športovej rubriky?“ spýtal sa Kováč.

„Nie. Najviac do športovej, ale píše aj o kultúrnych podujatiach. Napríklad o takých fašiangových zvyklostiach na Slovensku,“ povedala Eva ironicky.

Kapitána Kováča zaujal jej pohľadový tón, akým zdôraznila slová fašiangové zvyklosti.

„Nemáte rada fašiangy?“ opýtal sa.

„Sú mi ukradnuté,“ Eva urobila grimasu akéhosi úsmevu skrývajúceho trpkosť.

„Tohtoročné fašiangy boli zlé, však? Môžem vedieť, čo sa vám prihodilo?“

„Neviem, ako sa na to budete pozeráť vy, ale ja som sa za to so Štrbom rozišla. Viem, že vám na to nemusím odpovedať, ale ja vám to rada poviem. Už je to jedno. Vo februári sme boli na Donovaloch. Práve kvôli fašiangom, pochovávaniu basy. Ja na dovolenke, Štrba tak trochu polopracovne. Z fašiangov chystal príspevok do novín. Prišli sme už v piatok. Ten bol fajn. V sobotu popoludní sme čakali na sprievod. Na preoblečených ľuďí v maskách, na veselý pochod sprevádzaný ľudovou kapelou. Štrba sa odo mňa odpojil. Myslela som, že len trochu odbehol, aby mal lepšie zábery. Že sa zaraz vráti. Mňa tam začal obťažovať nejaký opilec. Strašne veselý, dotieravý, odporný. Zavolala som na Štrbu, nech sa vráti. Aby ako chlap, ktorému obťažujú partnerku, zakročil. No capy, kone, žobráci, kominári a iné masky, mu boli prednejšie. Poskakoval okolo nich, predstrčal sa s foťákom, cvakal

ich z každej možnej pozície a mne iba zamával. Ešte vztýčil palec hore. Tamten idiot mi nedal pokoj. Už nechcel len tancovať, ale jasne ma obchytkával. Čo som mala robiť? Dala som ho k zemi! Hlavu som mu na chvíľu zatlačila do snehu, aby sa schladil. Sneh bol trošku zľadovatený a dotieravec na ňom chytil cestný lišaj. Debil na mňa zavolať policajtov. Naparili mi pokutu. Mala som šťastie, že policajti boli féroví. Môj skutok „uhrali“ ako narušenie poriadku a nie ako napadnutie človeka. Na svahu, sa však roznieslo, že som niekoho zbila, pridusila v snehu. Tamtamy zaleteli aj do hotela, kde sme boli ubytovaní. Tam na mňa pozerali ako na nejakú nespôsobnú, nevychovanú, konfliktnú osobu! Naštvala som sa a hoci som mala zaplatené ešte tri dni, odišla som. Teda aj so Štrbom. Novinár Štrba sa ma nielenže nezastal, ale celou cestou domov mi vyčítal, že som nám pokazila dovolenku. Doviezol ma domov a ja som ho pekne krásne poslala do teplých krajov.“

Kapitán Kováč nepovedal nič. Iba sa trochu potočil, aby bývalá hádzanáarka, dnešná trénerka nevidela, ako sa usmial.

„Neskončíme?“ spýtal sa Ševčík. „Dozvedeli sme sa, čo sme nevedeli a z toho pre nás vyplýva ďalšie hľadanie, vyšetrovanie.“

Kapitáni sa rozlúčili s trénerkou a pobrali sa do Nitry, do svojej kancelárie.

„My sme sa niečo dozvedeli?“ opýtal sa Kováč v aute.

„Predsa, kde máme hľadať capa! Nie? Najskôr v požičovniach masiek. Určite si píš, komu akú masku požičali. Budú vedieť, kto si ju ponechal z predchádzajúceho roku, keďže v nej vraždí. Alebo, kto si ju zabezpečil v dosť veľkom predstihu pred tohtoročným

halloweenom? Potom maska môže byť pokojne nejaká rekvizita z divadla.“

„Mínus jeden podozrivý. Novinár teda nie je cap!“ Kováč nadvihol plecيا.

„Je, ale iný! Poviem ti, muselo ju to poriadne našťvať! Že jej Štrba neprišiel na pomoc. Vieš, že som sa pobavil na tom, ako si poradila? Pritom ma poznáš! Násilie neschvaľujem!“ Ševčík si na pravej ruke šúchal prstami o prsty. Ako keby nimi lúskal, ale bez zvukového efektu.

„Na najbližšom parkovisku stojíme. Alebo nie! Urobíš to za jazdy. Vyhľadaj požičovne masiek v Nitre a v okolí! Začneme tam. Pridlho tápeme. V skutočnosti nemáme okrem obetí nič,“ povedal roztrpčene Kováč.

Kapitán Ševčík okamžite poveril touto úlohou kolegu na domovskej policajnej stanici. Keď kapitáni dorazili do práce, čakal na nich kolega, ktorý zisťoval adresy požičovní masiek.

„Vďaka,“ Kováč prevzal od kolegu papier so zoznamom požičovní.

„Pán kapitán, dovoľte mi upozorniť,...“ mladý policajt stíšil hlas.

„No? Upozorňuj!“ vyzval ho Kováč.

„Tu je iba časť požičovní. Masky si vedia ľudia zaobstarať aj cez internet,“ vysvetľoval mladý policajt.

„Rozumiem! Takže tento papier je nám na prd! Má len jediné plus. Že som sa dozvedel, že sklad kostýmov a ich doplnkov, ako aj stavebných dielov, divadelných kulís sa volá fundusový sklad. Má ho naše divadlo, ako tu čítam,“ vzdychol si Kováč. „Ale aj tak to

musíme skúsiť. Začneme ich obvolávať. Možno budeme mať šťastie.“

Kapitáni vošli do kancelárie. Vyzliekli si vetrovky, z chladničky vybrali povzbudzujúce nápoje, čo si kúpili v Piešťanoch, zasadli každý za svoj stôl a pustili sa do práce. Kováč stiahol spinku z papierov, čo im dal kolega na chodbe a jeden z nich dal Ševčíkovi so slovami, že je to jeho prídel.

IV. kapitola

Mili sedela vo svojej pracovni. Bola veľmi znepokojená, nervózna. Po rozhovore s policajnými vyšetrovateľmi sa nevedela donútiť pokračovať v práci. Neustále myslela na to, čo kapitáni naznačili. Že cap vraždil. Že mohla byť obeťou. Jej hrozná príhoda už nemala charakter nepodareného, prehnaného žartu. Potrebovala sa o tom porozprávať. S Adriánom.

„Dobrý deň,“ pozdravil sa Mili na chodbe nitrianskych tlačiarň mladý chlapec, práve, keď bola na odchode do nemocnice. „Chcel by som dať vytlačiť svadobné oznámenia. Za ktorými dverami mi to spravia?“

„Za tými, za ktoré vojdeme spolu. Pod! Brigádujem tu. Som študentka. Práve som na odchode, ale vybavím ťa,“ povedala Mili, ktorá si vybavila u šéfa dlhšiu obednú prestávku. Trochu zneužila svoju liečenú nohu a vypýtala sa k lekárovi. Aby sa porozprávala s Adriánom. „Urobím objednávku. Dokedy majú byť oznámenia hotové?“ usmiala sa Mili napriek vážnej situácii, čo jej ozrejmil rozhovor s policajtmí a rukou ukázala, do ktorých dvier pôjdu.

„Veď to! Svadba je o tri týždne. Takže, čím skôr, tým lepšie,“ usmial sa mladý zákazník. „Aby to stihli rozposlať, poprípade roznosiť! Po rodine, po známych.“

„Fíha? Skoro si rozmysleli, čo potrebujú! Či sa mladí berú z lásky k deťom, že to tak ponáhľa? Či nerátali s tak skorým voľným termínom na potrebných miestach?“ vyzvedala Mili. „Myslím reštauráciu, obradné miesto a tak.“

„Ani jedno, ani druhé. Všetko ti vysvetlí text. Nevesta si ho sama písala,“ mladý chlapec vytiahol z riflí pokrčený papierik.

„Júlia Horváthová vás srdečne pozýva na svoj svadobný obrad, ktorý sa uskutoční 16.10. toho roku o 16.10 hodine v miestnom kostole. Nebolo to také ľahké, dostať Martina Vážneho k oltáru, preto určite prídte, aby ste boli očitými a ušatými svedkami jeho manželského sľubu o zotrvaní pri mne za každých okolností, rozumejte za každých okolností,“ čítala Mili nahlas. „Vtipné. Nezmením ušatými svedkami na počujúcimi svedkami?“ pozrela sa na zákazníka. „Aby sa niekto zo svadobčanov neurazil, prv, než príde na svadbu.“

„Nie, nie! Takto mi to dala, takto to prosím vytlač! 20 kusov. Kedy by som mohol pre to prísť?“

„20 kusov? Aj dnes popoludní, ak chceš. Papier vyberiem sama, dobre? Hoci prídeš osobne, potrebujem vypísať niečiu adresu. Na koho mám vystaviť tie oznámenia? Na nevestu, na teba?“ spýtala sa Mili.

„Na moju,“ povedal mladý chlapec a povedal svoju adresu.

„Čo nehovoríš?“ vykrikla Mili. Bolo vidno, že stiesnená nálada spôsobená prešetrovaním jej nedeľnejšej príhody, bola na chvíľu preč. „Ani to nezapisujem, sused. Od tvojej dediny ma delí len jedna dedina. Čo robíš v Nitre? Chodíš tu do školy?“

„Nie. Chodím na gymnázium v našom meste...“

„Na moje gymnázium? Kto ťa učí matiku? Novák? To je teda náhoda! Vieš čo? Ja ti tie oznamká urobím hneď. Počkaj ma na chodbe. Ale predsa! Nezavoláš neveste kvôli tým ušatým svedkom? Nepripadá ti to šialené?“

„Nie. Šialeností je na svete dosť. Bude o jednu viac. A ešte k tomu opäť v našej dedine,“ povedal veselo chlapec.

„Asi ti nerozumiem,“ priznala sa Mili.

„Ty myslíš na text v oznámení. Súhlasím, ale viem aj o šťavnatejších a šialenejších situáciách.“

„No, čo vymyslela mladá, akú rozlúčkovú párty so slobodou?“ Mili mykla bradou. „Z torty jej vyskočí gigolo, striptér? Čo? Ženíchovi objednala zoskok padákom? Alebo si trúfla nahovoriť nejaké dieťa, a to pricupitá za ňou s vetou: Ahoj mami?... Aby bola sranda!“

„To by teda bolo! Hlavne to dieťa! Áno, mal som na mysli niečo podobné. Myslel som na to, koho všetkého si vedia ľudia objednať, alebo čím všetkým chce jeden druhého prekvapiť.“

„Hovor! Lebo vôbec neviem, kam tými rečami mieriš. Kto koho najíma, kto koho chce prekvapiť?“

„Napríklad si ľudia objednávajú niekoho, aby ich prišiel nastrašiť, navštíviť v maske zvierata.“

Mili spozornela.

„Ako to myslíš?“

„No tak, že si aj do našej dediny niekto objednal chlapa preoblečeného za kozu. Ako toto môže niekomu urobiť dobre? Totálny blud! Pôjde babka z kostola a z kozy ju trafi šľak.“

„Čo?“ Mili vytreštila oči.

„Tak, ako počuješ! Nevymýšľam. Hovorím pravdu. Videl som na vlastné oči. Minulú nedeľu prišiel do dediny chlapík. Najprv si zisťoval, kde vlastne má ísť a potom sa „hodil“ do kozej masky

a išiel na objednanú adresu. To sú šialené veci! Tieto Julkine oznamká sú len slabý odvar!“

„To teda áno! Hovoríš, že v nedeľu večer behala u vás po dedine koza? Chlap prezlečený za kozu? A vravíš, že niekoho hľadal? Že bol objednaný?“ Mili v podstate zopakovala všetko, čo jej chlapec povedal. Naťahovala čas, aby mohla stráviť, čo počula. Aby si spojila informácie policajtov spred pár minút, so svojim zážitkom a chlapcovou výpoveďou. „Vydrž! Hneď to bude,“ z ničoho nič zmenila tému a kdesi zmizla.

O desať minút podávala Mili chlapcovi obálku s oznámeniami.

„Majú to grátis! Nech im to vyjde!“ rozlúčila sa s mladým chlapcom a uháňala do nemocnice. Za Zemanom. O 15 minút mu zaklopala na dvere. „Máš chvíľku?“ vkázla dnu hneď, ako Adrián otvoril dvere.

„Čo sa deje?“ Adrián zvedavo pozeral na Mili.

„Ty mi povedz! Vraj sa u teba našla mŕtvola. Preboha, čo to má znamenať? Boli za mnou policajti. Priamo z kriminálky. Viem, že si im povedal, čo sa mi prihodilo. K tomu mám niečo nové. Ale to preberiem potom. Som zmätená. Nevieť, čo si mám o všetkom myslieť. Spomínali nejakú Zuzanu a Bianku. Vieš o nich niečo? Kto to je?“

„Bianku Mocíkovú? Už zase to meno? Nepoznám. Ale pýtali sa ma na ňu. Mám nápad. Opýtam sa na ňu mojej milovanej tetušky a bude pokoj!“ vyhlásil Adrián a zavolať svojej tete.

V tom niekto zaklopal. Adrián posunkom požiadal Mili, aby otvorila. Dovnútra vošiel mladý chlapec, s ktorým len pred chvíľou hovorila v tlačiarňach.

„Ty? Svet je naozaj malý,“ šepala a vrátila sa na miesto.

„Servus Miško,“ privítal ho Adrián, keď dotelefonoval. „Kamošov brat, je z našej dediny,“ vysvetlil Mili. „Skontrolujem koleno a potom sa pôjdeš nahlásiť na rehabilitácie. Dajú ti termíny. Vyhrň si rifle!“ Adrián si najskôr koleno prezrel, potom ohmatal. „Je to v poriadku. Nech na nič nezabudnem, čerstvé informácie: Bianka Mocíková si u nás kúpila pred polrokom okál. Montovaný dom. Domček v tichej ulici, ktorý bol vybudovaný ako predvážiaci dom. Bianka je, vlastne bola jeho prvou obyvateľkou. Viem, kde to je. Zákruta, čo k nemu vedie z cesty, je za druhým domom vyššie nás. Dievčina je z dvojčiek. Jednovaječných. Sestru má v Piešťanoch. Spoločne plánovali urobiť si na záhrade u Bianky pivnicu. Vybagrovali hlbokú jamu, potom ju dali zasypať. Toľko moja teta. Nepovedal som jej, že Bianka je mŕtva. Chuderka, podľa policajtov, od minulej nedele. Nerozumiem, ako je možné, že to teta nevie? Kapitán naznačil, že všetko ukazuje na toho tvojho capa.“

„Vieš, čo mi napadlo? Prečo ju nezakopal tam, do jamy? Hlina by sa mu nekopala zle. Miesto toho ju dovliekol k tebe,“ začudovala sa Mili.

Adrián iba dvihol plecami.

„Mŕtva? Ups! Ja... asi mám problém,“ Michal sa chytil za ústa.

Mili a Adrián sa na neho zvedavo pozreli.

„Asi som videl vraha. Podľa toho, čo hovoríte,... určite som videl vraha.“

„Čo? Kedy? Ako? Akože si videl vraha? Musíš ísť na políciu,“ prikazoval Adrián.

„Na políciu? Asi by som mal! Ale nechcem, aby som sa prezradil. Mám frajerku, chodievam za ňou. Tajne,“ mladý študent pozeral raz na Adriána, raz na Mili. „Chodievam k nej domov. Do izby, cez okno. Dávam pozor, aby ma nikto nevidel. Hlavne jej otec nie. Keď pôjdem na políciu, prezradím sa. A navyše videl som len, že dotýčny zaparkoval auto dva domy nad tvojou tetou. Vyšiel z auta, potom sa na kúsok vzdialil. Smerom k tete. Išiel pomaly, otáčal sa, niekoho hľadal. Potom sa vrátil k autu, nasadil si na hlavu masku kozy a ponáhľal sa do uličky. Neviem, či im to pomôže.“

„To je jedno. Okamžite choď na políciu! Keď im vysvetlíš, že nechceš, aby sa o tebe ktokoľvek dozvedel, povedz im to. Normálne ich o to požiadaj,“ nabádal ho Adrián. „Ale najprv si skoč o tie termíny na rehabilitácie.“

Michal odišiel.

„Možno sa ti zdá, že som ho vyhnal. Musel som, lebo sa mi to nepáči. Je toho priveľa. Pýtala si sa na Zuzku, čo spomínali policajti. Dievča sa volá Zuzka Čierna. Sám som policajtov na ňu upozornil. Vieš, ten cap, čo naháňal teba, čo zrejme zabil Bianku, chcel zabiť aj ju. Vyštartoval po nej sekerou. Našťastie mu pokus nevyšiel a dievča mu ušlo. O pol štvrtej končím. Potom skočím navštíviť tetu s mamou. Nejde mi do hlavy, že mi nič o vražde nepovedala,“ hovoril Adrián zadumane.

„Je to strašné. Policajti sa len vypyujú a ty, aby si si dával dohromady kadejaké súvislosti. Prečo mi o tých dievčatách nepovedali? Mali. Veď to so mnou súvisí. Som o tom presvedčená! Hlavná vec, že mi povedali, nech im dám vedieť, keď pôjdem

domov. Pýtali sa ma, či som bola od toho zážitku doma. Tu si súvislosť neviem vysvetliť. Vôbec neviem, prečo ich to zaujíma?“

„Pod' so mnou! Miška má zasa nočnú. Teraz je na ambulancii, potom pokračuje. Nedozvie sa, že ťa odveziem domov. Pozrieš sa, možno zistíš, čo máš doma nové a potom pôjdeme za mamou a tetou. Do siedmej si na internáte.“

„Rada. Počkám ťa pred internátom. Aj tak tadiaľ musíš ísť,“ potešila sa Mili.

Za ten čas, kedy sa Mili zhovárala s Adriánom u neho v ambulancii, dorazil Michal na políciu. Dôstojník z vrátnice ho priviedol až pred Kováčovu kanceláriu. Posadil ho na stoličku a prikázal, aby čakal. Michal si vybral mobil a čakací čas si chcel skrátiť hrou na mobile. Nestihol ani spustiť play, keď sa na kancelárii otvorili dvere.

„Čakáš na nás?“ spýtal sa kapitán Kováč.

„Uhm,“ pokýval hlavou a okamžite sa postavil.

„Tak pod' dnu a spusti!“ vyzval ho Kováč, ktorý mu posunkami ukázal najskôr vešiak, kde si mohol odložiť vetrovku a potom na stoličku pred jeho stolom.

„Volám sa Michal Kováč,“ predstavil sa sedemnásťročný chlapec.

„Ale, čo nepovieš?“ prihovoril sa Ševčík s úsmevom a prisadol si celkom k nemu. „Sympatické meno. V tejto kancelárii som ho už počul. Dosť často. Vlastne stále. Legitimuj sa!“

Michal sa okamžite postavil a zo zadného vrecka riflí vybral občiansky preukaz.

„Ale ja som tu po prvýkrát! Ešte som tu nebol. Na polícii som ešte nikdy nebol,“ Michal podal Ševčíkovi svoj identifikačný doklad.

Ševčík sa usmieval, pretože sa chystal prezradiť mladému Michalovi Kováčovi, ako to myslel, keď povedal, že to meno počuť v ich kancelárii stále. Keď si však prečítal bydlisko chlapca, akoby ho vystrelili zo stoličky. Prudko vstal a podal kolegovi Kováčovi Michalov občiansky preukaz. Zo stoličky ho vystrelilo zistenie, že pochádzal z dediny, v ktorej bývala a bola zavraždená Bianka Mocíková.

„S čím si za nami prišiel? Hovor!“ prikázal Kováč.

„Poslal ma sem doktor Zeman. On mi lieči koleno, ktoré som si zranil na futbale. S Adriánom sa poznáme. Je od nás a je to bratov spolužiak. Už viem, že sa u nás stala vražda. Mŕtvu som nepoznal. Ale...“ spustil Michal.

„To mám iba ja takú smolu? Naozaj sa všetci obalili chlpatou dekou, či prečo to ide tak pomaly? Hm?“ osopil sa na chlapca. „S čím ťa za nami doktor poslal?“

„Lebo už viem, že sa u nás vraždilo. Priznám sa, nevedel som to, dokedy mi o tom nepovedal Adrián.“

„V poriadku, my sme to nerozchyrovali. Niekedy je lepšie, keď verejnosť vynecháme. Je pravda, že niekedy sa nám to nevyplatí a dostávajú sa nám sprostredkované, upravené svedecké výpovede. Pokračuj,“ pokynul Kováč.

„Adrián je fajn. Sľúbil, že ma neprezradí a povedal mi, že môžem o to isté požiadať aj vás. Aby ste ma neprezradili...“

„Keď pridáš a konečne povieš, s čím si za nami prišiel, vybavím ti v škole voľno. Na deň, ktorý si povieš. Len hovor k veci! Pri čom ťa nemáme prezradiť? Čo si nám prišiel povedať? Lebo to, že sa u vás stala vražda, nehnevaj sa, sme vedeli skôr než ty! Či?“ kapitán sa zháčil. Hlavou mu blysko, že Michal mohol byť svedkom vraždy.

„Viete, ja mám frajerku. Keby jej tatko vedel, že za ňou chodím každý večer, zabil by ma,“ spustil Michal.

Kapitán Kováč prevrátil oči, ale nepovedal nič. Ševčík dvihol plecia, roztvoril ruky a naznačil, že nechápe, prečo je taký nedočkavý.

„Deniska sa musí stále učiť,“ pokračoval Michal. „Otec ju nikam nepúšťa. Tak púšťa ona mňa. Cez okno,“ mladík sa uškrnul. „Chodím odzadu, od záhrady. Tam má izbu. Sme do seba hrozne zaľúbení. Dúfam, že sa obidvaja dostaneme do Nitry na výšku. Tak budeme spolu.“

„Ty si niekoho videl? Keď si išiel za Deniskou? Alebo si videl až vraždu? Prečo si, preboha, neprišiel hneď?“ skríkol Kováč, ktorý nevydržal Michalove obsírne rozprávanie.

„Ja som vtedy nevedel, že som asi videl vraha. Za Deniskou chodievam počas hlavných správ. Jej otec sa od nich nepohne. Prichádzam k nej najneskôr do pol ôsmej. Musím byť veľmi opatrný. Nechcem, aby ma niekto z dediny videl. Viete, že okná majú oči a ploty majú uši.“

Ševčík sa na Michala Kováča znechutene pozrel.

„Preložil som si to správne? Dávaš si pozor, aby ťa nevideli cez okná a aby ťa, z tých, čo sú vonku, trebárs na dvore, nikto nepočul?“ osvetľoval Kováč pre Ševčíka.

„Uhm. V tú nedeľu som išiel k Deniske. Ako vždy. Pred ľuďmi, ktorých občas stretnem, sa tvárim sa, že som na prechádzke. V ušiach mám slúchatká, akože počúvam hudbu. V tú nedeľu som bol tri domy od Denisky, keď pred Zemanovými zastavilo auto. Zastal som aj ja. Postavil som sa za strom pri chodníku tak, aby ma tamten nevidel. A hlavne, aby ma nevidela Adriánova teta. Ona je dosť klebetná. A poviem vám, keby ma videla, neváhala by prísť za mnou a vypovedať ma, kam idem, prečo tak neskoro, prečo nie som doma. Bývam so starším bratom. Naši pracujú v zahraničí. Zemanka by to určite vyklebetila. Buď našim, alebo Deniskinmu otcovi. O to som nestál.“

„Preboha! Dostaneme sa konečne k podstate?“ tento krát nevydržal Ševčík.

„Videl som, že teta Zemanová hovorila so šoférom. Zdalo sa mi, že mu niečo chcela dať. Potešil som sa, keď ich rozhovor nebol dlhý. Auto sa pohlo. Ja som čakal, že ma obehne a ja budem môcť pokračovať za Deniskou. Lenže to auto zastavilo pred odbočkou do uličky. Do uličky, kde bývala Bianka. Šofér vystúpil. Otvoril si dvere za sebou a niečo si vzal. Keďže sa pustil smerom dolu, akoby k tete Zemanovej, využil som to a pohol som sa z miesta mimo dohľad nočného návštevníka. Dostal som sa k Deniskinmu domu. Potom sa ten človek zvrhol, opäť otvoril dvere na aute. Tie za šoférom. Normálne som sa prikrčil za tuje, čo majú vysadené ešte pred plotom. Kolená, nekolená, musel som to urobiť. Nedávno som ho mal operované a musím si naň dávať pozor. Ešte

nesmiem robiť drepy. Ale, čo som mal robiť, keď som nechcel, aby ma videl? Takže som bol skrčený a sledoval som toho človeka. Na hlavu si nasadil niečo ako koziu masku, skrátka, malo to rohy. Myslel som, že sa pomýlil, keď sa vybral dolu dedinou, lebo potom sa spamätal, že ide zle. Prudko sa zvrtol. Do Biankinej uličky skoro bežal. No a ja som si švihol za Deniskou. Lebo vzduch bol konečne čistý. Iba na chvíľku som si pomyslel, že to chce byť z jeho strany žart. Možno aj objednaný. Pre Bianku. Ľudia sú čudní! V ten večer som to už neriešil. Až dodnes som nevedel, čo sa tam stalo. Keby som vtedy čo i len tušil, čo tamten chystá, určite by som zburcoval celú dedinu. Osobne som Bianku videl iba raz, keď sme spolu cestovali. Autobusom. Ale nerozprávali sme sa. Viem, že je to pekná mladá baba, no nič viac. Zachytil som, že sa k nám prisťahovala, že si kúpila domček, drevostavbu. Robili mu reklamu. Pamätám si, kedy montovaný domček natáčali, ako ho dávajú dohromady. Na reklamné účely. Rozumiete, firma, čo tie domky vyrába. Vtedy sa o tom trochu hovorilo. Viac o Bianke neviem. Vyhýbam sa klebetám a poviem pravdu, že ma to až tak nezaujalo, kto okál kúpil.“

„Aké to bolo auto? Čo z neho vystúpil muž s kozou maskou,“ spýtal sa Kováč.

„Ja som si ho obzvlášť neprehliadal. Tipujem, že Opel Vectra, strieborná.“

„V poriadku. Nadiktuj mi číslo na mobil. Kontakt na teba. Zatiaľ ti ďakujem,“ vyprevadil Michal Kováč, kapitán, Michala Kováča, študenta. „Mal by som byť spokojný, lebo svedkov v tomto prípade pribúda, ale nie som,“ obrátil sa ku Ševčíkovi. „Chlapec nám len potvrdil, že Bianku zavraždil muž v kozej

maske. V nedeľu. Pred jej domom. Ale prečo, aký mal motív? To stále nevieme. Bože môj! Veď Michal povedal, že ho teta Zemanová videla zblízka! Predsa s ním, s tým vrahom, rozprávala! Ideme okamžite k nej! Opíše nám ho. Nie, nevolám Zemana. Volám Michala! Možno sa poteší, že ho odvezieme domov. Ukáže nám, kde Zemanová býva.“

Kapitán Kováč správne predpokladal, že sa Michal s nimi rád zvezie. Zastihli ho na moste cez rieku Nitra. Naložili do auta a odišli do Michalovho bydliska, za tetou doktora Zemana. Michala vysadili pred jej domom.

„Fakt sa voláte Michal Kováč? Lebo tak ste sa predstavili, keď ste mi volali, že ma môžete odviezť domov,“ Michal pichol do dvier auta svoju hlavu.

„Uhm. Odtiaľto už pôjdeš pešo!“ povedal Kováč.

„Smola! Voľný deň teda padá! Nemôžem predsa do školy priniesť ospravedlnenku od Michala Kováča. Ja Michal Kováč. Hneď budú vedieť, že je to vybavené!“ skonštatoval Michal.

„Keď pôjdeš na tie rehabilitácie, zastav sa! Kováč nie je jediný, čo robí na kriminálke!“ prihovoral sa Ševčík.

Po tejto informácii mladý Kováč spokojne odišiel domov.

Kapitáni vystúpili z auta. Zazvonili. Nikto im neotváral. Rozhodli sa, že na svoju dôležitú svedkyňu počkajú.

„To nemá význam. Čučíme tu už vyše pol hodiny a nikde nikoho,“ ozval sa Kováč. „Ideme naspäť. Zájdem za Zemanom, vysvetlíme mu, ako sa veci majú a nech nám tetu privezie. Pokúsime sa vyhotoviť identikit páchatel'a,“ Kováč naštartoval.

„Súhlasím. Len, aby stará pani mala dobrú pamäť! Vieme svoje. Koľko ľudí nevie páchatel'a opísať. Nemyslím obeť, čo sú vydesené, napadnuté, ale svedkov. Pritom sa opis osoby učí na základnej škole!“ ťažkal si Ševčík.

„No! Keď to spomínaš, tuším sme to brali v siedmej triede,“ reagoval Kováč. „Na slohu. Vtedy som vôbec nevedel opísať spolužiaka. Mali sme to na domácu. Spolužiak nemal hlavu ani guľatú, ani oválnu, ani s hranatými črtami. Najviac ju vystihovalo slovo: normálna. Bol taký súmerný. Keby som ti povedal, že chlap mal súmernú hlavu, vedel by si aká to je? Ešte šťastie, že experti majú milión tristo tvarov a svedok má na výber.“

„Pozerám na hodinky. Kým prídeme do Nitry, Zemanovi skončí pracovná doba,“ pripomínal Ševčík.

„Rozumiem. Navštívime ho doma. Aspoň uvidíme, či sa udobrili,“ usmial sa Kováč.

„Sú mladí! Podľa mňa sa nevydržia dlho na seba hnevať,“ usmial sa aj Ševčík.

Kapitáni boli po dvadsiatich minútach na mieste. Zazvonili. Z domu Zemanových nikto nevyšiel, pretože Zeman bol na ceste za tetou. V čase, kedy sa kapitáni rozhodli ísť za Zemanom do nemocnice, doktor a Mili vystupovali z auta pred Miliným domom.

„Kristepane! Toto mali myslí, keď sa ma pýtali, či som od nedele bola doma!“ zhíkla Mili, len čo vošla do dvora. „Čo to má znamenať?“

„To je sila! Fakt! Normálne pôjdeš za nimi a opýtaš sa, prečo ti o tom nepovedali. Zatiaľ si však môžeš byť istá, že o tom vedía

a určite to vyšetrujú. Chod' sa pozrieť dovnútra, či tam je všetko v poriadku,“ posielal Zeman Mili do domu.

Mili ho poslúchla a vošla do domu. Vo vnútri bolo všetko tak, ako to zanechala v nedeľu pred odchodom na internát.

„Kašlem na policajtov! Sama si zistím, kto je za týmto. Vo vnútri je to neporušené,“ vyšla za Zemanom dozadu do dvora. „Že debilovi vadili aj stromky! Naseriem ho. Hneď zajtra kupujem nové. Stromky aj šípové ruže. Zavolám si kamošku a cez sobotu a nedeľu to dám do poriadku. Rodičia to nesmú vidieť! Nech si nepokazia zážitky z dovolenky. Ale nech si ma ten pako neželá, keď ho nájdem!“ zlostila sa Mili. „Môžeme ísť za tetou!“

Adrián bol prekvapený z Milinej reakcie, ale počúvol. Nasadli do auta a presunuli sa do dediny, z ktorej pochádzal.

„Pozri, ako vo filme! Tiež to tu dobre začína! To sa ešte robí?“ ukazovala Mili na nenápadnú zápalku opretú o bránku tetinho domu. „Vieš, čo sa tým zisťuje?“

„Uhm. Či touto brámkou niekto prešiel. Nebud' smiešna! V tomto prípade zápalku niekto odhodil a ona pristála tak, ako pristála. Hneď ju vezmem a zahodím, lebo, keby som na to upozornil tetu, tá by na bordelára striehla, pokým by ho nevystriehla. A potom by si to parádne zlízol. Teta neznáša neporiadok. Ani v dome, ani na ulici,“ Zeman sa zohol, zápalku zdvihol a odhodil do smetnej nádoby za brámkou. „Doma ste?“ klopil na dvere. Hneď stlačil kľučku, chcel vojsť, no skoro si nabil čelo. Dvere boli zamknuté.

„Si prepracovaný, či čo? Ako sa môžeš takto opýtať, keď sme prešli brámkou zabezpečenou zápalkou?“ kývala Mili hlavou. „Ja

neviem, aspoň sa nad tým zamysli! Možno by si to nemal brať na ľahkú váhu!“

„Keby sa mi chcelo dávať auto do dvora, prekvapili by sme ich,“ zahováral Adrián. Bolo vidieť, že Milina poznámka ho zamrzela. „Takto budú vedieť, že sme tu,“ vysvetľoval a vylovil z vrečka kľúče od tetinho domu. „Pod’ ďalej!“ vyzval Mili a vtiahol ju do chodby. „No jasné!“ povedal ironicky. „Môžem vyzvárať! Mamin mobil,“ vzal do ruky mobil položený na botníku. „Panie mali naponáhlo. Obúvala sa a zabudla si ho vložiť do kabelky.“

„Kam zvykli chodiť? Teta s mamou. Do kostola? Aj u nás sú omše podvečer.“

„To ťažko. Zavolám tete,“ rozhodol Adrián. „Neuveríš,“ povedal, len čo dohovoril s tetou. „Ja som ich chcel prekvapiť, ale prekvapili oni mňa! Sú v kúpeľoch. V neďalekých Dudinciach. Išli za strýkom, ktorý si lieči operované koleno. Vybavili si tam týždňový pobyt! Nastúpili v pondelok. Teraz sa to vysvetlilo, prečo teta nevie nič o Biankinej vražde! Môžeme ísť do Nitry.“

Zemanovi zazvonil mobil.

„Prosím ťa, kde si? Prečo nie si doma? Hľadajú ťa policajti,“ volala vyplašená Zemanova žena Miška. „Vraj potrebujú hovoriť s tetou. Lebo, že videla vraha! Nič viac mi nepovedali. Teta videla vraha tej dievčiny, čo našli u nás? Ako ho mohla vidieť? Prosím ťa, príď za mnou! Nevieť prečo, ale mám strach. Prečo práve my?“

„Prepáč, končí mi baterka. Prídem!“ povedal Zeman a vypol mobil. „Ty brďo! To bolo o chl. Miške poviem, že som bol tu. Ale teba zatajím! Ak bude treba aj pred policajtmi. Dohodnutí?“

Adrián pozamykal tetin dom, s Miškou nasadol do auta a ponáhľal sa do Nitry.

„Škoda, že sme nezašli pozrieť na miesto činu. Ten tvoj Miško spomínal, že sa to stalo v uličke dva domy nad tetou.“

„Nech ťa ani nenapadne povedať, že si to chcela vidieť. Podriekneš sa, že si tu bola so mnou a zas budem mať doma peklo, že som to nepovedal Miške. Aby bolo jasné. Ja môžem ísť aj na kraj sveta, ale Miška chce o tom vedieť.“

„Jasné! Oterka? Tá, čo tu robíš?“ Mili sa otočila za ponáhľajúcou sa ženou, v ktorej spoznala Evu Očovú, trénerku. „Nezastavíš?“

„Nezastavím. Naozaj nechcem, aby niekto vedel, že si tu bola so mnou. Prepáč, ak sa s ňou potrebuješ zhovárať, zavolaj jej. Je pre teba tá pani taká dôležitá?“

„Je. Mám ju rada. Je to moja trénerka. Bývala trénerka. Prekvapilo ma, že ju vidím tu. Býva v meste.“

„Asi tu niekoho má! Nemôže ísť na návštevu?“ dôvodil Adrián.

„Môže. Zistím si. Zistím si aj iné! Všetko si zistím,“ šepala Mili a cestou do Nitry už neprehovorila. Premietala si, čo sa dozvedela od Michala v Adriánovej ambulancii. O tete, že ju Michal videl, ako sa zhovárala s vrahom. Snažila sa nájsť spojitosť Biankinho vraha s ich zdevastovaným dvorom. Tušila, že to má na svedomí jedna a tá istá osoba. Chorá osoba. Chlap v kozej maske. Držala sa faktov: jej prenasledovanie, vražda Bianky, zničená záhrada, všetko sa udialo v tú istú nedeľu vo večerných hodinách. Rovnaký postup šialenca pri nej a pri Zuzke Čiernej. Detský hlas, spievanie, maskovanie za capa, útok sekerou. Strašne sa chcela stretnúť

s Adriánovou tetou. Sužovala ju zvedavosť, o čom sa Adriánova teta zhovárala s vrahom, ako vyzeral. Zrazu sa rozhodla, že navštívi Adriánovu manželku a so všetkým sa jej zdôverí, prizná zvezenie stopom, prizná prenasledovanie kozou, prizná dnešnú návštevu u tety jej muža. Potešila sa, že sa oslobodí od striehnutia, aby sa niekedy neprezradila, nepodriekla. Keď ju Adrián vysadil pred internátom, urobila zo tri kroky, akože ide na internát. Počkala, kým Adrián zmizne z dohľadu a vybrala sa pešo do nemocnice. Po pätnástich minútach bola na ulici pred nemocnicou. Pred spodnou bránou, ako si sama pre seba pomenovala pre rozlíšenie vstupy do nemocnice. Pozorne si prezerala všetky parkujúce autá. Hľadala Adriánove. To isté urobila aj v areáli. Hlavne pred urgentným príjmom. Adriánove auto tam nebolo. Predpokladala, že už u manželky vybavil, čo mal a odišiel domov. Mili vošla dnu. Prešla dlhšou chodbou a sadla si na tú istú lavičku, ako vtedy, keď ju doviezol do nemocnice Adrián.

„Zasa vy?“ pristavila sa pri nej Miška Zemanová, ktorá sa odniekiaľ vracala do svojej ambulancie.

„Ako vidíte! Pani doktorka, chcela by som sa s vami o niečom pozhovárať. Ak môžete...“

„Môžem a som zvedavá čo to niečo je. Podťe,...“ Miška otvorila dvere.

„Zasa vy?“ ozvala sa sestrička. „Už máte preukaz?“

„Nepotrebuje ho! Keby niečo, budeme vzadu,“ oznamovala Miška sestričke Eme. „Nech sa páči, počúvam!“

„Najprv sa chcem priznať. V tú nedeľu, čo som prišla na pohotovosť, teda sem, som prežila strašný zážitok. Adrián, prepáčte, že ho takto volám, bol moja spása. Práve odchádzal od tety, kedy som mu skočila do cesty a prosíkala som ho, aby ma vzal. Lebo ma naháňal cap. Človek prezlečený za capa. Donedávna som to považovala za sprostý žart, ale dnes viem, že ma chcel zabiť.“

„Ako to viete?“ spýtala sa nedôverčivo Miška.

„Viem. Má toho na svedomí viac! Podobne ako mňa, naháňal ďalšie dievča. Prezlečený za capa a so sekerou. Tiež ho chcel zabiť.“

„Preboha, čo mi to tu rozprávate? To je strašné! Mali by ste ísť za policajtni!“

„Tí to už vedia. A vie to aj Adrián. Pomáha mi. Chápem, prečo vám o tom nerozprával. A tuším, že bude našťvaný na mňa, preto, lebo vám o tom hovorím. Bojí sa o vás. Vie, že by vás to vydesilo. Ale ja sa nechcem schovávať, zatajovať. Adrián je správny chalan. Nerada by som bola, aby ste sa kvôli mne hádali. Viem, že som vám nechtiac pokazila dovolenku. Sorry!“ Mili po celý čas uprene pozorovala Mišku.

„Nohu ti ošetril Adrián, však? Podvrtla si si členok, keď si utekala pred tým cvokom?“

„Áno. Mala som obrovské šťastie, pretože v tú noc zabil dievča. Som presvedčená, že namiesto mňa. Dnes som sa chcela pozrieť na miesto činu, ale Adrián sa ponáhl'al za tebou. Prepáč, že ti opäť nepovedal, že ma tam bral. Šetrí ňa. Naozaj sú to hrozné veci. Boli sme sa pozrieť u nás doma. Viem, že ten cvok tam bol. Zničil nám

kvety na dvore, mladé stromčeky v záhrade. Porúbal ich sekerou. Predpokladám, že mal amok. Zúril, lebo som mu ušla. Viem, že s vrahom Bianky Mocíkovej sa Adriánova teta rozprávala. V deň vraždy. Veľmi by som s ňou chcela hovoriť. Pomôžeš mi?“

Miška sústredene počúvala Mili. Na tvári sa jej zračil strach, zdesenie, ale aj istá dávka nedôvery.

„Ako? Ako ti pomôžem? Teta a moja svokra išli do kúpeľov. Za Adriánovým strýkom.“

„Máš na tetu kontakt, pravda? Zavolaj jej, vymysli si, kto som, popros v mojom mene, že s ňou potrebujem hovoriť. A keby sa dalo aj hneď...“ pohodila hlavou Mili.

Miška jej vyhovelá. Spojila sa s Adriánovou tetou a podala Mili mobil.

„Dobrý večer, pani...“ Mili sa pozrela na Mišku, pretože nevedela, ako má osloviť Adriánovu tetu.

„Zemanová,“ pošepala Miška.

„... pani Zemanová. Chcela by som sa vás opýtať, o čom ste hovorili s jedným pánom minulú nedeľu. Vraj ste ho zastavili neďaleko vášho domu.“

„Jáááj ten? Zastavila som ho, pretože som si myslela, že je to Adrián. Že sa vrátil pre jablká a hrušky, čo som mu nachystala. Lenže sedel tam taký milý páňko. Môjmu omylu sa iba usmial. A pritom sa mohol na mňa nahnevať. Lebo, keď som ho zastavila, stiahol okienko a ja som mu kabelu s ovocím hneď napchala do okienka. Ešte aj s výčitkou, že: dúfam, že ich nezabudneš na Svätoplukovej 7. Keď som si uvedomila svoju chybu, ospravedlnila som sa. Že som si myslela, že je to synovec z Nitry. Určite sa

nenahneval, lebo sa na mňa usmial. Potom som doma rozmýšľala, že kto to mohol byť. Neviem prečo, ale zdalo sa mi, že som ho už niekde videla. Ale neviem si spomenúť kde?“

„Pani Zemanová, vedeli by ste mi ho opísať? Ako vyzeral?“ zisťovala Mili.

„Veď hovorím, že bol taký milý.“

„Starý, mladý, zarastený, mal vlasy, fúzy? Nevšimli ste si?“

„Čo ja viem? Mohol byť o niečo starší od nášho Adriána. Krátke vlasy, po bokoch trochu prešedivené. Pekne oholený. Chlap, čo sa o seba stará. Prečo sa pýtate?“ začala vyzvedať teta. „Adrián sa ma pýtal na jedno dievča, vy sa zas pýtate na muža v aute, stalo sa niečo?“

„Ja... ja...“ Mili nevedela, čo jej má povedať. „Viete, niekto nám zničil záhradu, tak zisťujem, kto neznámy, kto cudzí sa pohybuje po okolí,“ vynašla sa.

„Tak tento pán to určite nebol. Je to veľmi slušný človek! Ešte niečo chcete vedieť?“

Mili si vydýchla a rozlúčila sa s tetou.

„Už viem, ako sa ocitla vo vašom dvore mŕtvola,“ povedala Mili.

„My si už zasa vykáme?“

„Nie, myslela som, na vás oboch. Uvažuj so mnou! Vystúpim z autobusu. Blázon ma prenasleduje. Mám pred ním malý náskok. Zastavím Adriana a vlezím mu do auta. Blázon predpokladal, že som hľadala pomoc v dedine, tak išiel do dediny aj on. Zastaví ho Adriánova teta. Vyzvoní mu, že si myslela, že je to Adrián,

nechtiac mu povedala vašu nitriansku adresu. Šialenec si domyslí, že sedím v aute, pretože nás stretal. Keďže ho teta zastavila s vetou, že si myslela, že sa Adrián vrátil, vrah si bol na istom, že ma Adrián pred ním zachránil. Toho debila pravdepodobne strašne našťvalo, že som mu ušla. Asi z jedu zabil Bianku. Už vedel, že to nemôžem byť ja. Najskôr to bola hlúpa a nešťastná náhoda, že mu vošla do rany Bianka Mocíková. Tú zabil a na protest, že som mu ušla a Adrián mi pritom pomohol, pohodil Bianku u vás. Aby sa pomstil aj mne, prišiel k nám a zničil kvety. Kvety som si už vyriešila. Kúpim a zasadím nové.“

V tom vošla za nimi sestrička a zavolala Mišku k pacientovi. Doktorka Zemanová odišla do ambulancie. Po pár minútach sa vrátila k Mili.

„Preboha! To je chorý človek! Čo na to polícia? Hovorila si, že o tom vedia,“ Miška nadviazala na predchádzajúci rozhovor.

„Vedia a vyšetrojú. Podľa mňa musia hľadať vraha medzi psychicky narušenými ľuďmi. Nie je predsa normálne, aby sa niekto prezliekal, strašil v kozej maske a dokonca vraždil!“

„Nie je! Normálne to určite nie je! Sekundu počkaj,“ povedala Miška Zemanová a s mobilom v ruke podišla k oknu. „Volala som kamoške. Je psychiatricka. Povedala mi, že takéto niečo bude patriť podľa nej, do sexuálnych úchyliet. Existuje úchyľka, čo sa volá furry sex. Poviem ti to zjednodušene. Človek, postihnutý touto úchyľkou, či chorobou, dosiahne vzrušenie, alebo orgazmus len vtedy, ak vykonáva pohlavný styk prezlečený za zviera. Keď som jej spomenula, že dievčatá vrah naháňa a potom zavraždí sekerou, kamoška mi povedala, že možno trpí aj hemomániou. Postihnutého vzrušuje krv. Ľudská aj zvieracia.“

„Ten chlap je celý narušený. Nemohla by tvoja kamoška zistiť, či sa niekto na toto lieči? Ak sa to vôbec dá! Či majú na psychiatrii nejakého furrystu, alebo hemomaniaka,“ spýtala sa Mili nadšene, pretože si myslela, že zistila, o koho sa jedná.

„Tak to nie! V žiadnom prípade! Nikam nevolám. Na to sú paragrafy! To ti musí stačiť! Radšej požiadaj o pomoc policajtov. Keď je to tak, ako hovoríš, vrah si ťa počká! Ozaj, ako vedel, kde bývaš?“

„Keď som spadla, vyleteli mi všetky doklady. Preukaz poistenca vrátane. Medziiným aj svadobné oznámenie od kamarátky. Chcela som jej poslať blahoželanie k svadbe. Na obálke bola moja adresa. Môže to tak byť, že som v ohrození. Pripúšťam, že teraz už vie, kto som a kde bývam. Horšie je, že si myslím, že v ohrození je aj Adriánova teta. A keďže je v jej blízkosti tvoja svokra, tak aj ona. Teta je určite nepohodlný svedok. Od iného svedka viem, že ten šialenec krátko na to, ako ho zastavila teta, zastavil o dva domy vyššie. Vystúpil z auta, vzal si sekeru a išiel k tete. Zbaviť sa jej. Lenže potom si uvedomil, že nemal masku. Vrátil sa k autu, nasadil si na hlavu koziu hlavu. Opäť sa vybral k tete. Voľačo ho muselo vyrušiť, pretože sa zvrtol a ponáhľal sa do uličky k Bianke. Možno si myslel, že ho aj ona videla. A zbavil sa jej ako svedka. Ďalej to už vieš. Ale nerozumiem tomu, prečo si ma vybral? On na tej zastávke čakal. Autobus zastavuje a to v oboch smeroch len na znamenie! Buď mu niekto zazvoní vo vnútri autobusu, alebo niekto stojí na zastávke a zdvihne ruku. To sa mu chce čakať na náhodu? Či niekto vystúpi? Úchyl sa predsa potrebuje ukojiť hneď, ako to na neho príde, či? Nemohol vedieť, či niekto vystúpi. Ja by som nevystúpila, kebyže mám vybavený internát! Iba ak...“ Mili sa zamyslela.

„Čo iba ak?“ spýtala sa nedočkavo Miška.

„Iba ak čakal na niekoho konkrétneho. O kom vie, že tým spojom chodí! A na tej zastávke vystupuje. To by som potrebovala vedieť!“ vzdychla Mili. „Autobusom chodievam, ibaže nie každú nedeľu. Počas skúškového obdobia jazdievam podľa skúšok. Počas školského roka to tiež nie je pravidelné. Niekedy ma vozieva aj oco.“

„A? Pôjdeš za šoférom? Myslíš, že si pamätá, kto kde vystupuje?“

„Akurát som si uvedomila, že asi uvažujem zle. Lebo vystúpila som ja a nie tá osoba, na ktorú podľa mňa čakal. Neviem. Neviem. Musím si to všetko ešte raz prebrať. Isté je, že vieme, odkiaľ vedel vašu adresu. Tento fakt polícia nepozná. Zajtra im ho oznámim. Na dnes mi stačilo. Upozorni aj Adriána, nech si dáva pozor,“ prikazovala Mili. „Debilovi prepne a môže ublížiť aj jemu. Teta a svokra sú pravdepodobne v bezpečí. Tie si musia dávať pozor, keď sa vrátia. Odchádzam na inťák. Pokojnú službu,“ rozlúčila sa. Nespravila ani krok a zvrtila sa. „Prepáč, ako je možné, že tvoja svokra a aj Adriánova teta sa volajú Zemanové?“

„Tak, že dve sestry si vzali dvoch bratov,“ usmiala sa Miška.

„Sranda, aké veci sa stávajú,“ zareagovala Mili, ktorej sa jednoduché vysvetlenie zapáčilo a odišla. Z nemocnice odchádzala spokojná. Tešila sa, že už sa nebude musieť pred Adriánovou Miškou zatajovať. Keď prechádzala popri športovej hale, spomenula si na trénerku. Ako ju zahliadla, keď odchádzali od Adriánovej tety. Hoci bolo už deväť večer, rozhodla sa zavolať jej a spýtať sa, koho išla navštíviť. Trénerka nedvíhala. Mili dorazila na internát. Osprchovala sa a zaľahla do postele. Zaspala. V tom

niekto zaklopal na okno izby. Keď odhrnula záves, v okne stál chlap s kozou maskou na hlave. Lepil sa na okno, ťukal sekerou a šeptal: Mili, Mili, ak si myslíš, že si mi ušla, si na omyle. Mili, viem, kde bývaaaš. Navštívim ťa. Alebo ma pusti... teraaaz.

„Panebože!“ Mili sa prudko posadila. „Blbý sen,“ chytila si čelo, „nesmiem sa nechať zmagoriť!“ Zľakla sa. Vtom niekto naozaj zaklopal na sklenenú výplň dvier. Mili až zoskočila z postele, tak sa zľakla.

„Mili, nemáš niečo pod zub?“ klopkala a šepkala kamarátka z vedľajšej bunky. „Nehnevaj sa, ale sme hladné.“

„Mám len čipsy a soletky. Tu máš,“ Mili odomkla dvere a podala kamarátke dva balíčky. „Nech vám padnú na boky. A seba prikrmím tiež,“ vybrala si tabletky na spanie.

Vďaka tabletke na spanie Mili zaspala dosť rýchlo a hlavne spala bez desivého sna. Zobudila sa až na neutíchajúce zvonenie mobilu. Volala jej trénerka.

„Čo si potrebovala, zlato moje?“ prihovorila sa jej milo.

„Chcela som vedieť, kde, ku komu si sa včera ponáhľala. Okolo piatej večer?“ spýtala sa rovnako milo Mili a slastne sa natiahla v posteli.

„Na poradu. Prečo?“

„Jáj, na poradu? A do cudzej dediny?“ Mili nasadila neveriacky tón, ale pritom sa usmievala. „Videla som ťa.“

„Zlato moje! Ty nevieš, že tvoja bývalá trénerka je zarytá rybárka? Práve v tej dedine som v rybárskom zväze. Poradu, či schôdzu sme mali o ôsmej večer v miestnom kulturáku. Kvôli lipňom. Chystáme preteky. Aj sme sa dohodli na termíne. Sobota

16.10. od piatej rána do deviatej večera. 7.11. zas lovíme v pstruhových vodách od siedmej do siedmej večer. Veľmi sa teším na decembrové strímovanie. Nechceš prísť? Ako môj hosť?“ pozyvala veselo Eva. „Šestnásteho súťažím aj ja!“

„Nie, nie! Ja len, že si ma prekvapila. Počkaj, veď si hovorila, že schôdza mala začať až o ôsmej. Prečo si išla tak skoro? Zmenil sa čas?“

Eva neodpovedala.

„Evi, si tam? Počuješ ma? Hovorím, že si išla na tú schôdzu skoro.“

„Zlatko, musím končiť! O chvíľu letím do práce. Ahoj!“ rozlúčila sa Eva stroho.

„Tak ahoj,“ povedala sklamane Mili. Bola pripravená, že jej bude bývala trénerka venovať pri rozhovore toľko času, koľko bude potrebovať. Tak, ako to bolo pre Evu typické.

Mili vstala a obliekla sa. Zaliala si kávu. Kým jej chladla, jemne sa namaľovala. Dlhé čierne vlasy si zopla do copu, vypila kávu a odišla do tlačiarne. Ešte pred vstupom do svojej pridelenej miestnosti, jej zazvonil mobil. Volala Eva.

„Mili prepáč, že som ťa tak odbila. Mala som ti to povedať.“

„Čo si mi mala povedať? Evi, tvoja vec, že si sa dala na rybolov. Samozrejme, že mi to nemusíš zdôvodňovať. Nemusíš mi nič hovoriť,“ upokojovala Evu Mili.

„Nie, o to nejde. Je to dosť ošemetné. Chcela som ťa ušetriť...“

„Evi? Poznáš ma! Tak na rovinu. O čo ide? Týka sa to mňa? Zápasov? Že ma obsadzuješ a páchaš tak malý podvod? Komu to

vadilo? Kto ti to vyhodil na oči? Radšej mi ublíž pravdou, ale neutešuj ma!“

„Ježiši, to je pekné! To budem používať, dobre? Tak teda na rovinu. Na schôdzu som išla radšej skôr, lebo minule, keď som išla večerným spojom, ktorým riadne chodievam, som mala taký blbý zážitok. Myslela som, že to nikomu nepoviem. Ten večerný spoj nezachádza do dediny. Vystúpila som na zastávke, čo je pred zákrutou do dediny. Odtiaľ chodievam pešo. Prosím ťa, čo sa mi nestalo? Vystúpila som, normálne idem a zrazu som mala pocit, že niekto kráča za mnou. Chvíľami sa mi zdalo, že počujem melódiu, tichý popevok. Keď som sa otočila, nikoho som nevidela. Potom zas. Pár krokov a ten pocit. Zastavila som, otočila som sa a do tmy som sa normálne opýtala, kto tam je, čo chce, či ho to baví. Možno desať, dvanásť metrov odo mňa stál chlap. S kozou maskou na hlave. A začal spievať: Pozri, čo pre teba mám. A zdvihol čosi, ako nejaké poleno. Vtedy som dostala také nervy, že až. Dostala som sa do stavu, ako keď chlapi hovoria, že sa im v kešení nožík otvára. Spomenula som si na hosťujúce dievča, čo na našom nedávnom turnaji tiež niekto nastrašil. Dievčina si na úteku poranila hlavu. Vieš, že nepatrím k nejakým slaboškám, padavkám a navyše som bola našťvaná. Tak som mu povedala, že nech sa on pozrie, čo pre zmenu mám ja. A zadupala som mojimi pevnými topánkami. Povedala som: týmito bagandžami ti tak nakopem riť, že sa ňou už nevyserieš! Rozbehla som sa k nemu a revala som na neho, že ho tak zmangľujem, že ho vlastná mať nespozná. Debil sa zľakol a dal sa na útek. Dva tri metre som za ním ešte pobehla, ale potom som sa otočila a ponáhľala som na poradu. Priznám sa, nebolo mi všetko jedno, ale tak ma to dožralo, že keby sa o niečo pokúsil, naozaj by som ho zmlátila. Pár minút mi trvalo, kým som sa

dostala do normálu. Poznáš ma. Mám rada fóry, ale neznášam, keď niekto preženie žarty. Toto mi žartovné neprišlo. Preto, keď si sa opýtala, prečo som išla skôr, nevedela som, či ti toto mám, alebo nemám povedať. Volila som, vyhnúť sa konfliktu s ním a tak som na poradu cestovala cez deň. Jednak nechcem, aby si si myslela, že som bitkárka a jednak si myslím, že dostal riadnu príučku. Dúfam, že si uvedomil, že môže natrafiť aj na takých, ako som ja. Že sa ho neboja a môže riadne vyfasovať! A priznám sa, nechcem robiť zbytočnú paniku.“

Teraz bola ticho Mili. Nevedela, čo má na to povedať.

„No vidíš? Len ti o tom hovorím a vystrašila som ťa. Nechcela som. Ale zas som nechcela ukončiť raňajší rozhovor tak stroho. Bez vysvetlenia. Si v pohode?“

„Áno! Som,“ klamala Mili. „Prajem ti pekný rybolov. Veľa úspechu!“ rozlúčila sa.

Mili si sadla za počítač a urobila niečo, čo nikdy predtým. Že usilovne pracuje, iba predstierala. Po tom, čo jej povedala trénerka Eva, sa nedokázala na prácu sústrediť. Zvažovala, či Evin zážitok oznámi polícii. Na jednej strane sa tešila, že sa Eva nielenže ubránila, ale dokonca muža v maske odohnala. Na druhej strane jej nešlo do hlavy, ako je to možné, že sa muž v maske zľakol. Prečo neútočil, tak, ako doteraz? Na jednej strane cítila povinnosť oznámiť polícii, že sa po vonku pohybuje cvok a ohrozuje ženy. Na druhej strane nechcela vyvolať paniku. Polícia sa stále nevyjadřila, či jej prenasledovanie súvisí s vraždou Bianky. Napokon sa rozhodla, že sa pokúsi najskôr sama niečo zistiť.

„Adrián, ako vyzerala tá Zuzka? Bola útla, či korpulentnejšej postavy?“ vyzvedala cez mobil Mili.

„Taká normálna. Sympatická, pekná dievčina. Ja som si ju až tak neobzeral. Viem, že má dlhé čierne vlasy, lebo tie som videl, keď som jej šil čelo. Prečo?“

„Ja len tak. Ahoj,“ Mili sa rozlúčila bez ďalšieho vysvetlenia. „Hm. Takže postava to nie je, čo ho lákala na nás. Ja sa radím medzi štíhle, trénerka medzi pevné, ani chudé, ani tlsté, Zuzka taká normálna,“ zopakovala po Adriánovi.

„A Bianka?“ Mili opäť zavolala Adriánovi. „Aká bola Bianka? Videl si ju? Chcem zistiť, prečo si ten idiot vyberá práve tieto ženy a mňa. Či to je cielené, alebo náhodné, vieš?“

„O Bianke som sa dozvedel od polície. Moc toho neviem, vlastne viem, že mala čierne vlasy. Načo to zisťuješ? Radšej sa o to nezaujímaj! To je vec polície,“ riekol Adrián.

„Ja si to zisťujem kvôli sebe. Policajti nech zisťujú, čo majú! Čau!“

Mili pokračovala vo svojich úvahách. Čierne vlasy! Ja, Bianka, Zuzka, Eva. Všetky štyri máme čierne vlasy. Začala uvažovať, či páchatel'a nelákajú ich vlasy. Teraz už počítač využila. Vyhľadala si úchylky týkajúce sa vlasov.

„Tak sa pozrime, vlasy ako fetiš... ahá, toto môže byť ono,“ stisla klávesnicu na slovo trichofília. „Trichofília... vzácna porucha, alebo haircut fetish, keď sú objektom sexuálneho záujmu vlasy...,“ čítala mrmlajúc. „Trichofília to asi nebude. Lebo sa tu píše, že sa ich postihnutý potrebuje dotýkať, prehrabávať sa v nich, hladkať ich, voňať. A o to sa v mojom prípade nepokúšal.“

Išiel na vec so sekerou. A čo haircut fetish? Tu je vzrušený, keď partnerke, alebo jemu strihajú vlasy. Alebo pozerá na strihanie vlasov...bla, bla, bla... sadistické sklony... to nie je môj prípad. Policajti nespomínali, že by bola Bianka ostrihaná. Ani pred smrťou, ani po smrti. Takže vlasy to nebudú, čo ho k nám prilákali! A máme aj rozdielne postavy,“ dokončila svoje úvahy. „Výber obetí je teda náhodný. Úchyl straší, koho môže! A možno už vďaka Oterke,“ spomenula Evinu prezývku, „nebude! Bodaj by!“

Mili sa prestala zaoberať svojím príbehom a začala sa venovať práci. Keď mala chvíľku čas, opäť googlila. Ale teraz hľadala najkrajšie šípové ruže, aby splnila, čo si zaumienila. Dať na poriadok ruže lemujúce ich chodník.

V. kapitola

Eva Očová bola namrzená. Hnevala sa na seba. Vyčítala si, že bola voči svojej bývalej zverenkyňi priveľmi úprimná. Vedela, že by jej ranná káva v práci ani nechutila, pokiaľ sa nepresvedčí, ako veľmi svojim zážitkom zasiahla Mili. Služobný mobil vymenila za súkromný a Mili zavolala.

„Mili, zlatko! Mrzí ma, že som ťa tým, čo som ti rozprávala vystrašila. Chcem to napraviť. Dnes večer ťa pozývam na rybačku. Prídeš na iné myšlienky. Na zajtra si zariad' voľno! Spanie je zaistené. My dve budeme v stane. O to sa postarám, teda už som sa postarala. Nafukovačky, spacáky beriem zo školy. Viem, že s tým nemáš problém, spať pod holým nebom. Z čias, kedy sme chodievali na sústredenia. Pamätám si, že si sa vyjadrila, že to na Homôlke, bolo jedno z najlepších. Prídem pre teba. Požičala som si auto. Budeš prvá mimo kolegov, čo ma uvidíš pri večernom love. A ak sa mi zadarí, budem vedieť, že si môj fetiš, talizman,“ smiala sa Eva do mobilu.

„Tak si to povedala, že nemôžem odmietnuť. Postavila si ma pred hotovú vec. Myslím, že šéf ma uvoľní. Super. Pôjdem. Rada. Čo si mám vziať a kde ťa mám čakať?“ zisťovala Mili.

„Teplé oblečenie a dobrú náladu. Ostatné je na mne. O piatej pred internátom. Dobre?“ dohodla Eva.

Mili sa úprimne potešila, že stráví večer so svojou bývalou trénerkou, hoci predtým jej pozvanie na rybačku odmietla. Teraz súhlasila hlavne preto, lebo si dá opäť a podrobnejšie opísať Evin príbeh o zastrášaní kozou. Pred odchodom sa rozhodla urobiť

menší nákup. Základ tvoril chlieb, syrečky, paprika, paradajky. Na pitie vzala ovocný džús.

Eva prišla presne. Aj Mili bola nachystaná presne.

„Presnosť! Výsada kráľov a moja,“ otvorila Eva dvere.

Mili hodila svoj batoh na zadné sedadlá a nasadla.

„Najprv ťa chcem upozorniť, že pôjdeme pomaly. Nech ti nevadí, keď sa na teba pri reči nebudem pozerieť. Lebo oči budem mať „nalepené“ na okne. Vodičák mám od vysokej školy, ale odvtedy som jazdila iba občas. Neboj, všetko stíhame a všetci vieme, že pomaly ďalej zájdeš!“ Eva žmurkla na Mili. „Aby si medzi nami nevyzerala, ako Alenka v ríši divov, trochu ťa zasväťím. Po prvé,“ spustila, „zdravíme sa Petrov zdar! Na rybárčenie musíš mať riadne povolenie. To viem, že vieš. Je však dôležité aj preto, lebo je v ňom uvedený denný čas lovu rýb v hraničných vodách. Platí podľa uzatvorených medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná a podľa výnimky udelenej Ministerstvom životného prostredia podľa § 36. To ťa trápiť nemusí. To som spomenula iba okrajovo,“ vykladala zanietene novopečená rybárka. „V jazerách, rybníkoch a potokoch pláva veľa druhov rýb. Jasné, že ich musíš poznať.“

Mili sa na Evu usmiala. Páčilo sa jej, s akou vervou, nadšením, rozprávala o svojom koníčku. Videla, ako sa vyžíva v každom slove, v každej informácii o rybách, s akou radosťou ukazuje svoje vedomosti, ktoré získala vďaka húževnatosti, zodpovednosti, čo patrili k jej charakteristickým črtám. Znova si uvedomila, že Eva je spoľahlivá, ambiciózna, rozumná žena, ktorá ide za svojim

rozhodnutím, cieľom. Vždy ju obdivovala. Prišlo jej ľúto, že ráno bude musieť odísť, lebo šéf tlačiarne, ju neuvolnil. Až od obeda. Rozmýšľala, kedy a ako Eve povie, že nemôže ostať.

„Ryby lovíme v závislosti od lovného času a to sú nielen mesiace, ale aj hodiny. Čas, v ktorom ryby, povolené ryby, môžeme loviť. Keď rybu chytíš, neznamená, že si ju aj vezmeš. Aby si sa nečudovala, keď chytenú rybu pustím. A nesmiala, keď vytiahnem centimeter. Každá ryba má predpísanú lovnú mieru. Ak ju chytená ryba nespĺňa, musíme ju pustiť. Možno mi pomôžeš pri meraní. Lovná miera sa meria od predného konca hlavy až po koniec najdlhšieho lúča chvostovej plutvy. Napríklad u amura bieleho je to 60 cm, u kapra rybničného 40 cm, pstruha potočného zas 27 cm. Keď sa budú chlapi baviť o strimrovaní, aby si vedela, je to spôsob lovu. Strimer, ako nástraha predstavuje hlavne malé rybky, pijavice, larvy vážok. O požadovaný pohyb nástrahy sa stará muškár. Nejde o voľné driftovanie. Lov na strimre vyžaduje koncentráciu spojenú s neustálou prácou s náčiním. Občas trhavo pridvihneme špičku prúta, alebo sťahujeme šnúru od pomalých osmičiek, cez plynulé, či prerušované záťahy až po agresívne vedenie. Prívlač to je úplne iný je spôsob lovu...“

„Evi, stop! Hovoríš, ako by si sa chystala nechať ma loviť. Si píš, že sa nebudem na nič vypytovať. Nič nechcem skúšať. Ani nahadzovanie kaprovými či feedrovými prútmí.“

„Čože? Odkiaľ máš tie výrazy?“ Eva vygúlila oči a po prvýkrát sa ku Mili otočila.

„No predsa sa zaujímam. Nie? Never, odtiaľto!“ zamávala Mili tenkou príručkou so spomenutými výrazmi na obale. „Bolo to na prednom sedadle. Nechcela som ju prisadnúť, tak som ti ju odložila sem, do dvier,“ usmiala sa Mili a vrátila príručku naspäť. „Sľubujem. Budem sa iba pozerieť. Budem potichu. Lebo to je všetko, čo viem, že rybári vyžadujú.“

„Jasné, táto požiadavka je samozrejímavá. Vieš, ryby budú naša hlavná téma. Budeme si variť večeru. V kotlíku. Možno sa ti ujde funkcia udržiavača ohňa. Určite sa ti ujde, lebo som to sľúbila,“ Eva mierne pokrčila nos a ústami urobila grimasu. „Viem, že to zvládneš.“

„Čože? Ty chceš, aby som hľadala drevo? Na neznámom mieste? To pôjdem niekam do lesa? Nie, nie. Všetkým povieme, že som sa postarala o chlieb. Lebo ten nesiem,“ bránila sa Mili.

Eva sa rozosmiala.

„To by som nikdy nedovolila. Aby ti hrozilo, že sa mi tam niekde stratíš. Tam, kde ideme, máme my, rybári, postavený prístrešok. Pod ním máme veľký dubový stôl a okolo sú lavičky. Drevo je zabezpečené dávno a je naukladané blízko. Je tiež pod strieškou. Kotlík máme najčastejšie na stabilnom ohnisku. Je šikový, prenosný. Ryby lovíme aj za dažďa! Keď sa rozprší, kotlík si dáme na samý kraj pod prístrešok. A varíme si jedlo v suchu. Keď je pekné počasie, ako dnes, kotlík bude ďalej od prístreška.“

Aspoň tak nenasmrádneme od dymu,“ Eva sa zasmiala. „Počkaj, sama uvidíš!“

Aj Mili sa usmiala. Vedela, že ani toto nie je vhodná chvíľa, aby povedala Eve, že zajtra o deviatej musí byť v tlačiarňach. Že voľno jej udelili až od obeda.

„Apropó. Vieš, prečo nás mizerné počasie nedokáže nikdy prichytiť nepripravených?“

Mili potriasla hlavou, že nevie.

„Lebo vždy máme po ruke pripravených dostatok nadávok,“ Eva sa nahlas zasmiala. „Dobré, nie?... Viem, odbočila som. Predstavujem si to takto,“ pokračovala Eva. „Najprv sa zastavíme v kulturáku, naložím jednu debničku a ideme na miesto určenia. Ešte za svetla si rozložíme stan, nachystáme nafukovačky, spacáky. Potom prichystám prúty. Nájdeme si to správne miesto, rozložíme stoličky a lov sa môže začať. Uvidíš, budeš mať pekný zážitok!“

Eva zabočila do dediny. Mili sa jemne zahniezdila, keď prechádzali miestom, kde nedávnu nedeľu stopla Adriána. Teraz miesto videla za svetla. Tiché, bez okolitých domov, tesne pred výjazdom na cestu prvej triedy. Očami hľadala odbočku vedúcu k Bianke Mocíkovej, o ktorej vedela od Miša. Vyhovovalo jej, že Eva išla pomaly. Pokojne si obzerala domy tiahnúce sa dlhou ulicou. Podľa Mišovho rozprávania Mili bezpečne spoznala, z ktorého domu v ten večer odchádzal Adrián. Spomínal, že odbočka k Bianke začína za druhým domom nad Zemanovými. Stačilo si odpočítať dva domy od zákruty. Všetko, čo si všimla, bolo, že Biankin dom stál akoby „na samote“. V slepej uličke, možno v jej strede. Ďaleko od susedov, ďaleko od ľudí, čo jej

mohli pomôcť. Podľa Michalovho opisu spoznala aj dom, do ktorého večerami tajne chodievala za frajerkou. Do kultúrneho domu, v ktorom sa potrebovali zastaviť, prišli za pár minút.

„Som si myslela, že všetky dediny majú kultúrne domy v strede dediny! A tu ho majú na jej hornom konci,“ poznamenala Mili, keď zastavili pred ním.

„Myslím si, že jeho polohu oceňujú tunajší ľudia hlavne v čase zábav. Hlasná hudba tým pádom vyrušuje menej ľudí, ako keby bol kulturák uprostred dediny. Joj, na to sa už vykašli. Nelep to! Už to tam nemusí byť. Je to staré,“ upozornila Eva Mili, ktorá zodvihla zo zeme odlepený oznam, čo odpadol z bočných dvier kultúrneho domu. Obsahoval presné informácie o mieste, čase, kde sa rybačka, na ktorú bola Mili pozvaná, koná. „Stále hovorím, načo to tu lepia. Veď my vieme, kedy a kde sa, čo koná! Predseda mi vždy sarkasticky odpovie. Vraj to tu musí visieť pre manželky rybárov. Aby verili, že sa rybačka naozaj koná! A manželia, aby vedeli manželkám povedať zhodný dátum a čas, so svojou absenciou doma. Nemusí to znamenať, že na rybách naozaj sú.“

„Hm. Veselý to človek,“ poznamenala Mili. Nemala veľmi rada rôzne narážky o akejsi mužskej nadvláde. Ani vtipy s podobnou pointou. V neškodných, krátkych, výstižných sa vyžívala. Počula, čítala rôzne. Vyberala si, ktoré bude interpretovať ďalej, ktoré si ponechá na vytvorenie dobrej nálady.

Mili pomohla naložiť do kufra dlhšiu škatuľu hranolovitého tvaru, ktorú Eva nazvala debničkou. Eva skontrolovala, či zamkla na kultúrnom dome bočné dvere a odišli. Pokračovali von z dediny. Minuli posledný dom horného konca, skončila asfaltová

cesta. Na poľnej ceste, čo nadväzovala na asfaltovú, ich mierne nadhadzovalo. Udretie si hlavy o bočné sklo na okne, nečakané cvaknutie zubmi, strata spojenia zadku pasažierov so sedadlom na pár sekúnd, hrozilo necelé dva kilometre. Tu išla Eva ešte pomalšie. Pozorne obchádzala hlbšie výmole. Vyschnuté tvrdé hrboľaté koľaje od traktora, čo urobil po daždi, držala medzi kolesami. Mili sa stíhala poobzerať po okolí. Rozľahlé lány zívajú prázdnotou. Okrem ich cesty, po ktorej práve išli, polia pretínali ešte dve. Vinuli sa z každej strany jedna. Dvesto metrov od nich. Po okrajoch boli široké lány chránené hájom, kríkmi a aj malým valom. Nad ním sa tiahla cesta prvej triedy. Milina cesta, po ktorej cestovala do a zo školy. Evina cesta, po ktorej cestovala na a z porady. Rieku bolo z auta vidieť pri pohľade na ľavú stranu. Hladina sa ukázala iba na jednom úseku. Vďaka zapadajúcemu slnku sa voda pár krát zablýskala. Krátkymi mihotavými, ligotavými signálmi dala o sebe vedieť. Účastníčky nočného rybolovu zabočili za malú húštinu liesok a trniek. Pred Evou a Mili sa rozprestierala malá pokosená lúka obdĺžnikového tvaru. Ideálne miesto na rybačku, organizovanie rybárskych pretekov, na stanovačku, či rodinný piknik. Boli na mieste. Ostatní tam dorazili skôr. Ženy obišli dve terénne autá, ktorými sa rybári priviezli a zastavili neďaleko prístreška. Vybrali z auta stan, ostatné veci. Mili sa cítila ako vianočný stromček. Tak ju Eva ovešala. Ona vzala stan a svoje „pakšamenty“, ako nazývala udice. Mili spacáky, deky, nafukovačky, rozkladacie stoličky, všetko v počte po dva kusy a tašku s jedlom. Zamierili ku prístrešku. Spod prístreška vyšlo šesť chlapov. Piati vo veku od 40 do 50. Jeden starší. Mili mu hádala nad 60 rokov. Evu privítali veselo a s výkrikmi, že teraz už sú komplet. Ihneď ich zoznámila s Mili a pred všetkými jej

oficiálne prisúdila dôležitú funkciu. Udržiavanie ohňa. Rybári hosťujúcu návštevníčku okamžite odbremenili od tašky s jedlom. Všetci vo vojenských maskáčoch, boli v dobrej nálade. Mili si všimla ich pohľady na Evu. Zdali sa jej akési výzvedné. Ako by sa jej chceli niečo opýtať, ale tajne. Rovnako tajné opätované pohľady si všimla aj u Evy. Keď potom Eva mierne pokývala hlavou a rybári prižmurili oči, Mili pochopila, že sa pohľadmi dohovorili. Eva im niečo odsúhlasila. Vôbec sa jej to nepáčilo. Domyslela si, že sa dohovárajú na niečom, čo sa týka jej. Hoci nerada, začala upodozrievať Evu, že ju na rybačku vylákala zámerne. Rozhodla sa, že sa od Evy nepohne na krok. Nepristúpi na pozvanie kohokoľvek z nich, aby išla pozrieť, ako oni chytajú ryby, či prebrázdíť breh rieky Nitry, prípadne akýkoľvek iný návrh. V duchu si predstavovala, že táto rybačka bude koncom ich priateľstva. Zosmutnela. Rozveselení chlapi ukázali Eve a Mili, kde si môžu rozložiť stan. Ich dva stany už boli na nocovanie prichystané. Mili zaujalo okolie. Začala sa obzerať. Razom prestala myslieť na najhoršie a dala Eve za pravdu v tom, že sa jej na rybačke bude páčiť. Príroda určite! Stála na lúke a pozerala sa na ozajstnú prírodnú oázu. Kochala sa jej krásou. Z miesta, kde práve stála, videla na riekku. Malý otvor medzi pálkovým rákosím jasne ukazoval na miesto, kde rybári sedávajú a číhajú na ryby. Hladina rieky Nitry sa ticho čerila, voda vydávala príjemný šumivý zvuk. Mili nasala hlbokým nádychom čerstvý vlhký vodou voňajúci vzduch. Očami zmapovala najbližšie okolie. Všimla si, že breh rieky bol lemovaný nielen rákosím, ale aj vrbami. Tie sa miestami skláňali tak tesne nad hladinu, že sa jej občas dotýkali. Nádhernú scenériu dotvárali jeseňou sa farbiace listy stromov a neďalekých kríkov, letiaci krdel' kvákajúcich divých kačíc. Mili z kochania sa

prekrásnou prírodou vyrušila Eva. Ťahala ju pred malú skupinku hustých kríkov. Aby si na neveľkom rovnejšom „pľaci“ postavili stan. Keď boli hotové, vrátili sa za chlapmi, ktorí chystali drevo pod kotlom. Mili zaregistrovala, že na zemi pri ohnisku boli pripravené dve objemné bandasky s vodou, uzavretá dóza, cez ktorú presvitali balíčky rôznych korenín, pochutín. Na dóze bol položený široký podnos s čerstvou zeleninou. Kôpka pokrájanej cibule, pásiky zelenej papriky, kolieska paradajky, niekoľko strúčikov cesnaku. Čerstvé voňavé neodmysliteľné ingrediencie na výbornú rybaciú polievku čakali na svoje použitie. Na kraji lavičky sa vynímali dva pecne chleba v originálnom pekárskom balení. Mili si všimla aj dve veľké baterky, ktoré mali chlapi opreté o lavičky okolo ohniska. Vedela, že dodajú potrebné svetlo pri večernom varení polievky. Na účel troch dlhých pevných palíc opretých z druhej strany lavičky, sa spýtala Evy.

„Slúžia na prenesenie kotlíka. Rúčka je rozhorúčená. Palica sa prestrčí popod rúčku. Konce palice chytia dvaja chlapi a donesú kotlík sem. To uvidíš potom, keď pôjdeme rybaciú polievku jesť. Pretože rybacia polievka sa varí, ak by si to náhodou chcela vedieť, z rýb, ryby si musíme chytiť,“ pošepla Eva Mili so širokým úsmevom. „Najvyšší čas. Ale za šera to už nestihneme.“

„Neviem, či tu nemáme škodnú. Poobede som si všimol auto. Stálo za krajnicou, za odbočkou z cesty sem. Na poruchu to nevyzeralo. Nevšimli ste si, keď ste prichádzali?“ spýtal sa jeden z rybárov. „Bol ešte tam?“

Eva pokývala, že si nič nevšimla.

„Má na mysli cestu, po ktorej sa sem dá dostať, keď ideme od nás. Odbočka z cesty do poľa. Ak by som sa neponúkla, že pôjdem

pre debničku, pravdepodobne by som ňou prišla,“ vysvetľovala Eva.

„Na koľko si sa vypýtala?“ zaujímal sa Jožko o Mili.

„Lebo slečinka, my ženáci, sa vždy pýtame,“ Ďuri jemne objal Mili. „A potom sme šťastní,“ Ďuri sa popozeral po svojich kamarátoch rybároch a usmial sa.

Tiež sa usmievali, pretože vedeli, ako Ďuri svoju vetu o šťastí, rozšíri.

„Vieš, Mili, že aj ženatý muž môže byť šťastný? Len sa to nesmie dozvedieť jeho manželka,“ dopovedal za hlasitého rehotu ostatných.

„Jasné. A tých najšťastnejších manželky korunujú parohami,“ kontrovala ihneď Mili.

Chlapi vybuchli smiechom.

„Dostal si to! Pritom si chcel iba podrypnúť!“ poznamenal cez smiech jeden z rybárov.

„Ježiši, chlapani, nie! Vtipy nie, lebo sa nedostaneme k vode,“ zahriakla Eva osadenstvo.

„Žena za volantom, to je ako hviezda na nebi. Ty ju vidíš, ona teba nie,“ pridal ďalší vtip Ďuri.

„Dám o rybároch. Viete, kedy je rybár naozaj otvorený?“ Mili nechala priestor na odpoveď. „Keď ho operujú!“ dodala, keďže chlapi zakrútili hlavou. „Alebo. Viete, prečo sa rybári nechávajú spoločniť?“ Mili sa pozrela na chlapov. Neodpovedali. „Lebo sa boja pomsty červíkov!“

„Mili, fuj, to je trošku morbidne!“ hrešila ju Eva.

„Dám zo života?“ spýtala sa Mili. Na Evin súhlas nečakala. „Na feministickej schôdzi: Sme na tom dobre. Deväť mužov z desiatich tvrdí, že žena má vždy pravdu. Z publika sa ozve: Neboj, šéfka. Považuj to za hotovú vec. Toho jedného nájdeme.“ Mili sa usmiala. „A viem aj na fajčiarov.“

„Super, bude sranda. Ale teraz sa venujme rybačke,“ Jozef zastavil Mili aj svojich kamarátov.

„Jasné, lebo keby Mili spustila, ťažko by sme sa dostali k vode. Necháme ju nech sa prejaví pri večeri. A v budúcnosti si ju zavoláme na nejakú zábavu,“ povedala Eva.

Rybári sa rozišli.

„Naše miesto bude tam?“ Mili ukázala na otvor v rákosí. Na miesto, čo videla, keď prišla. Čiernu šiltovku, pod ktorú schovala svoje dlhé čierne vlasy, si stiahla viac do čela.

„Nie. Tam sedí Ďuri. To je jeho miesto. Vieš, nepovedala som ti to. Vlastne,“ Eva sa na chvíľu zasekla.

„A je to tu. Teraz to vybalí, aký mala úmysel so mnou,“ pomyslela si Mili.

„... ryby už máme,“ Eva sa poobzerala, či ju niekto nepočuje. „Jozko, to je ten, čo sa pýtal či sme nevideli auto, lebo si myslí, že niekde nad nami máme pytiaka. On je tu už od obeda. On už nejaké ryby nachytal, vyčistil. O chvíľu zapáli oheň a dá variť polievku. Potom to bude na nás. Na tebe,“ Eva sa usmiala na Mili. „Potrebujeme tvoju pomoc. Ďuri má zajtra narodeniny. 65 rokov. To je ten so šatkou okolo krku, čo hovoril vtipy. Máme pre neho prekvapenie, preto pst,“ Eva si priložila prst na ústa. „Tá debnička je pre neho. Niektorí ľudia hovoria o nás, že sme tichí blázni. Dnes

budeme iba blázni. Právě ticho sa nám nepodarí dodržať. Kvôli nemu. Naše miesto je desať metrov od neho. Tam,“ Eva ukázala smer, kde bude ich stanovisko. „Navzájom sa nevidíme. Sme najbližšie ku kotlíku. Teda, ak vynecháme Ďuriho. My dve budeme chodiť prikladať, aby nevyhaslo, dohliadneme na polievku. Plán je taký, že niekto z chlapcov Ďuriho zabaví a ďalší mu nachystajú to prekvapenie. Bože už dosť, viac ti nepoviem. Nech sa nejako nepodriekneš! Hovorím ti to len preto, lebo o chvíľu bude väčšia tma. Mesiac síce svieti, ale videla si terén. Stromy, kríky miestami tienia. Aby si sa potom nebála, keď tu budeme pobeťovať prikrčení. Keď by hrozilo, že nás Ďuri odhalí pri chystaní prekvapenia, možno budeme nútení zaľahnúť, skočiť za strom. Čo ja viem? Aby si sa nezľakla a nevykríkla.“

„Preboha, už teraz sa bojím. Vy ho chcete nastrašiť? V tej škatuli, čo sme viezli, je vodník? Teda nejaká jeho atrapa? Lebo... je to také veľké. Zmestil by sa do nej. To ste si na neho nachystali? Miesto ryby chytí vodníka?“ vyzvedala Mili.

„Pri rybačke má byť ticho! Už budem aj ja. Pozri, už sa všetci porozliezali! Ďuri už sedí na stoličke. Tak, ako sme chceli. Aj pod kotlom horí. Úlohy sú rozdelené. Ideme na naše miesto! Stačí, ak sem prídeš o desať minút. Priložíš zo dve polienka. Potom sa vrátiš ku mne. Viem, bude to trošku iné, myslím na ten ruch, ale aj napriek tomu si chcem zaloviť. Asi ti doplo, prečo som ťa zavolala. Nehneváš sa, že som ťa zneužila na funkciu udržiavača ohňa?“ Eva hodila na Mili ospravedlňujúci pohľad. „Pôvodne to malo prischnúť mne. Chcem si zaloviť! Dúfam, že nám to vyjde! Záleží mi na tom. Ďuri je fajn! Veľmi sa teším a neviem sa dočkať, ako zareaguje.“

„Myslíš, že tí ľudia, čo vás rybárov, nazývajú tichými bláznami nevedia, o čom hovoria?“ podpichla Mili. „Píš si, že vedia!“

Eva urobila úškľabok, chytila svoju hosťku za rameno a smerovala s ňou na ich určené miesto. Mili si veľmi vyčítala myšlienky, ktorým prepadla pri tajných pohľadoch rybárov a Evy. Uvedomila si, že bola bezdôvodne paranoidná, vzťahovačná. Hlboko vo vnútri sa sama pred sebou hanbila za to, že podozrievala Evu z niečoho zlého, z niečoho neférového. Hoci už mala tajné pohľady vysvetlené, aj tak ju opantával divný pocit. Bola napätá z atmosféry, ktorá sa vyvíjala v prospech, či neprospech Ďuriho. Nevedela odhadnúť, ako oslávenec Ďuri prijme ich žart. Na chvíľu sa vžila do jeho kože. Predstavila si seba, ako by sa zatvárala, keby takto v noci chytila na udicu vodníka. Vodníka ľudských rozmerov.

„Asi by mi nebolo všetko jedno,“ pomyslela si. „Nikto predsa nečaká, že sa mu na háčik chytí „vodník.“ A ešte v noci! V prvom rade by som si pomyslela, že je to nejaký utopenec. Nehľadala by som v tom skrytú kameru. Akože je to žart. Ale Eva by predsa nedovolila nič, čo by mohlo komukoľvek a akokoľvek ublížiť,“ vtlačila sa jej do hlavy uspokojujúca myšlienka.

Tú, ktorá jej hovorila, že chlapov nepozná, čo sú za povahy, a že si akurát zapamätala, kto je kto, tú myšlienku prebila istotou o dôvere k Evinej rozumnosti, ohľaduplnosti, empatii. Prekrásne prostredie sa strácalo v tme, ktorou kráčali na svoje stanovisko. Boli na mieste. Eva sa sústredila na udice a Mili rozložila stoličky. Počkala, kým príde Eva k nej. Chcela sa ozvať, ale Eva ju predbehla.

„Ticho! O chvíľu sa rozkukáš a budeš vidieť. O tomto som hovorila. Tamtie vrby nám tu robia tieň. Ale oči si privyknú. Zorientuješ sa. K ohňu sa ti pôjde lepšie. Pôjdeš z tmy do svetla. Naspäť to tiež zvládneš. Hlavne musíš byť ticho. Myslím, že odteraz sa aj my dve budeme dohovárať viac posunkami ako slovami. Nevieš si predstaviť, čo všetko vie odplasiť ryby.“

Mili nepovedala nič. Pôvodne chcela Evu požiadať, aby upustili od chystaného strašidelne vyznievajúceho darčeku. Alebo, nech ním obdarujú Ďuriho cez deň. Nech jasne vidí, že sa mu na udicu chytila atrapa, figurína vodníka. Nie človek. Dodržala však to, na čo ju Eva upozornila. Sedela na rozkladacej plátennej stoličke, pol metra za trénerkou a ticho sledovala hladinu. O chvíľu sa Eva otočila a potrmala ju za ruku. Posunkami naznačila, aby išla prihodiť do ohňa.

„Ale ešte predtým mi povedz ten vtip. O fajčiároch,“ Eva pridržala Mili.

„Vtip to ani nie je. Skôr hádanka. Vieš, čo je to cigareta? Zošúľaná páchnuca vňať z buriny, ktorá ma na jednom konci oheň a druhom... blázna. Už utekám.“

Mili sa postavila a vybrala sa ku kotlu. Vedela, že hádankou Evu neurazila. Kráčala ticho, pomaly. Blížila sa k ohnisku. Pred očami mala blýskavé tancujúce plamene. Pripadalo jej to, akoby ohnivé jazyky kotlík olizovali. Kolom dokola. A pretekali sa, ktorý oblizne vyššie. Zrazu spozornela. Zazdalo sa jej, akoby videla niekoho prebehnúť. Za prístreškom. Zľakla sa. V prvom momente sa chcela otočiť a vrátiť sa k Eve. Potom samu seba vyhrešila. Vytkla si, že predsa nie je padavka! Navyše, poverená dôležitou úlohou, nemohla sklamať. Nechcela sklamať! Stále bola na seba

nahnevaná za nedávne myšlienky, ktorými ublížila Eve. Hnev na seba jej dodal odhodlanie. Zostala stáť. Uprene pozerala na miesto, kde sa jej zazdalo, že sa mihla postava. Počúvala. Šelest listov na stromoch, žblnkotanie vody, krkanie žiab, cvrčkove cvrlikanie boli jediné zvuky, čo avizoval mozgu jej sluchový aparát. Vydýchla si. Pokračovala v ceste ku ohnisku. Keď vzala do ruky poleno a chcela ho vložiť do ohňa, opäť sa jej zazdalo, že sa niekto mihol neďaleko nej a schoval sa za strom. Kľakla si. Poleno nepriložila, ale pritísila k sebe. Ešte viac sa prikrčila. Zostala nehybne kľačať pri ohnisku a pozerala sa tým smerom. Nič však nevidela. Rýchlo priložila pod kotlík a ponáhľala sa na stanovisko za Evou. Keď prišla na miesto, Eva tam nebola. Nasedela na stoličke, nebola pri udiciach, nebola pri vode. Mili sa rozbúchalo srdce. Cítila neistotu, strach. Žiadalo sa jej na Evu zakričať. No neodvážila sa porušiť jej zákaz. Odrazu čosi vedľa nej zašuchotalo. Príšerne sa zľakla.

„Bola som za Jožkom. Dať mu moje kľúče. Aby sa dostal do auta. K debničke. Nenápadne som skontrolovala aj Ďuriho. Či nezaspal. Minule sa mu to stalo. Normálne zaspal a spadol zo stoličky. Vieš, čo to bol za lomoz? Všade ticho a odrazu toto? Neverila by si, ako sme sa zľakli. Bolo to v čase, kedy hlásili na Liptovskej Mare výskyt medveďa. Ved' vieš, aká som. Nedám na reči typu: náš pes nehryzie, pes neublíži dieťaťu. Alebo, že ani kôň nešliapne na dieťa, že v takom a takom mori nie sú žraloky. Tú istotu ja nemám. Vždy, vždy pochybujem. Vtedy to bolo také silné zaprašťanie, že som sa zľakla, že na neho zaútočil medveď. Našťastie sa Ďurimu nič nestalo. Ale polámal si celú drevenú konštrukciu na stoličke. To urobilo ten prašťavý zvuk. Teraz sa

chlapec drží. Určite nič netuší,“ šeptala a napokon si priložila prst na ústa, aby Mili neodpovedala.

Po pár minútach Eva zasa ťukla do Mili, aby išla priložiť pod kotol. Rukou naznačila, aby aj pomiešala polievku. Mili sa poslušne vzdialila. Postavu, alebo postavy, ktoré sa mihali neďaleko od prístrešku, prisúdila „akcii vodník“. Rýchlo priložila do ohňa a smerovala naspäť k Eve. Obzrela sa. Zdalo sa jej, že kríky, ktoré práve minula, sa priveľmi kývu. Podozrivo kývu, šuštia. Akoby sa za nimi niekto schovával. Prudko sa zvrtila. Rozbehla sa. V sekunde nemala na hlave šiltovku. Vybičované nervy jej „povedali“, že jej ju niekto strhol z hlavy. Na pravom líci zacítila krátke jemné obtrenie vlhkých rúk. Vôbec nevedela prečo, ale pustila sa bežať inou trasou, než mali s Evou stanovisko. Kašľala na čiapku. Po chvíli si uvedomila, že terén nepozná, je tma, že sa môže stratiť. Preto zastala. Pred hustou spleťou konárov šípkového kríka. Pred húštinou viacerých šípkových kríkov. Späťne sa pozerala na cestičku, čo ju doviedla k húštine. Od napätia ani nedýchala. Zdalo sa jej, že počuje nejaké tlmené, šeptavé hlasy. Načúvala. Hlasy silneli, približovali sa k nej. Cítila, ako jej búši srdce. Čoraz rýchlejšie a hlasnejšie. Ozvalo sa tiché zaprašťanie. Niekto stupil na konárik.

„Kristepane, žeby medved?“ zľakla sa Mili. „Vďaka“ predchádzajúcemu rozhovoru s Evou, jej nič iné nenapadlo. Opäť sa vyhrešila. „Ale tu? Skôr líška, zajac,“ začala uvažovať reálnejšie.

„Nemala by si pobežovať kade tade... Ako sa ti tu páči?“ zašeptal jeden z rybárov Mili spoza chrbta skoro do ucha.

Príšerne sa zľakla, pretože nikoho tak blízko seba nečakala a hlavne nikoho nevidela prichádzať.

„Ideme sa na vás dve pozrieť. Toť s Ďurim,“ šeptal ten istý rybár. „Do frasa, nechcel som spôsobiť taký rozruch. Pritom terén poznám lepšie ako svoju dľaň. Mohol by som tu chodiť so zaviazanými očami. Mrzí ma to. Viem, že cez deň, by nikto nepočul, že som stupil na suchý konár. Teraz to bolo ako cez zosilňovač.“

Mili odľahlo. Uvedomila si, že práve prebieha plánovaný odlákavajúci manéver rybárov. Aby tí ďalší mohli priniesť na Ďuriho miesto darček. Nasledovala rybárov.

„Môže byť. Je tu krásne,“ odpovedala Mili na predtým položenú otázku. „Nočná rybačka má svoje čaro,“ pochválila. Samozrejme šeptom. Už bola kľudná.

„Takže? Máme nového člena?“ potešil sa Ďuri, ktorý si Milinu chválu na nočný rybolov hneď vysvetlil, že sa chce stať rybárkou.

„To nie! Určite nerozšírim vaše rady. Iba chvály na prírodu,“ spresňovala Mili, „budem rozchyrovať pri každej príležitosti.“

Ďuri sa pristavil pri Eve. Pošepky povedal, že cíti, že dnes to bude výborný úlovok. Prirovnal ho k úspechu, ktorý zožal v Revíri Materiálová jama v Michalovciach. Mili sa dozvedela, že tam ulovil koncom mája toho roku kapitálneho kapra. Zažartoval, že aj dnes to vidí na kapra. Tvrdil, že hoci má na výber medzi beličkou, zubáčom, štukou aj jalcom, že je presvedčený, že chytí kapra. Vraj preto, lebo je vysoká aktivita rýb. Zaprial úspech aj Eve a spolu s kamarátom odlákavačom odišli.

„Daj mi bližšie podberák! Asi budem mať šťastie,“ povedala po chvíli celkom potichu Eva. V hlase bolo cítiť napätie a vzrušenie.

„Škoda, že to neuvidíš! Drevo je strašne suché. Rýchlo horí! Musíš ísť priložiť, lebo vyhasne.“

„Uhm. Naozaj škoda! Nič iné ti nezostáva, iba chytiť ďalšiu rybu, pri ktorej sa mi predvedieš. Dovolila som si okoštovať zeleninu. Ešte to chvíľu treba variť. Idem tam,“ oznámila Mili a odišla.

Keď bola na pol ceste, čosi strašne zaprašťalo. Ozvena máličko predĺžila krátky zvuk, ranu, úder, ako keď niekto sekne do dreva. Zvuk sa niesol z Ďuriho stanoviska.

„Preboha! Chlapík sa vrátil od nás a zaspal. Dúfam, že sa nedodrúzgal,“ pomyslela si Mili a rozbehla sa smerom k nemu.

„Ďuri!“ zvriskol jeden z rybárov kdesi od rieky a rovnako sa rozbehol na stanovisko, kde mal sedieť ich kolega. „Čo sa ti stalo?“

„Nerev, tu som,“ niesli sa tichou tmou zadýchané Ďuriho slová z iného smeru. Tiež bežal za zvukom.

Mili zrazu zastala. Nevedela sa pohnúť. Pozerala sa smerom ku ohnisku, kde sa varila polievka. Presne tým smerom uháňala nejaká postava. Bežala smerom od Ďuriho stanoviska. Mili videla, ako postava dvíha za behu obe ruky. Ako sa z vyššej premenila na nižšiu. Pretože si z hlavy dala niečo dolu! Niečo vysoké a z plných síl utekala na cestu, ktorou Mili a Eva prišli. Mili zostala stáť, aj keď ju obehli Ďuri s kolegom.

„Pod,“ zdrapla ju Eva, ktorá počula ranu, výkrik kolegu, čo zakričal na Ďuriho a aj Ďuriho ozvanie sa a utekala za Ďurim.

Ďuri dobehol k svojmu stanovisku prvý.

„Blááázni, blááázni,“ kričal lapajúc po dychu Ďuri. „Vy blázni,“ pišťal radosťou. „To je, kúrnik šopa, Shimano! Ja sa zbláznim. A... a tebe, drahá moja dám božtek!“

„Čože? Ty si mu kúpila bicykel?“ spýtala sa Mili za behu.

„Čosi! Dostal od nás od všetkých kvalitný kaprársky navijak typu Big Pit. Dokáže ukladať 50 ovinov vlasca na cievku v priebehu jedného oscilačného cyklu. Áno, tej značky sú aj bicykle a kolobežky.“

„No tak sa prichystaj na veľkú pusu, pretože ti ju sľúbil. Počuť to musel každý! Viem si živo predstaviť, ako tam jančí od radosti,“ povedala mierne zadychčane Mili.

„Keď prídeme celkom blízko, ty uvidíš, komu ten božtek dá! Jeho žena to nie je. Tá pre toto hobby nemá až také pochopenie,“ vydýchavala Eva na mieste. „Prečo si nepovedal, čím nás zvoláš? Tá rana ma dosť vystrašila,“ osopila sa na hlavného organizátora narodeninovej rybačky, Jožka, ktorý sa pri nich pristavil.

„To som nebol ja. Neviem, čo to bolo, ale riadne to zaprašťalo. Zľakol som sa, že sa Ďuri zasa zdelugal zo stoličky. Teraz ma to ani netankuje! Pozri na Ďurka! Aký je rád! Som rád, že sa ti podarilo zohnať tú morskú pannu,“ Jožko vystrel palec, aby ocenil Evinu snahu. „Tak čo, Ďuri? Túžil si uloviť morskú pannu. No nedarilo sa ti. Preto krásavica priplávala ku tebe! Kapitálny úlovok, že? Všetko najlepšie k narodeninám,“ tľapkal po pleci kamaráta.

Postupne sa pridali ku gratulácii aj ostatní.

„Tak vidíš, komu sa ujde sľubovaný bozk? Ešte že, máme internet. Zohnala som ju a objednala až z Holandska,“ pochválila

sa Eva. Počkala, kým príde na rad a srdečne zagratalovala Ďurimu.

Rovnako srdečná bola aj Mili.

„Ďakujem vám! Hlavne za toto,“ Ďuri dvihol špičkový navijak, „a aj za ňu,“ pritúlil si k sebe morskú pannu, figurínu, atrapu. „Ešte len teraz bude žena brbotať! Toto ti bude určite závidieť,“ pohladil na morskej panne dlhé čierne vlasy. „Tá bude zírať! Keď sa doma pred rybačkou rozlúčim nielen s ňou. Chlapci a dievčatá, prisahám, bozk na rozlúčku budem dávať obom!... A aj, keď sa budem zvitávať!“ Ďuri sa hlasno rozrehotal.

Zasmiali sa všetci. Dobrá nálada ešte vzrástla.

„Pri svetle ju poobzerám, lebo chudinka, spadla na zem,“ natriasal morskú pannu Ďuri.

Od tej chvíle mal hlavné slovo Ďuri. Všetkým oznámil, že rybačka nekončí, len ju na chvíľku prerušuje a všetkých pozýva na polievku. Pochválil jej do ďaleka sa šíriacu vôňu. Priznal sa, že videl Jožkove ryby. Že vedel, že ich ulovil skôr, než sa oni zišli v dohodnutom čase. Chválil sa, že Jožka pozná, ako vlastné boty. Nahlas vysvetľoval, že to Jožko urobil preto, aby mal istotu, že polievka bude, aj keby sa už nepodarilo nikomu z nich nachytať ryby. Potom sa Ďuri vybral do auta a priniesol súdok piva. Aby, podľa neho zjedené ryby „utopili“. Keď chceli chlapi sňať kotlík z trojnožky pomocou dvoch pevných palíc, nenašli ich. Vtedy im Jožko povedal, nech nehľadajú, pretože nimi podoprel morskú pannu. Vysvetlil, že použil všetky, lebo morská panna „nie a nie sedieť“ na Ďuriho sedačke bez operadla. Jožkove vysvetlenie rybárov rozosmialo. Okolo ohniska sa vytvorila skvelá atmosféra. Atmosféra živená vtipmi o rybárčení, rôznymi príbehmi, zážitkami

z rybolovu. Silnú ranu, ktorá všetkých privolala k oslávencovi, už nikto neriešil. K svojim lovným stanoviskám sa rozišli okolo desiatej. Hoci Mili oznámila Eve, že nemôže ostať s nimi aj na druhý deň, že jej šéf udelil voľno odpoľudnia, Eva s Mili striehli na ryby do štvrtej nad ránom. Dvoch chytených kaprov odniesli do veľkej kade pripravenej na tento účel a zaľahli.

Spali do siedmej. Keď prišli pod prístrešok, Jožko mal všetko pripravené. Štangla suchej salámy, peceň chleba, horčica, zelenina, čakali na dubovom stole. Väčší kotlík, v ktorom sa varila rybacia polievka, vystriedal malý kotlík. Voda na kávu, alebo čaj vrela. Eva pripomenula Mili, že je jej hosťom a ponúkla sa, že raňajšiu kávu pripraví ona. Z umelohmotnej prepravky vybrala dve šálky. Medzi sypaním kávovej zmesi do nich, oznámila Jožkovi, že potrebuje odviezť Mili do Nitry, ale že sa hneď vráti. So šálkami odišla ku kotlíku.

„Čo tie koly? Nebude ich škoda spáliť?“ spýtala sa Mili, ktorá si všimla pri ostatnom dreve pohodené koly pôvodne určené na prenos horúceho kotlíka.

„Bude,“ povedal Jožko zvláštne vážne. „Pripravím druhé! To je robota toho pytliaka. Pýtal som sa na neho, či ste ho nevideli, keď ste sem poobede išli. Čo tým chcel povedať, že ich prerubol napoly? Neviem. Či nám chcel dať najavo, že o ňom nevieme? A takto upozornil na seba. Som rád, že to odniesli iba palice a nie morská panna. Keby rubol do nej, veľmi by ma to mrzelo. Kvôli Ďurimu. Vážne uvažujem, či to nenahlásim polícii. Aj my máme rybnú stráž, ale tá má málo kompetencií. Policajtom by som povedal, že máme v revíri škodnú a nech ho hľadajú! Že mám aj dôkaz. Palice. Zároveň sa obávam, aby ma nevysmiali, že poškodiť

palice, nie je zločin. Čo sú toto za spôsoby? Sekerou na ryby?“ rozčuľoval sa Jozef.

Mili sa zamyslela. Váhala, či má povedať, že ona pravdepodobne pytliaka zazrela. Dvakrát. Videla ho, ako sa prikráda k Ďuriho stanovisku a aj potom, na úteku. Vysvetlila si, čo znamenali ruky, čo dvíhal. Podľa nej sa pytliak tešil, že sa mu zámer vyrušiť rybárov, narušiť rybačku, podaril.

„Vieš, čo? Mám kontakt na policajtov v Nitre. Sú v pohode. Keď im vysvetlíš, čo od nich chceš, pomôžu ti,“ povedala Mili.

„Vypi kávu a pôjdeme,“ zavelila Eva podávajúc Mili šálku s kávou.

„Počkaj, moja, počul som, že ideš do mesta. Zober moju Mariannu, morskú pannu! Daj mi ju, prosím ťa, do kulturáku. Nechcem ju dať do kufra, keď sa budeme vracieť. Budem plný a aj ryby zanechajú po sebe pach,“ žiadal Ďuri. „Toto je tuším tvoje,“ podával Mili jej čiapku, „kríky sa tak nezohrievajú a my by sme ťa tu našli aj bez takýchto značiek,“ ukázal na jej čiapku a smial sa. „Počas dnešnej noci oskúšaš, ako hladia listy stromov. Halúzkou sa jemne dotkneš svojej tváre a trošku vlhký lístok, urobí svoje. Skoro ako keď ťa pohladí človek. Takú nehu majú naše stromy!“ Ďuri dal dôraz na slovo takú.

Eva súhlasila. Prevzala od kamaráta morskú pannu, posadila ju na zadné sedadlo a obe rybárky odišli. Dostali sa na poľnú cestu. Pri prvom hrbole morská panna spadla medzi sedadlá. Eva zastavila a morskú pannu najprv oprášila, potom poobzerala, posadila naspäť a podoprela Miliným vakom.

„Hm. Starosť ako o človeka,“ povedala, pretože jej záležalo na tom, aby darček, ktorý sama zháňala, dopravila nepoškodený.

Cesta im ubiehala rýchlo. Eva rozoberala svoj úlovok, spomenula, ako sa teší na apríl, kedy začína pstruhová sezóna. Aký pekný mala júl, kedy jej Jozef pomohol s úlovkom šťuky, chytenej na prívlačových pretekoch. Ponadávala na kormoránov, pliaгу rybárskych revírov. Mili si zasa v hlave prebrala nočný útek, kedy stratila čiapku. Už vedela, že jej ju nikto nestrhol, ale sa jej zachytila o konár stromu. Na líci necítila dotyk ľudských rúk, ale jemné pohladenie prírody. Zastavili sa v kultúrnom dome. Vyložili Ďuriho Mariannu morskú pannu a pokračovali v ceste.

Mili prišla do práce včas. Myšlienkami bola stále na rybačke. Spokojnosť z prežitia peknej noci, narúšala existencia pytliaka. Pripomínala si, ako ho videla zakrádať sa k oslávencovmu stanovisku, pred očami sa jej zjavovali rozžaté palice, utekajúca postava. Z ničoho nič jej v ušiach zarezonovala Evina veta: Starosť ako o človeka.

„Ježiši kryste!“ Mili sa chytila za ústa. „On nešiel po paliciach. On išiel po morskej panne! Videl ju a myslel si, že je to žena. Má dlhé vlasy. Keď sedela, chvost nebolo vidieť. Kryste, on išiel po mne! Sleduje ma! Nedostal ma vtedy v nedeľu, tak v tom pokračuje. Preboha, prvý odhad, že si na úteku dáva niečo z hlavy dolu, bol správny. On si dával dolu masku, koziu masku, pretože v nej dobre nevidí. Preto netrafil morskú pannu. Zaťal do palíc, rozruch čo urobil, privolal chlapov. Jasný, že sa zľakol a utiekol. Vie, že trafil palice? Kedy ho môžem čakať? Volám na políciu! Neverím si! Žiadny risk. Určite by som ho nedokázala odplašiť ako Eva.“

Mili zavolala na políciu a požiadala o rozhovor s kapitánom Kováčom. Keď ju s ním spojili, kapitán jej povedal, že príde za ňou neskôr. Mal súrnejší prípad. Mili sa rozhodla, že sa z tlačiarne nepohne. Myšlienkami sa opäť vrátila k neznámemu prenasledovateľovi. Uvedomila si, že je v ohrození. Vychádzala z faktu, že nebezpečný muž vie, kde býva. Že si to vedel zistiť zo stratenej obálky zo svadobného oznámenia. Že keď si vedel zistiť, že včera išla na rybačku, že nebude mať problém zistiť si, že býva na internáte. Že brigáduje v tlačiarňach. Že jej kancelária je hneď pri vstupe do budovy a ostatní kolegovia sedia dosť ďaleko od nej.

„Pozri, čo pre teba mám,“ počula zaspievať za dverami Mili.

Celá střípla. Srdce sa jej rozbúšilo. Mala strach.

„Preboha, je tu!“ šepala priškrteným hlasom. Oboma rukami sa pevne chytila stola. Oči mala doširoka roztvorené a napäto sledovala vo dverách ruku mávajúcu hrbou papierov. Ani nedýchala.

Mili bola v šoku. Nevinne a pre ňu nevhodnej chvíli zaspievaná pieseň, jej pripomenula nedávny škaredý zážitok. Vrátila ju do onej nedele, na cestu, po ktorej utekala pred mužom s týmto istým popevkom. Pred mužom v kozej maske so sekerou v ruke. Pred mužom, ktorý krátko po jej prenasledovaní zavraždil Bianku. V rovnakej maske. Pred mužom, ktorý pár dní na to, nastrašil mladú hádzanárku zo Šale. Ktorý sa nedávno snažil vydesiť Evu, ale stal sa opak. Myslela na muža, čo aj na rybačku prišiel s maskou a so sekerou.

Mávajúca ruka potlačila dvere, ktoré sa viac otvorili. Do Milinej kancelárie vošiel šéf.

„Chcela si na dnes voľno. Toto odnes na magistrát a nemusíš sa vracat! Ďakujem,“ položil na stôl papiere a s úsmevom rozťahnutom po celej tvári zatvoril za sebou dvere.

Mili sedela ako prikovaná. Spamätala sa až po chvíli.

„V poriadku. Odnesiem vás,“ pozrela na hrbu papierov od šéfa, „a zakotvím u policajtov. Počkám, kým sa Kováč nevráti.“

Vyrazila na magistrát. Pri priechode pre chodcov zastala, aby dala prednosť autobusu. Odrazu si spomenula na moment, kedy v inkriminovanú nedeľu vystupovala z autobusu a videla, že šofér niekam telefonuje. Spomenula si, že už raz túto informáciu zvažovala. Vtedy pochybovala, či to nebol on, kto dal Adriánovi echo, že tam ona vystupuje. Teraz si bola istá, že šofér autobusu je do strašenia žien zainteresovaný. Len neinformoval Adriána, ale muža v capej maske. Zvrtla sa a vybrala sa na centrálu autobusov, na nitriansku SAD, aby sa pokúsila vypátrať podozrivého šoféra. Predchádzajúci paralyzujúci zážitok v kancelárii ju naštartoval. Hnevala sa na seba, že tak rýchlo a ľahko podľahla svojmu strachu. Že stačilo pár tónov melódie a ona sa vyradila. Zlyhala. Predsavzala si, že bude ako Eva. Silná, nebojácna. Odrazu bola naladená na priamy boj. Bola pripravená na priamy rozhovor so šoférom nedeľnejšej pravidelnej linky. Vyhľadá ho a bez okolkov sa ho opýta, s kým telefonoval. Prekvapí ho, že vie, na čom sa podieľa. Využije moment prekvapenia a rovno sa ho opýta, komu dal echo o tom, že tam vystupuje. Či nemala byť obeťou pre jeho kamaráta, čo tam čakal, alebo prišiel čakať? Nedá mu čas na rozmýšľanie. Kráčala na SAD a v duchu starostlivo vyberala slová, akými sa ho opýta, či vie, že jeho kamarát v strašení pokračuje, či vie, že vraždil? Dorazila na miesto. Mala šťastie. Nemusela ísť

vyzvedáť cez dispečing. Šoféra z nedeľňajšieho spoja spoznala. Stál pred dverami budovy SAD a fajčil neďaleko hlúčika kolegov. S mobilom na uchu. Počkala, kým dotelefonoje.

„Dobrý,“ pozdravila sa. „Pamätáte si na mňa? Minule, v nedeľu som vystupovala na zastávke a vy ste ma upozornili, že ešte nie sme v cieľi.“

„No? Pamätám. Čo má byť?“ spýtal sa šofér. „Zabudla si si niečo v autobuse?“

„Nie. Ale vy ste telefonovali...“

„A čo má byť? Dúfam, že ma nejdeš udať! Lebo, ak áno, máš to márne. Radím ti, nerob to!“ šofér vykročil proti Mili. „Máš dôkaz? Čo? Natočila si si to na mobil? Ako telefonujem? O čo ti ide? Ešte raz! Nerob to! Keď ma niekto vytočí, viem byť riadne hnusný,“ šofér hovoril tichšie, ale aj tak bolo počuť, ako v ňom gradovala zlosť. „Rozmysli si, čo urobíš!“ zasipel pomedzi zuby.

„Nie, nie. Žiadne udanie nechystám. Som len zvedavá, komu ste telefonovali? Možno to nebol ani súkromný hovor. Čo? Myslím, či musíte podávať dispečingu hlásenie, kde ste, ako prebieha jazda. Z nejakých bezpečnostných dôvodov,“ zahovárala Mili. Videla, že šoféra otázkami poriadne naštvála. Bála sa, že nezvládne svoj hnev a vykričí sa na ňu. „Alebo kvôli striedaniu šoférov...?“

„Hlásenie? Áno! Podávam hlásenie, keď to chceš vedieť. Na dispečing. Ale úplne dobrovoľne. Mojej žene. Dispečérke,“ uškrnul sa šofér.

„Aj vtedy ste volali jej?“ odvážila sa opýtať.

„Áno. Robím tak často. Svoju ženu milujem. Neboj sa, aj ty to raz zažiješ!“

Mili sa zahanbila a chcela odísť.

„Počkaj! Dnešní stredoškóáci vôbec nie sú také blbí, ako sa mi tu snažíš predviesť,“ šofér chytil Mili za ruku. „A ja tiež nepatrím k pomalším. Čo zisťuješ? O čo ti ide? Nechaj to na políciu! Tá mŕtva, to bola tvoja nejaká blízka osoba? O tej vražde vieme všetci. Myslím autobusári. Vieš? A ty si vystupovala pred tou dedinou. Teraz mi tu dávaš zvedavé otázky.“

Mili sa mu vymanila z ruky, ale neodpovedala. Neopravila ho ani v tom, že nie je stredoškóáčka, ako ju k nim on priradil. Chcela odísť. Šofér ju nepustil. Opäť ju chytil za ruku. Tentoraz pevnejšie.

„Čo zisťuješ? Čo o tom vieš?“ spýtal sa potichu, nepustiac Mili z ruky.

„Nič,“ odpovedala naľakane. Takúto reakciu nečakala. Začala tušiť, že zaťala do živého. Mozog jej pracoval na plné obrátky. Rozmýšľala, ako sa má zbaviť komplica capa, za ktorého začala šoféra považovať.

„Čo s tým máš? Lebo to, že si tu sa určite týka toho. Ty tušíš, kto to mohol urobiť? Tušíš, alebo nebodaj vieš, kto vraždil?“ stískal jej ruku šofér.

„Pustite ma! Budem kričať!“ zmoĤla sa Mili na slovo a snažila sa vymknúť zo šoférových rúk.

„Kričať?! No vyskúšaj!“ šofér zdrapil Mili, nadvihol a preniesol ju do budovy, pred ktorou len pred chvíľou fajčil. Vsolil ju do malej chodbičky, čo vybočovala z veľkej chodby a končila dvermi

kancelárie, kde pracovala jeho žena. „Teraz krič! Nikto tu nie je! Išli na obed! Hovor, čo vieš o tej vražde?“ oprel Mili o stenu. „Nepustím ťa, pokým mi to nepovieš!“

„Viem všetko!“ odpovedala Mili potichu, no zadýchaná z bránenia sa. Cítila, aké má šofér silné ruky. Vedela, že jej hádzanárska kondícia ho nepremôže. Rozhodla sa, že mu povie, čo si o ňom myslí. „Dávate echo capovi. Čakáte, kedy uvidíte, že sa niekto chystá, aby na tej zastávke vystúpil. Nie niekto. Ale ženy, dievčatá! Potom o tom dáte vedieť capovi! Svojmu komplicovi! Ten sa nachystá a potom svoje obete straší!“

„Čo? Čo to melieš? Kvapká ti na karbid? Akému komplicovi, akému capovi?“ šofér pustil Mili.

„Mobilom. Dáte mu vedieť mobilom! Lenže, milý pane! To neobstojí ani ako žart. Je to choré! Ako to dopadlo, vieme! Takže obidvaja máte Bianku na svedomí!“ povedala Mili smelo.

„Čo to kvákaš? Šibe ti? Zhodou okolností som Bianku poznal. Chudinka. Jeden čas som ju denne vozieval. Do Nitry. Kým nemala auto. Bola veľmi milá. Zlatá. Čistá duša. Vždy sme prehodili zopár slov. Je mi strašne ľúto, čo sa jej stalo. Si tu kvôli nej, pravda?“

Mili prikývla.

„Kto ju mohol tak nenávidieť?“ šofér nechápavo kýval hlavou. „Mohla by si mi objasniť, čo si tu trepala o akomsi komplicovi? Echu?“

Mili rozpovedala svoj príbeh šoférovi. Bol z neho zdesený, rozčarovaný a aj nahnevaný. Zamyslel sa. Po chvíli povedal, aby počkala, že si potrebuje niečo zistiť. Niekomu zatelefonoval.

„Kolega, šofér autobusu, ktorým si sa chcela vrátiť, ako si mi povedala, si všimol, že na zastávke v jeho smere, stála zaparkovaná Vectra. Opel. Strieborná metalíza. Hoci sa mu nikto nechystal vystúpiť, napriek tomu zastavil no nikto nenastúpil. Budem mať oči na stopkách a budem si všímať každý Opel. Podľa toho, čo si povedala, je možné, že jeho majiteľ je vrah. Ak by som ho objavil, bol by som rád. Potešil by som sa, ak by som predbehol políciu. Spočítal by som mu zuby, okúsil pevnosť jeho kostí, upravil mu ciferník. Divne mu nad ním tiká! Vzhľadom na rozmanitosť pasažierov, mám svojrozhodne natrénovaných zopár chmatov, hmatov, úderov.“

„Mali by ste to oznámiť polícii. Svojrozhodne,“ zopakovala Mili šoférove slovo, ktorým vysvetlil, že kurz sebaobrany navštevoval na základe svojho rozhodnutia.

„Oznámim. Porozmýšľam, či si nenechám nejaký ten náskok,“ šofér si udrel zovretou päšťou do otvorenej dlane druhej ruky.

„Ako chcete. Nechám na vás. Dovidenia!“

Mili si vydýchla. Bola rada, že to takto dopadlo. Poponáhľala sa na magistrát, aby tam odovzdala šéfove papiere. Odtiaľ sa vydala na políciu. Cestou sama so sebou rozoberala, či povie, alebo zatají najčerstvejšiu príhodu so šoférom. Rozhodla sa ponechať to na šoféra. O dvadsať minút prešla vstupnými dverami policajnej budovy. Zistila si, kde má kapitán Kováč kanceláriu. Sadla si pred ňu a čakala na policajtov.

Kováč so Ševčíkom prišli pred obedom.

„No, pod!“ zavelil Kováč a hneď otvoril dvere na kancelárii.

Usadil Mili, sám si sadol oproti. Ševčík si priložil ku nim stoličku.

„Dnes ráno som sa vrátila z rybačky,“ začala Mili.

„Viem,“ povedal Kováč.

„Ako? Odkiaľ?“ úprimne sa začudovala Mili.

„Práve sme sa odtiaľ vrátili. Zavolať nás...“

„Viem, Jožko,“ skočila kapitánovi Mili do reči a tvárila sa pritom spokojne, že mohla kapitánovi vrátiť „vedomosť“ o jej účasti na rybačke. „Hovoril, že vás zavolá. Dala som mu na vás kontakt.“

„Teda Jožko nás zavolať, lebo má strach. Dal si do súvisu vraždu Bianky z ich dediny a včerajší útok na morskú pannu. Obávam sa, že uvažuje správne.“

„Prečo mi nič nepovedal? Ukazoval mi iba porúbané palice. Myslel, že to urobil pytlík. Nerozumiem,“ riekla Mili.

„To teraz necháme. S čím si prišla za nami?“ spýtal sa Kováč.

„S tým istým. Myslím si, cítim to tak, že sa ten údajný pytlík pomýlil. Že si myslel, že na tej stoličke sedím ja. Morská panna vyzerá ako človek. A zozadu až celkom. Keď sedí a ona sedela, nevidno jej chvost. Umelý chrbát jej zakrývali pekné dlhé čierne vlasy. Vyrobené z ozajstných pravých vlasov. Myslím si, že úchylák si nedá pokoj, pokiaľ ma nenájde. Chcela by som sa tak zachovať, ako moja trénerka a odplašiť ho, no obávam sa...“

„Čo? Tvoja trénerka? Kohože to odplašila?“ Kováč až zhíkol.

„Muža v maske!“ odpovedala Mili krátko.

„Čože? Kedy?“ osopil sa na Mili Kováč.

„Minule, keď išla na schôdzu rybárov. Vystúpila na tej istej zastávke, čo aj ja. A stretla ho. Tiež jej spieval. Lenže ona sa nezľakla, ale rozbehla sa proti nemu. Pohrozila mu, že ho zbije.“

„Viem si ju živo predstaviť,“ poznamenal Ševčík. „Generálku mala na Donovaloch.“

„Ženy, mňa z vás asi trafi šľak! Prečo o tom neviem už skôr? Po rajóne nám behá chorý človek, mnohí ho stretli, videli, len ja nič neviem. Ešte raz. Teba, Evu Očovú, Zuzku zo Šale obťažoval, čo obťažoval, ohrozoval nejaký zamaskovaný cap. Bianku zavraždil. Pohybuje sa v okolí zastávky, gymnázia, dediny tvojej, Biankinej, včera v okolí rieky. Kto všetko vedel, že ideš na rybačku?“

„Iba trénerka. Ona ma pozvala. Rada by som podotkla, že o tom, kde a kedy je rybačka sa mohol dozvedieť hocikto. Informácie o mieste, čase rybačky si mohol hocikto prečítať z letáka nalepeného na dverách miestneho kultúrneho domu,“ odpovedala Mili. „Podľa mňa určite majú svoju web stránku. Všetko o sebe vedia dať na internet, nie?“

„Trénerka, trénerka...,“ potukával si Kováč po brade. „Hovoríš, že sa jej to stalo, keď išla na poradu rybárov? Tým istým autobusom ako si vtedy cestovala ty?“

Mili prikývla.

„Je tu možnosť, že páchatel' nejde po tebe, ale po trénerke. Skúsime nazrieť do jej okolia. Či si niekoho nepohnevala. Keď sa nad tým zamyslím, dá sa povedať, že sa to naozaj točí okolo nej. Pasuje na ňu aj prostredie. Ty si jej bývalá zverenkyňa. Hádzanárka. Občas ťa ešte obsadí. Zuzka bola hrať hádzanú na školskom turnaji zorganizovanom Evou. Samotná Eva je bývalá

hádzanárka. Predstavím si, že páchatel' odniekiaľ vie, že Eva je rybárka, a že chodíeva tým spojom. Musíme zistiť, prečo ním v onú nedeľu nešla," Kováč pozrel na Ševčíka. Ten sa automaticky zodvihol a išiel to do druhej kancelárie zistiť. „Nevieš, sú na letákoch, alebo oznamoch vypísané aj termíny schôdzí?“

„Neviem, ale možné to je. Usudzujem podľa toho, čo mi Eva povedala o ich predsedovi, že termíny akcií oznamuje aj touto formou. Pripomínam ten internet!“

„Pani trénerka mala tým nedeľňajším spojom cestovať. Ale cestou na autobusovú zastávku ešte v meste, stretla jedného z kolegov rybárov, čo si bol v meste niečo vybavovať a vzal ju na poradu,“ oznámil po chvíli Ševčík.

„Zhrňme to. Ona sa na schôdzu priviezla autom a ty si cestovala do Nitry riadnym pravidelným spojom. Náhoda chcela, aby si tam, nad dedinou, vystúpila. Viem, viem. Nemala si vybavený internát. Páchatel' si mohol myslieť, že si Eva. Dlhé vlasy, približne rovnaká výška, vonku tma... to ho mohlo pomýliť. Ale ušla si mu. Prišla si do dediny a hľadala pomoc. Vzala ťa Adrián Zeman, doktor. Páchatel' to nemusel vidieť. Išiel do dediny. Stretol sa s Adriánovou tetou. To vieme od môjho mladého menovca Michala Kováča. Dva domy nad Zemanovými páchatel' možno zazrel Bianku. Myslel, že si to ty. Teda Eva Očová. Neváhal a rozťal jej hlavu,“ Kováč si po celý čas hladkal bradu. Vstal. „Musí byť niekde blízko. Lebo o smrti Bianky sme do médií nehovorili. Ľuďom z dediny však nevieme zabrániť, aby nerozchýrili, čo sa u nich stalo. Pretože sa páchatel' touto cestou dozvedel, že nezabil trénerku, išiel na gymnázium. Musel vedieť, že tam bude. Opäť si ju pomýlil. So Zuzkou Čiernou. Nevieš, trénerka fajčí?“

Mili prikývla.

„Zabudol si? Ved' ti hovorila, keď sme sa s ňou prvýkrát stretli, že je v reštaurácii. V jedinej, v ktorej sa ešte môže fajčiť?“ pripomenul Ševčík.

„Potom to dáva zmysel. Páchateľ sledoval Evu zo stromu. To nám označil pes. Trénerka chodila fajčiť. Videl to, zliezol zo stromu a potom už len vyčkával, kedy si príde znova poškodzovať pľúca. Keď vyšla fajčiť chuderka Zuzka, už tam niekde blízko čakal. Zaútočil. V domnienke, že ide o Evu. Bola tma. Zuzka sedela, postavu nebolo vidno. Zato dlhé vlasy, dlhé vlasy áno. O svojom omyle sa opäť dozvedel. A tak sa vybral na rybačku. Musí byť z okolia!“ uvažoval nahlas Kováč.

„Prepáč,“ vošiel do kancelárie kolega Jaro z oddelenia hľadaných osôb. „Potrebujem si niečo skopírovať a mne blbne kopírka.“

„Poslúž si!“ Ševčík ukázal na kopírovacie zariadenie. „Videli sme ťa. Dnes. Ešte stále hľadáš staršiu ženu?“

„Uhm. Kde ste ma videli?“

„Videli sme ťa, ako odbáčaš do dediny. Ty doprava, my sme odbočili doľava. Posunul si sa niekam?“

„Ani nie. Zatiaľ som si iba nepriamo potvrdil, že v tej rodine sú naštrbené vzťahy,“ povedal Jaro. Dokopíroval.

„Ako nepriamo?“ zaujímal sa Kováč.

„Bol som u jej syna. Bolo mu fuk, úplne ľahostajné, že sa mu stratila mama. Keď som odchádzal, spokojne si pospevoval. Vôbec nevedel, kam mama rada chodievala, s kým sa stretávala, ako trávila deň, keď bol v práci. Stále ma odkazoval na tetu, maminu

sestru. Vraj tá bude vedieť viac. Ja viem, žijeme uponáhľanú dobu, ale ten syn... ten nemá matku ako sa hovorí, ani v päte. Vďaka za toto,“ zamával prekopírovanými papiermi a odišiel.

„Pokračujme!“ pokynul Kováč. „Nevieš o ničom, prečo by si mohol niekto zasahnúť na tvoju bývalú trénerku?“

„Nie, nie. Eva je pohodová baba. Ja ju obdivujem. Čo si zaumieni, to dosiahne. Je naozaj príma. A zodpovedná! Napríklad, keď naši vedeli, že ide s nami na sústredenie ona, boli maximálne spokojní. Vedeli, že Eva sa o nás dokonale postará. Dôverovali jej všetci rodičia. Nevieť o tom, že by mala s niekým konflikt, že by sa na ňu niekto hneval. Verte, aj to, že ma sem tam využije ako náhradníčku, to si zdôvodní. Hlavne pred trénermi, či trénerkami súperiacich družstiev. Že sa inak nedalo, že musela. Keby tak neurobila, družstvo by prehralo kontumačne a to...“

„... to si nezaslúžite. Viem,“ Kováč prerušil Mili.

„Takže, podľa vás, nie som ohrozená? Treba strážiť Evu?“

V tom niekto zaklopal. Do miestnosti vošiel mladý policajt. Pristúpil ku Kováčovi a niečo mu šepkal.

„Do frasa!“ Kováč prudko vstal zo stoličky. „Ideme!“ zavelil Ševčíkovi. „Teba hodíme na internát,“ pozrel na Mili. „Máme to cestou. Ak bude treba, zavoláme si ťa.“

Kapitáni sa obliekli a skoro behom išli na parkovisko k autu. Mili cupitala za nimi. Kováč vyzeral ustarane. Ševčík, hoci bol zvedavý, čo sa stalo, kam idú, nevyzvedal. Vedel, že mu to Kováč povie, až keď budú bez Mili. Stalo sa. Mili vložili pred internátom a pokračovali v ceste. Smerovali do susednej dediny od Biankinej. Do dediny, do ktorej Kováč so Ševčíkom videli zachádzať kolegu

Jara, a z ktorej sa kolega Jaro vrátil. Dostali hlásenie, že v senníku za dedinou našli ženské telo. Zohyzdené, rozrúbané. Strčené do dvoch igelitových vriec. Už v začínajúcom rozklade.

„Kto našiel telo?“ spýtal sa Ševčík.

„Miestny poľovník. Vraj išiel iba tak okolo senníka. Zacítil neznesiteľný zápach a preto nazrel do senníka. Neviem prečo, ale mám silné nutkanie zavolať Jarovi.“

„Ty myslíš, že tá stratená, čo hľadá Jaro, že to môže byť ona?“ Ševčík pozrel na kolegu. „Možno máš pravdu. Telo je v rozklade. To znamená, že tá žena je už dlhšie po smrti. Koľko ju už Jaro hľadá?“

„Pamätám si presne, kedy ju videli naposledy. V tú nedeľu, čo Mili naháňal cap, v tú nedeľu, čo niekto pohodil na zastávku mŕtveho psa. V tú nedeľu, čo zavraždili Bianku. Preto mi to tak utkvelo v pamäti,“ odpovedal Kováč.

„Už si nemyslím, už to viem, že za týmto svinstvom je jedna a tá istá osoba. Nieкто v capej maske!“ riekol Ševčík.

„Moja reč! Všetko tomu nasvedčuje. Aj keď sto percentnú istotu máme iba v tom, že je z okolia a používa sekeru. A masku. Ale prečo išiel teraz po staršej žene? Videla ho? Kde? Videla ho pri jeho zverstve?“

„Nepredbiehaj! Nevieme, že mŕtva je staršia žena. Viem, doba zmiznutia k tomu smeruje. Volám Jara, nech ide pre syna hľadanej a nech nám syn povie, či nebohá je, alebo nie je jeho mama. Potom skúsime uvažovať, prečo cap zmenil „vkus“,“ navrhol Ševčík.

„Súhlasím! Jarovi povedz, aby určite vzal syna hľadanej na miesto činu. Nech nestrácame čas! Lebo tá vraždiaca zrúda behá pridlho medzi nami. Vieš, čo? Volaj na stanicu, nech chlapi súrne obvolávajú psychiatrické liečebne. Nech psychiatrom povedia, čo sa deje! Aby doktori zabudli na lekárske tajomstvo a boli nám maximálne nápomocní! To už je druhá vražda v krátkom čase! Úbožiatko psa nerátam. Je to vážna situácia! Pridám k tomu tri pokusy napadnutia. A to, čo vieme, nám vraha zatiaľ neodhalilo. Nech povedia, či niekto nebezpečný skončil s liečbou, či už zo svojho, alebo lekárovho rozhodnutia.“

Kapitáni dorazili na miesto činu. Senník stál za lúkou na začiatku lesa, čo policajtom avizovalo bezproblémový prístup autom, vozíkom. Hocikomu. Nielen šoférom traktora, či terénneho vozidla. Za páskou ohraničeným priestorom prestupovali traja muži. Poľovníci. Jeden z nich, zhodou okolností lekár, mŕtvolu objavil. Dve igelitové vrecia s časťami ľudského tela neotvoril. Že ide o ženu poznal podľa ruky, čo presvitala cez vrece. Podal aj informáciu, že ľudské telo je už v rozklade. To policajti cítili z dostatočnej diaľky. Kováč zamieril k nemu. Dozvedel sa však iba toľko, koľko mu povedal mladý kolega ešte na stanici. Toľko, koľko mu nahlásil lekár poľovník. Konečne dorazil aj patológ. Okolo stojacim policajtom ponúkol mastičku páchnucu po gáfri. Aby si ju natreli popod nos. Potom rozložil na zem veľký igelit. Naň si preniesol vrecia s ľudskými ostatkami. Všetko si okamžite fotil. Vrecia postupne rozrezal. Igelit sa roztvoril a pred vyšetrovateľmi sa doslova rozpadol jeden veľký zhhluk ľudských častí. Krvou polepené oblečené ruky, nohy v legínach s čiernymi punčochami, s topánkami a hlava s viditeľnou ranou po sekere stredom hlavy, sa od seba oddelili. V druhom vreci bol trup. V

sivom tričku s emblémom známej športovej značky. Do poslednej nitky nasiaknutom krvou.

„Preboha! Riadny masaker! Človek je naozaj najnebezpečnejší a najjedovatejší tvor na tejto planéte!“ vzdychol Kováč. „Čo mi vieš povedať?“ oslovil patológa.

„Zatiaľ iba to, čo vidíš aj sám. Žena, staršia žena. Som si istý, že bez dokladov. Zabitá náhle, skratovo, bez predchádzajúcej prípravy. Vrah zabil a obeti sa rýchle zbavoval. Nepáral sa s tým, aby ženu povyzliekal. Rúbal, štvrtil ju v tom, v čom bola oblečená, keď ju zabil. Rúbal bezhlavo. Obzvlášť surovo. Hrôza! V riadnom návale hnevu. Samozrejme, že ho tým neospravedlňujem. Žiadna nepríčetnosť! Už len to, že si nezobral do rúk palicu, ale sekeru, vypovedá o tom, že chcel ublížiť. Že chcel zabiť. Že vedel, že zabije! Žiadneho odborníka typu chirurg, veterinár, mäsiar, nebudeš hľadať. Žiadne presné rezy, vlastne seky. Podľa mňa ju rozsekal preto, lebo sa mu v kuse nezmestila do vreca. Možno je vrah subtilnejšej postavy a v celku by ju neodniesol. Žiadny svalovec, či športovec. Žena mohla vážiť okolo 90 až 95 kíl. Po ďalšie. Sekal ju niekde na betóne, lebo tu nevidím žiadnu hlinu, trávu, drevo, slamu zo stodoly. Počkaj,“ patológ si natočil torzo trupu k sebe, „tu sú nejaké vlasy, či chlpy. Chlpy. Najskôr od psa. Žena ho musela mať pritúleného k sebe, alebo sa on ku nej prišmajchloval, keď bola po smrti. Jedine tak sa mohli chlpy dostať na tričko.“

„To mi hovoríš len tak?“ povedal Kováč tak nahlas, že sa na neho pozrel nielen patológ, ale aj Ševčík.

„Prepáč, ako ti to mám povedať? Som tu päť minút. Vidíš ma pri práci. Toto som si všimol teraz. Čo sa ti nepáči? Ako ti to mám povedať?“ ohradil sa patológ.

„Prepáč, nič, nič... To je v poriadku. Julo,“ Kováč sa otočil ku Ševčíkovi, „zisti, čo sa stalo s tým psom? Čo ho našli zabitého na autobusovej zastávke. Tu neďaleko. Zisti, či bol začipovaný! A komu patril? Ak ho už zakopali, zisti kde. A daj ho vykopať! Potrebujeme ten čip,“ prikazoval Kováč. „Čo vieš ešte?“

„Už by som len tipoval. Pošlem ti pitevnú správu. Ešte snáď, podľa stupňa rozkladu hádam, že je mŕtva možno päť, šesť dní. To ti tiež spresním. Po pitve. Prečo ju ukryl do senníka? Podľa mňa preto, lebo o ňom vedel. Pozná to tu. Poď mi pomôcť, zabaliť ju! Ohlás ešte dvoch, naložíme ju do auta,“ požiadal patológ.

„Vydrž! Čakám na kolegu. Príde s jedným mužom. Či by ju nevedel identifikovať.“

„Na to nemám čas. Nafot' ju, nech ju identifikuje podľa fotky. Ver mi, bude na ňu lepší pohľad, ako takto,“ odporučil patológ.

Kapitán Kováč počúvol. Ševčík nafotil do mobilu jednotlivé časti tela. Potom chytili spodný igelit za rohy a prehodili ho cez mŕtvu. Zabalenú zavraždenú rozsekanú ženu pomohli vložiť do prenosného boxu a naložiť do patológovho auta. Patológ odišiel a na miesto činu dorazil kolega Jaro. Bez syna hľadanej.

„Nechal som mu odkaz. Aby prišiel ku nám, na lúku za dedinou, alebo, aby mi zavolať, hneď, ako nájde môj odkaz. Kde je tá mŕtva?“ spýtal sa Jaro.

„Na ceste do pitevne,“ odpovedal Kováč. „Ak si ju chcel vidieť, nie je na ňu dobrý pohľad. Ukážem ti fotky.“

Kováč podal kolegovi svoj mobil, aby si pozrel, čo Ševčík nafotil. Jaro sa zhrozil.

„Beštiálne, kruté, neľudské,“ šepol.

Vtom Jarovi zazvonil mobil. Volal syn hľadanej ženy. Emílie Suchej. Jaro sa dohodol, že ho navštívi aj s kolegami. Cestou sa zastavili na obecnom úrade, aby si fotky z mobilu preniesli do počítača a vytlačili. U starostu povyzvedali, ako sa k Suchému dostanú. Zabočili do uličky s jedným radom domov skrývajúcich sa za hradbami murovaných plotov. Popri ceste z druhej strany sa tiahol pás zelene s niekoľkými stromami. To, že za zeleňou tečie potok, vedeli iba od starostu. Ulicou išli pomaly. Sústredili sa na číslo domu.

„114. To je jeho dom. Máme si myslieť, že celá ulica sa pred niekým schováva? Aj Suchí majú murovaný plot!“ poznamenal Ševčík.

Kováč zazvonil.

„Doktor Suchý,“ predstavil sa policajtom štíhly muž, vekom okolo štyridsiatky. Prešedivelé ulízané krátke vlasy, dioprické okuliare s hranatým rámom mu prisudzovali vedátorský výraz. Z domu vyšiel iba v papučiach a naľahko. V tmavosivých teplákoch a sivom tričku s krátkym rukávom. „Ako vám pomôžem?“

„Volali sme vám, že sa u vás zastavíme. S kolegom sa poznáte,“ Kováč ukázal na Jara.

„Aby som sa predstavil bližšie. Robím verejné, finančné právo. O to sa postaral rímsky básnik Ulpiánus.“

„Obávam sa, že vám dosť dobre nerozumiem,“ priznal Kováč a udivene sa pozrel na kolegov.

„No on vysvetlil rozdiel medzi súkromným a verejným právom. Verejné bolo zamerané na záujem rímskeho štátu a súkromné na záujem jednotlivca,“ nadchol sa Suchý.

„Do verejného spadá ústavné, správne, finančné, verejné a trestné. Do súkromného zasa občianske, rodinné, obchodné právo. To ste nám chceli povedať?“ Ševčík sa zapozeral na Suchého.

„Vy viete, že... Nevadí! Podťte dnu! Mimo pohľad susedov,“ povedal namrzene Suchý.

Kapitáni sa predstavili. Domáci pán ich pozval ďalej do domu a usadil v hale.

„Pán Suchý,“ oslovil ho Kováč, „nahlásili ste, nezvestnosť vašej matky.“

„Prepáčte, neviem, či sa to klasifikuje ako profesionálna deformácia, ale my, právnici, máme radi presnosť. To, že sa mama nikomu nehlási, oznámila na polícii moja teta, mamina sestra. Nie ja,“ ohradil sa Suchý.

„No nazdar! Aj tak vyzeráš! Ako šprt, bifľoš, puntičkár. Myslíš, že si nás predchádzajúcou lekciou ohúril? Mýliš sa. Právo sme mali na škole aj my. Tie tvoje vstupy mi nepasovali k situácii, zato som povedal, že ti nerozumiem,“ pomyslel si Kováč. „Dobre. Matku ste videli naposledy minulú nedeľu. Vieme, že mala namierené do Banskej Bystrice, k vašej tete. V čom odišla vaša mama? Čo mala oblečené? Obuté?“ zisťoval Kováč.

„To ja neviem. Nekontrolujem, čo si oblieka, obúva, kam chodí. Je dospelá svojprávnna osoba. Je jej vec, kam chodí, čo robí. V tú

nedeľu mi povedala, presnejšie zavolala do izby, že ide k Ide. Jéj, všimli ste si, ako sa to rýmuje? Ide k Ide?“ právnik sa usmial.

„Prepáčte, vám to nevyznieva čudne? Žijete v jednej domácnosti, pod jednou strechou a vy neviete, čo nosí vaša mama? Stará sa o vás...“

„Veď to! Stará sa! Stačilo by, keby mi navarila, oprala. O iné by sa starať nemusela,“ odpovedal stroho.

„Nikdy som ti nerozumela, ale toto je už príliš!“ vošla dovnútra staršia pani. Vyzliekla si ľahký kabát, prehodila cez stoličku a podišla k synovcovi. „Emilka sa o teba starala. Celý život! Nik iba ty! Nič iné od teba nežiadala, iba aby si si našiel dievča! Aby si sa konečne oženil. Ty si asi neni v poriadku, keď...“ nedopovedala.

„Čo furt máte? Ako to myslíš, či som v poriadku? Čo teba do toho? Nič iné v hube nemáte! Len moju ženbu!“ vykrikol Suchý.

„Chcela som povedať len to, že každý poriadny chlap si má nájsť v istom veku dievča. Emilku som podporovala v tom, keď sa bála, že si nájdeš dievča ešte počas štúdia. Ani ja, ani ona sme si to neželali. Aby ťa frajerka odpútavala od štúdia. Ale teraz? Si doktor práv, robotu máš, tak prečo sa neženíš?“ kričala aj teta Ida.

„Prepáčte pani!“ zamiešal sa do rozhovoru Kováč. „Domysleli sme, že ste sestra nezvestnej. Rozumiem, máte si čo so synovcom povedať, ale prosím vás, odložte tento rozhovor na čas, keď tu nebudeme,“ prihovárал sa milo.

„Vidíte? A toto mám dennodenne na tanieri. Ona aj mať! Zaujíma ich, či som v poriadku! Prečo sa nežením,“ neprestával kričať Suchý. „To by mi tak chýbalo! Teraz mi život organizujú dve ženské a potom by to boli už tri.“

„Pani Ida,“ Kováč oslovil návštevníčku dôverne. „Vy poznáte nejaké veci, čo nosila matka pána doktora? Rád by som vám ukázal nejaké fotografie.“

„Čo jej máte čo ukazovať? Toto je môj dom! Ona tu nemá, čo hľadať!“ čertil sa Suchý. „Na to sú paragrafy! Ste svedkami, že mi vtrhla do domu. Ja som jej dvere neotvoril!“

„Pán doktor, to snád' nie!“ povedal Kováč zmierlivo a otočil sa k Suchému. „Pani je sestra vašej mamy, hádam môže prísť kedykoľvek. Bez pozvania. Myslím, že aj na to sú paragrafy, pokiaľ dom nie je výlučne váš.“

„Nie je! Je obidvoch,“ ozvala sa Ida. „Pokiaľ Emilka žije! Hovorím, nikdy som mu nerozumela, ale Emilkinu starostlivosť som si všimla. Každý si ju všimol. Ani teraz mu nerozumiem, prečo tak vrieska. Veď som nič také nepovedala. Len som spomenula Emilkinu želanie. Aby sa oženil! Ukážte fotky! Kde ju videli? Kto ju kde zachytil na foťák?“

„Podme si sadnúť. Tam,“ ukázal Kováč na konferenčný stolík s fotelkami okolo. „Rád by som upozornil, že tie fotky,... sú dosť drastické,“ Kováč skoro šepkal. Opatrne vybral fotku, na ktorej boli zachytené topánky nebohej.

Ida si založila okuliare a vzala podávanú fotku. Prezerala si ju po výške. Akoby nohy na fotke stáli.

„Áno. Emilka také topánky mala. Nosila čierne legíny. Také, aké sú tu. Aj pančuchy. Ukážte mi celú fotku! Nie len nohy!“

Kováč sa bezradne pozrel na Ševčíka. Nečakal, že si Ida nič neuvedomí, napriek tomu, že ju upozorňoval, že jej ukáže niečo

drastické. Nečakal, že si Ida neuvedomí, že keď uvidí iba nohu, že je to celé. Že nie je spojená s telom. A, že nestojí, ale leží.

„Nezľaknite sa prosím! Pozriete si tričko? Či patrilo vašej sestre?“ žiadal Kováč bez vysvetlenia, že fotku, ktorú videla, je celá.

„Pane na nebi! To je čo? Hádam to nie je... Lebo tričko je...“ Ida sa zhrozene pozrela na Kováča. Vzala Kováčovi z rúk aj ostatné fotografie. Prezerala ich s trasúcimi sa rukami. Po tvári jej stekali slzy. „Zviera! To neurobil človek!“ šeptala a plakala. „Beštia! Čo ti Emilka urobila?“

Kapitán Kováč videl, že Ida teraz všetko pochopila. Fotky zhrnul dokopy. Vstal a išiel za Suchým.

„Pán doktor, pozrite sa aj vy!“ Kováč predstrčil pred právnika fotky. Ako prvú nachystal tú, kde Ševčík odfoťil zakrvavenú hlavu.

Doktor Suchý prevzal od Kováča fotky. Prezeral ich pomaly. Jednu za druhou. Na tvári mal kamenný výraz.

„Vôbec neviem, ako sa vybavuje pohreb,“ riekol potichu Suchý. „Vybavíš to? Samozrejme, peniaze ti dám. Na všetko,“ obrátil sa na tetu.

„Spoznali ste ju? Je to vaša matka?“ spýtal sa Kováč.

Suchý prikývol.

„Pán doktor, mali ste psa? Kde je?“ Kováč sa uprene pozrel na Suchého.

„Mali. Presnejšie, mama mala. Nejakého čokla. Vidíte, ani som si nevšimol, že chýba. Museli odísť z domu spolu. Možno

odcestoval s ňou a možno nenastúpil. Ostal na zastávke,“ Suchý sa zvláštne uškrnul.

„Nerozumiem. Ste v poriadku?“ staral sa Kováč. „Viem je to ťažké, ak potrebujete lekára, povedzte!“

„Prepáčte, žartoval som. To je taký môj ventil. Čierny humor. Hovorí sa, že pes sa nevie stratiť. Vie sa vrátiť domov. Budete hľadať aj jeho?“ zašklabil sa Suchý.

„Možno. Ak to uznám za potrebné,“ odpovedal Kováč.

„Potom ho musíte hľadať všade. Nielen po šopách, jamách, odľahlých miestach, ale aj po kadejakých búdach. Možno ho niekto ukradol a schováva ho v dome. Možno ho niekto zrazil, narýchlo odpratal z cesty a šmaril do járku. Viete čo? Kašlite na psiska! Mne on vôbec nechýba! Kde ste objavili mamu?“

„Bohužiaľ, jej... časti,“ povedal Kováč súcitne, „našiel jeden poľovník. Z vašej dediny. Bol na vychádzke v lese. Vašu matku našiel tam. Prijmite úprimnú sústrasť,“ Kováč podal ruku Suchému.

Ku kondolencii sa pripojil aj Ševčík s kolegom Jarom. Úprimnú sústrasť prejavili aj sestre nebohej. Potom sa rozlúčili. Jaro odišiel s tým, že z jeho strany je prípad uzavretý. Hľadaná sa našla.

„Čo ďalej? Počkáme, kým sa sestra vyplače a vrátíme sa?“ spýtal sa Kováč. „Jaro to odhadol. V tej rodine sú evidentne naštrbené vzťahy.“

„Pán doktor sa doma evidentne necítil dobre,“ Ševčík zdôraznil slovo evidentne. „Mama so sestrou, s tetou, ho chceli oženiť. Tým mu asi liezli na nervy! Nezastávam ho, ale verím, že dennodenne

počúvať to isté, to človeka dožerie! K tomu práca, rôzne prípady... to vyžaduje koncentráciu, pokoj, vypätie. Mal ich dosť!“

„Ja chápem aj tie ženské. Chceli mať istotu, že sa o Suchého postará žena, keď ich nebude. Je to trochu neobvyklé, že atraktívny muž, ako je on, nie je ženatý. Možno je pán doktor na mužov! To neviem ako zistíme. Príliš citlivá záležitosť.“

„Viem, že to nemysleli zle, ale boli s tým otravné,“ nedal sa Ševčík. „Aj tak si myslím, že nateraz nás jeho orientácia nemusí zaujímať! Čo nás do toho, že nie je ženatý!“

„Kde mohla doktorova mama natrafiť na svojho vraha? Patológ povedal, že ju štvrtil niekde na betóne. Kde je betón? V dome, v pivnici, v letnej kuchyni, v garáži, v hospodárskej budove, v altánku, na terase... na chodníku. Mama mala cez 90 kilogramov. Ak ju chlap prepadol na ulici, niekde vonku, ako ju dopravil na rozštvrtenie? Ku komu by sa dala nalákať? Ku komu by išla dobrovoľne až niekam do pivnice, do altánku, atď... aby jej vraždu nebolo vidieť? Musíme sa zhovárať s pani Idou. Syn nám toho veľa nepovie. Je arogantný, nevrlý, odmeraný, nahnevaný a už vôbec nie je naklonený pomáhať nám. Smrť matky ho obzvlášť nezronila.“

Kapitáni vystúpili z auta a vrátili sa k Suchému. Zazvonili. Suchý im prišiel ihneď otvoriť.

„Práve sme sa s tetou Idou dohodli, že mamu dáme spopolniť, spáliť. Teda všetky jej časti, čo objavil ten poľovník v senníku. Aspoň pohreb nech má dôstojný! Predpokladám, že teraz je v pitevni. Kvôli dôkazom. Keď tam skončia, dajú nám vedieť?“ spýtal sa Suchý prívetivo. „S čím vám pomôžem?“

Kapitáni boli zaskočení. Odrazu mali pred sebou úplne iného človeka, ako pred chvíľou. Pokorného, úctivého, ochotného.

„Pán Suchý, nejde nám do hlavy, kde tak mohli vašu matku doriadiť? Chodievala ku niekomu? Koho navštevovala? Chodieval niekto k nej? Dala by sa do reči s niekým neznámym?“ vypytoval sa Kováč kráčajúc po chodníku.

„Tu v dedine poznala asi všetkých. Neviem. S tými návštevami, no neviem. Asi nechodila nikam. Vy myslíte, že ju niekto vlákal do domu a tam ju zabil?“

„Vy povedzte, či tu máte nejakých podivínov?“

„O nikom neviem. Ja sa sem chodím vyspať. Tety sa spýtajte,“ povedal trochu nervózne.

„Pani Ida, vrátili sme sa,“ oslovili sestru nebohej, ktorá vyšla z kuchyne. „Radi by sme zistili, ku komu mohla vaša sestra ísť? Kto by jej chcel ublížiť? Hádala sa s niekým? Sťažovala sa na niekoho?“ Kováč položil niekoľko otázok naraz.

„Emilka nemala nepriateľov. Hádala sa iba s ním,“ hodila hlavou smerom k synovcovi. „A sťažnosti sú len na neho. Aj teraz, keď som išla sem, ma zastavila susedka. Žalovala mi, že mladý páňko, si umýva auto priamo v garáži. Aby ho nevidela. Že ona veľmi dobre vie, že to robí pitnou vodou a to je zakázané. Tá má na neho riadny zub! A keď sa pošťazuje synovcovi, ten jej bude robiť naschvál! Takže tichá vojna medzi susedmi! Ale iba s ním!“

„To ide mimo nás! Vaša susedka iste vie, že doktora Suchého môže nahlásiť na obecný úrad, alebo vodárňam, či ochranárom životného prostredia, keď sa jej zdá, že takto plytvá pitnou vodou. Nás zaujíma, kto tak strašne ublížil vašej sestre. A prečo?“

priateľsky pohladil pani Idu po ramene. „Mohli by sme vidieť jej izbu?“ kapitán sa otočil k Suchému.

„Mohli, nech sa páči,“ Suchý ochotne ukázal na dvere, za ktorými bola izba jeho mamy.

Kapitáni vošli do priestranej miestnosti. Nič mimoriadne ich nezaujalo. Ani mobil staršieho typu, čo ležal na nočnom stolíku. Pochopili, že si ho Emília Suchá zabudla doma. Poďakovali sa a odišli do Nitry. Cestou zavolali Mili, že sa vracajú a môže prísť dopovedať, čo nestihla, pretože kapitáni náhle odišli k zavraždenej mame právnika Suchého. Mili ich čakala pred internátom. Nastúpila. V kancelárii si sadla na tú istú stoličku, ako predtým. Svoje miesto zaujal aj Kováč. Len, čo si k nej prisadol Ševčík, niekto zaklopal.

„Vstúpte,“ zakričal kapitán Kováč.

„Oterka! Evi, ty?“ začudovala sa Mili keď zahliadla Evu vo dverách.

„To je jej prezývka? Ja som si myslel, že sa Zuzka pomýlila, keď ju tak oslovila,“ spomenul si Kováč na situáciu, kedy Eva prejavila Zuzke ľútosť nad tým, čo sa jej stalo.

„Obhliadačka terénu, O ter , Oterka,“ rozšifrovala Mili trénerkinu prezývku. „Nehneváš sa?“ pozrela na Evu. „Tak ju volajú všetci. Lebo všade, kde príde, si obíde halu, vecká, sprchy, školu, telocvičňu, skrátka všetky priestory, kde sa môžu hráčky pohybovať. Nevie, možno je to nejaký zvláštny rituál. Pred zápasom.“

„Zaujímavé! Z moci policajného vyšetrovateľa,“ kapitán sa usmial, „si zistíme, prečo má tvoja bývalá trénerka práve takýto rituál?“ spýtavo sa pozrel na Evu.

Mili mu úsmev opätovala. Bola zvedavá, čo Eva Očová povie.

„Nenazvala by som to rituál. Obyčajný zvyk,“ odpovedala Eva. „Mám za tie dievčatá predsa zodpovednosť,“ rozprávala veľmi vážne.

„Hádala by som, že máte nejakú zlú skúsenosť, vďaka ktorej ste nadobudli tento zvyk,“ poznamenal Kováč. „Pred chvíľou sme spolu hovorili. Chceli ste niečo doplniť?“

„Ja len, že som nevedela o vražde v tej dedine, čo som organizovaná v rybárskom zväze. Až dnes. Napadlo mi, že som nedávno mala takú príhodu...“

„S capom, čo ste ho zahnali?“ prerušil ju Kováč.

„Vy viete? Mili, ty... si im...?“

„Uhm. Lebo aj mňa ten idiot naháňal. Ešte pred tebou. Prepáč, nepovedala som ti to. Ale polícia o tom vedela,“ Mili ospravedlňujúco sklopila oči.

„Nevedela som, že to môže byť dôležité. Jožko mi povedal, prečo zavolať políciu. Ja som si spomenula na Zuzku Čiernu. Vyčítam si, že som zlyhala. Už si nezaslúžim prezývku Oterka.“

„Vidíte? Mal som pravdu? Povinnosť obzrieť si pred zápasom celé okolie, ste si zadali po nejakom zlom zážitku?“

„No dobre. Inšpiráciu mám z čias, kedy som bola sama dorastenka. Je to niečo, na čo som vôbec neni hrdá. Ale stalo sa. Ako hovorím, keď som sama bola hráčkou. Viete, vtedy nás

špehoval jeden chalan. Z nášho gymnázia. My sme mali ten pocit dlhšie, že na nás niekto čumákuje, keď sa sprchujeme. Či po tréningu, alebo po zápase. Okná na sprchách neboli veľmi vysoko. Stačilo, keď sa zvedavec trošku pritiahol na rukách. Ale chytili sme ho! A vysporiadali sme sa s ním!“

„Tak, ako s tým na Donovaloch?“ usmial sa kapitán Ševčík. „Či? Tohto ste poriadne zbili?“

„Pevne dúfam, že nie! Že ste vtedy nepoužili, čo bolo po ruke! Vyskúšali ste si iné skupenstvo? Donovalskému snehu predchádzala na gymnáziu voda?“ kapitán sa prísne pozrel na Evu. „Podržali ste ho pod vodou...?“

„Nie, jednoducho sme sa s ním vysporiadali a odvtedy sme mali pokoj. Už sa tam viac neukázal. Stala som sa trénerkou, padla na mňa zodpovednosť, tak si terén obzerám. Keďže viete, čo som vám chcela oznámiť, pôjdem. Chcem sa vrátiť na rybačku. Mám povolenie ešte na dva dni. Chcem to využiť.“

„V poriadku. Povedali ste, čo ste chceli. Samozrejme, ak si na niečo spomeniete, dáte nám vedieť. Aj ty môžeš odísť,“ Kováč sa otočil k Mili. „Aj pre teba platí to isté. Ak ti niečo napadne, vieš sa ozvať.“

VI. kapitola

Rybár Jozef už rozchýril prítomnosť nebezpečného nočného návštevníka. Urobil aj bezpečnostné opatrenia hlavne kvôli Eve a Mili. Len čo sa dievčatá vrátili, navrhol, aby si prestavili stan medzi nich. Zaviedol nočné stráženie. Počas nočného rybolovu vždy určení dvaja chlapi obídu všetky stanoviská.

„Evi, ako ste sa vysporiadali s tým voayerom?“ spýtala sa Mili, keď si sadli k vode. „U Kováča si to len tak odbila. Ale ja som zvedavá. Povedala by si mi to?“

„Myslíš, že sme ho zbili? Škoda, že sme tak neurobili. Bolo by to lepšie.“

„Preboha, napínaš! Čo také ste mu urobili, keď ste ho nezmlátili?“

„Povedala by som, že som spravila niečo horšie. Nie som na to hrdá, ale stalo sa. Pripomínam, že som mala necelých sedemnásť,“ Eva si ticho vzdychla.

„Jasné. Beriem na vedomie! Hovor, ako to bolo,“ vyzývala nedočkavo Mili.

„Sľúb mi, že to nikomu nepovieš!“ poprosila Eva.

Mili prikývla.

„Vyhrali sme dôležitý zápas. Doma. Po ňom sme išli normálne do spŕch. Štyri dievčatá sme boli v Evinom rúchu. Dve prichádzajúce boli ešte oblečené, keď potichu nadhodili, že úchyl je tu. Hneď sa zvertli a išli pre neho. Dievčatá boli, ako sa hovorí, korby. Pevne stavané a k tomu ešte tréňované. Doslova ho

dovnútra dovliekli. Hodili ho na zem, pred sprchy. Obstali sme ho. Aj my štyri, čo sme boli holé. Ja som si obtočila uterák, ale len od pása dole. Špehúň bol vystrašený. Pozeral na nás ako vyoraná myš. Ja som bola na neho taká našťvaná a zároveň povzbudená dobrým výkonom zo zápasu, mimochodom vtedy som dala štyri góly, že mi nič iné, ako zosmiešniť ho a strápníť, nenapadlo. Obkročila som ho, predklonila sa a rýpala som. Prsia som si prekryla dlhými čiernymi vlasmi. Spustila som: Našich kozičiek sa ti zachcelo, čo? Mééé. Vysmievala som sa. Čo, capko? Mééé. Chytila som sa za prsia a trochu som si ich popodhadzovala. Chceš si popásť kozičky? Viem, bola to strašná hlúposť, ale chcela som ho vytrestať. Pokračovala som. Bolo leto. Mal na sebe kraťasy. Stiahla som mu ich. Dievčatá sa začali rehotáť. Ja som gradovala. S týmto tu? Ukázala som mu na mužskú pýchu. S tým, čo chceš robiť? Snáď ísť na nočníček, ako dieťaťko, alebo na záchodík. Veď ten tvoj, je taký vtáčik maličký! No a vtedy, už ani neviem, ktorá, zanôtila čížiček, čížiček, vtáčik maličký. Pridali sme sa všetky. Rehotali sme sa. Kamoška tie slová okamžite upravila. Pekne nahlas spievala: Čížiček, čížiček vtáčik maličký. Spomeň si čížiček, aký je tvoj vták. Aj tak tak, malý vták, aj tak tak malý vták, aj tak je tvoj malý vták. Ja som od neho odkročila a medzi prstami na ruke som vytvorila asi dvojcentimetrovú medzeru. Akože znázorňujem veľkosť jeho... no... veď vieš... pipika. Ja viem, už spevom sme to prešvihli. Chalan vtedy utiekol. Povedala by som, že s plačom. No my sme pokračovali. Nerozkríkli sme to, nepovedali trénerovi. Ale vždy, keď sme toho chalana videli, stretali v škole na chodbe, v meste, skrátka hocikde, zanôtili sme čížička. Občas zaspievali. Upraveného čížička. Alebo len tak do vzduchu sme prstami ukázali dva centimetre. Šikana jak hrom! Kde bol ten jeho počín

voči nášmu! Skončila som gymnázium a čížička, tak sme ho medzi sebou volali, som viac nestretla. Dost' dlho bojujem s myšlienkou vyhľadať ho a ospravedlniť sa mu. Ale vôbec neviem, ako sa volal. Pre nás to bol čížiček. No a aby moje dievčatá, ktoré trénujem, nemali takýto zážitok, aby si nevyrobili takýto zážitok, tak si zvonku obzerám telocvične, haly, sprchy. Či ich cez okná nemôže niekto sledovať. Preto obhliadačka terénu! Výstižné! Nevie, kto mi dal túto prezývku, ale viem o nej už dávno.“

„Teda! Sila!“ Mili bola tak prekvapená z Evinho dávneho činu, že sa ledva zmohla na slovo. „To s tým ospravedlnením sa, nie je vôbec zlý nápad,“ povedala po chvíli.

„Vôbec neviem, ako sa ten chalan volal. Mrzí ma to. Naozaj sa za to hanbím.“

„Nemôžeš zavolať niektoej z vás, či ona nevie, ako sa volal? Vieš, ako mu to mohlo ublížiť?“ nedala sa odradiť Mili. „Inak, vôbec mi to k tebe nepasuje.“

„Zlatá moja, keby sa táto udalosť dala vymazať z môjho života, tak to urobím dávno. Svedomie ma kvôli tomu hryzie ešte aj dnes. Možno by sa mi naozaj uľavilo, keby som čížička našla. Zajtra zavolám Alene, ona tú pieseň upravila, či nevie, ako sa čížiček skutočne volá,“ riekla Eva.

„Myslím si, že nie je veľa hodín. Keď jej nechceš dnes zavolať, tak jej pošli SMS ku. Bude mať čas na spomínanie. Čo ty na to?“ súrila Mili.

„Nedbám,“ súhlasila Eva a napísala kamarátke správu.

Potom sa Eva odmlčala a sústredila na udice. Mili sa zamyslela. Vcítla sa do čížičkovej kože a spájala si, čo všetko zažila na

vlastnej koži, vedela od Evy a od policajtov. Uvedomila si, že na „čížičkovi“ ten zážitok mohol zanechať silnú traumú. Traumu, ktorá mohla mať za následok túžbu pomsty. Chvíľu kombinovala, prirad'ovala. Odrazu začala chápať všetky súvislosti. Predstavila si ako Eva stojí nad vyplašeným chlapcom a vysmieva sa mu.

„Čo ak slová „pásť kozičky“ a mékanie vyústili do prezliekania sa za kozu? Čo ak zmenené slová detskej piesne čížiček, čížiček „upravovali“ aj jeho texty?“ pýtala sa Mili samej seba v duchu. „Zdrobneniny nočníček, záchodík, dieťaťko, zas menia jeho hlas na detský. Všetko to prerástlo na poruchu Furry sex, o ktorej hovorila Zemanova žena. Človek dosiahne vzrušenie, alebo orgazmus len vtedy, ak vykonáva pohlavný styk prezlečený za zviera. Preboha, on ma chcel znásilniť? Pokúsil sa znásilniť tú študentku Zuzku? A čo ak sa u neho vyvinula aj hemománia? Vzrušuje ho krv ľudská aj zvieracia. Preto tá sekera? Preto tak brutálne zavraždil Bianku? Vzrušilo ho to? Ja mám asi vraha! Keď pošle Eve kamoška meno čížička, budem vedieť, kto je vrah! Kapitán Kováč bude zírať, keď mu vyriešim prípad a vraha mu dám na tácke.“

Eva sa otočila k Mili a strčila jej pred oči svoj mobil.

„Milan Suchý,“ čítala Mili. „Volá sa Milan Suchý?“

„Asi áno, keď mi to Alena napísala. Teraz nám ostáva zistiť, kde zapustil korene.“

„Počkaj, niečo vyskúšam,“ povedala Mili a vytiahla svoj mobil. Šikovne stískala drobné tlačidlá klávesnice. „Ty brd'o!“ stlmila svoj výkrik. „To som nečakala! Vyzerá to, že máme šťastie! Obchodný register píše, že býva v susednej dedine. To by aj sedelo. A je právnik! Pán doktor má v Nitre kanceláriu. Zajtra ho navštívime!“

Rada pôjdem s tebou. V potravinách kúpime víno. Ospravedlníš sa a môžeme sa vrátiť. Keď nebude doma, pôjdeme do Nitry!“ rozhodla. „Potom ho udám na políciu,“ pomyslela si Mili.

Eva súhlasila. Mili sa začala odhovárať od pôvodného zámeru informovať kapitána Kováča, o tom, že vie, kto je Biankiním vrahom. Uvedomila si závažnosť svojho výroku: vrahom je Suchý. Predsa je to pravdepodobne vážena osoba, keď je právnik. Nie je jednoduché označiť niekoho za vraha. Nič nemala potvrdené. Všetko to, čo ju doviedlo k Suchému, mala iba domyslené, predpokladané, vykonštruované. Preto políciu úplne vypustila zo zajtrajšieho dňa.

Eva sa sústredila na rybolov, Mili na návštevu u právnika. Predstavovala si, ako asi zareaguje, keď sa mu ony objavia vo dverách. Ako prijme, kvôli čomu prišli? Prijme vôbec ospravedlnenie po toľkých rokoch? Čo urobia, keď sa na ne rozkričí? Čo urobia, keď ich vyhodí? Ako budú vyzeráť pred susedmi, ktorí budú zrejme počuť krik a vidieť dve ženy ponáhľajúce sa z právnikovho dvora? Mili nechcela, aby pred neznámymi ľuďmi vyzerali ako zlodejky, či ako otravné podomové predavačky, nežiaduce votrelkyne. Preto sa rozhodla, že sa určite vyhnú hanbe v Nitre. Že keď Suchý nebude doma, nikam nepôjdu. A pri návšteve Suchého na domácej adrese, sa musia dostať dovnútra. Do domu. S ospravedlnením nesmú začať na chodníku. V žiadnom prípade. Až vo vnútri. A tam bude musieť zapracovať hlavne Eva. Musí predviesť svoju diplomáciu. Suchý musí vidieť, že Eva myslí ospravedlnenie vážne. Musí vedieť, že sa ním úprimne a dlho zaoberala. Rozmýšľala, ako a kedy by sa ho opýtala, ako tú hanbu prežíval, ako sa s tým vysporiadal. Sľúbila si, že bude sledovať každý jeho pohyb, slovo a hľadať, čo by ho

usvedčovalo zo zločinov, ktoré mu Mili prisúdila. Rozmýšľala, kedy mu fľochne do očí, že vedia, že on je cap a straší a vraždí. Povedala si, že sa predtým, než mu to povie, vypýta do kúpeľne, odtiaľ zavolá policajtom. Zo zajtrajšej „vyšetrovacej“ akcie bola taká nadšená, že sa nevedela dočkať rána. Nevidela ani, ako Eva bojuje s väčším úlovkom.

„Podberák, podaj mi podberák,“ volala Eva. „Zas som si ho položila tak, že naň nedočiahnem.“

Mili okamžite vyskočila a podala Eve rybársky podberák, povinnú zákonom stanovenú pomôcku pri lovení rýb. Práve včas. Eva ulovila nádherného kapra. Hmotnosťou nad 16 kg s dĺžkou 98 cm. Bol to jediný úlovok tej noci, no všetci sa tešili, akoby mali najbohatšiu rybačku a rovnaký podiel na chytení kapra.

Eva a Mili sa v sobotu ráno vybrali na návštevu do blízkej dediny. Kolegom rybárom iba povedali, že sa dopoludnia vrátia.

Zaparkovali pred obchodom už v dedine, v ktorej býval právnik Milan Suchý. V predajni kúpili víno a pešo sa vybrali k domu s popisným číslom 114. Zastali pred malou drevenou brámkou osadenou vo väčšom murovanom plote. Zazvonili. Nikto im neotváral, ale ženy vedeli, že niekto je doma. Počuli spev. Odvážili sa vojsť do dvora. Podišli k domovým dverám. Zvonček nenašli. Ticho zaklopali a počúvali.

„Moja mama niečo má, niečo má, schovaná je do sena, do sena. Urobil som dva seky, dva seky, stačili mi dva mechy, dva mechy,“ ozývalo sa za dvermi.

Eva sa začudovane pozrela na Mili. Mili pokrčila plecami. Ženy boli v rozpakoch. Slová prenikajúce za dvere, boli divné,

nepříjemné, ale neodradilo ich to, aby nepokračovali v úmysle navštíviť Milana Suchého.

„Haló, dobrý deň,“ klopala a volala Eva.

„Čo je?“ rozleteli sa dvere. Milan Suchý nahnevane pozeral na ženy.

„Dobrý, ahoj,“ povedali ženy krátko po sebe.

„Želáte si?“ povedal Suchý o niečo príjemnejšie.

„Ahoj, neviem, či si ma pamätáš...? Ja som sa prišla ospravedlniť... za to, čo som ti vyviedla ešte...“

„Podťe dnu,“ zavelil Suchý a ustúpil, aby mohli vojsť do chodby. Ukázal na vešiak, aby si odložili jesenné vetrovky.

Eva mu strčila do rúk fľašu s vínom.

„Prepáč, mrzí ma to! Bolo to hlúpe!“ ospravedlňovala sa a zavesila si na vešiak vetrovku. Z vrecka si vybrala mobil.

„Tvoja dcéra?“ spýtal sa doktor Suchý.

„Nie, ja som bývalá hráčka,“ ochotne vysvetlila Mili. Tiež si zavesila vetrovku a tiež si vybrala mobil z vrecka.

„Zistila som, že si sa vypracoval. Že si to dotiahol vysoko,“ opatrne spustila Eva.

„Mobily si položte tam!“ ukázal na prázdny stolík slúžiaci ako pevná podstava pod kvety. „Vypracoval, podťe za mnou! Ukážem.“

Ženy sa na seba prekvapene pozreli, ale poslúchli. Milan Suchý otvoril dvere, vyšiel z domu. Smeroval do garáže. Do malého murovaného domčeka. Eva s Mili boli zaskočené z jeho správania, no nasledovali ho. Suchý otvoril železnú bránu na garáži.

Návštevníčky si všimli, že brána je zvnútra zateplená hrubou vrstvou plsti nalepenej na gumenej podložke. Podložku na bráne držali na husto privarené roxorové tyče.

„Pán doktor sa bojí okradnutia,“ štechla Eva do Mili, keď videli bránku.

„Sekundu,“ požiadal Suchý a vyparkoval na dvor svoj strieborný Opel Vectra. „Teraz vstúpte,“ napriahol ruku, aby ženy vošli dnu.

Eva s Mili sa na seba pozreli. Opäť im to prišlo čudné, ale poslúchli. Len, čo vkročili do garáže, Suchý za nimi zatvoril bránku.

„On nás tu zamkol? Šibe mu?“ s rozčarovaným úsmevom na tvári sa Eva pozerala na Mili.

„On nás tu zamkol! A správne, šibe mu!“ zopakovala Mili bez otáznikov vo vetách a začala sa obzerať po garáži. Úzke dlhé pevné sklobetónové okná pod strechou vytvárali ležaté l. A boli osadené z dvoch strán. Len z bočnej strany z dvora a na zadnej stene garáže susediacou so záhradou. Boli privysoko na to, aby sa ich pokúsili vytlačiť, alebo rozbiť a priúzke, aby mohli cez ne ujsť. „Útek nemožný!“ riekla potichu.

„Nemyslíš vážne. Teraz sa chce pomstiť? Čo chce urobiť? Ako sa chce pomstiť?“

„Nemám potuchy, čo mu šumí v hlave. Podľa mňa ťa hneď poznal. Ani sa s nami nebavil. Za pár minút nás obral o mobily a šupol do garáže. Primitívnym spôsobom. Využil moment prekvapenia. Robili sme presne to, čo povedal. Sem sme ho nasledovali, ako dve husi,“ skonštatovala Mili.

„Čo tým chceš povedať?“

„To, že ťa sledoval. Evi, myslím si, že on je muž v maske! Že je vrahom Bianky. Ja som si myslela, že ide po mne, ale kapitán Kováč nadhodil možnosť, že ide po tebe. Podľa toho, čo si Suchému v mladosti vyviedla, povedala by som, že jeho cieľom si ty! Lenže teraz to nie je podstatné. Rozmýšľajme, čo budeme robiť, ak nám bude chcieť naozaj ublížiť! Rybári o nás nevedia, policajti tiež nie, auto sme nechali pred obchodom, naše mobily sú u neho.“

„No, tak ľahko nás nedostane! Sviňa jedna, tá jeho brána, to nie je len opatrenie proti zlodejom. Na ňu nezabúchaš, nekopneš do nej, guma tlmí zvuk. Ani ju nevyvalíme. Pozriem, čo má v tej skrini. Nájdem nejaké dláto a podpáčim bránu, alebo mu rozsekám pánty!“ zastrájala sa Eva. „Páni! Celý regál igelitu!“ zvolala, keď otvorila skrinku. „Pozri! Tu je hlava kozy!“ vytiahla hlavu zo spodnej poličky. „Ježiši, ako si na to prišla, že je to on?“

„Veď ty si povedala, komu ste ublížili! Prsia si nazvala kozami, preto si zaobstaral túto hlavu. Osmiala si ho, že je ako dieťa. Volal na nás detským hlasom. Spievali ste mu pozmenenú pieseň. Čo robí on? Počula si, čo spieval, keď sme prišli? To je magor! Nebezpečný!“

„Čo budeme robiť? Nič viac tu nemá. Žiadna sada račňových kľúčov, čo je takmer v každej garáži. Ja sama mám doma očkoploché – vidlicové. Klnce, šróby, kliešte, kladivo,... nič. Ani rebrík! Pozri, aké to tu má čisté. On tuším garáž šuroval! Nie, nie, nič sa nedeje. Ja sa budem brániť holými rukami. Dúfam, že nemá zbraň! Bože, je právnik, on sa vie ku zbrani dostať!“ uvažovala Eva.

„Pod', odlomíme koze rohy! To budú naše zbrane. Aj keď...“
Mili zmlkla.

„Čo aj keď?“

„Skúsime kričať o pomoc a dúfať, že nás niekto počuje. Ak nie, doktorovi Suchému stačí, ak nás tu nechá vyhladovať. Moc nám nepomôže, že tu má zavedenú vodu,“ Mili ukázala na vodovodný kohútik vytrčajúci zo steny pri bráne. „Nápojom nás neotrávi, neuspí. Ak by nás chcel mučiť, trýzniť hladom. Ak by pre nás zvolil pomalú smrť. Ani tú najmenšiu dávku jedla si od neho nevezmem! Budeme piť vodu z vodovodu, dokiaľ ju neodstaví. Potom sme v háji! Ak žije sám, nikto k nemu nechodí. Nás nebude nikto hľadať, lebo sme dospelé, môžeme si chodiť po svete bez toho, aby sme sa museli zodpovedať kam ideme, kedy prídeme... Naši sú ešte na dovolenke. Poďme! Pomóóóóó! Pomóóóóó!“ začala Mili kričať.

„Pomóóóóó!“ pridala sa Eva.

Ženy volali o pomoc s krátkymi prestávkami viackrát. Bez odozvy.

„Mili, počúvaj! Neverím, že nás tu nechá len tak. Naozaj to tu má čisté! Vyzerá, že je puntičkár. Vie, že budeme potrebovať na záchod. Určite nás nenechá vykonať potrebu tu, na holú zem. Preto sa postará o to, aby nám dal nejakú nádobu, alebo nás presťahuje. Bude musieť za nami prísť. Vystriehneme si ho. Brána sa otvára na jednej strane. Postavíme sa tam, celkom k stene. Suchý vojde a my sa do neho pustíme. Ako tí ragbisti. Zaboríme sa mu do brucha! Dostanem ho na chrbát. Sme dve. Musíme zaútočiť! Inak nemáme šancu!“ vysvetľovala Eva. „Čit!“ dvihla prst a zisťovala, odkiaľ počuje slabý šramot.

Na zadnej stene z úzkeho okna zmizli tri sklobetónové výplne. Objavila sa v nich hlava Milana Suchého.

„Skončili ste, nádhery! Konečne sa môžem pomstiť. Beštie! Zdochnete! Budete trpieť! Zaplatíte mi za každý deň potupy, hanby, ponižovania! Ty si hlavný vinník!“ pozrel na Evu. „Ale pôjdete všetky! Všetky, čo ste boli v sprche. Máte na svedomí aj moju mamu,“ hovoril Suchý do garáže.

„Tvoju mamu? Čo my máme s tvou mamou,“ ohradila sa Eva.

„Aj ju, aj psa. Chudák, myslel si, že ju zachráni. Obskakoval ju, vrčal na mňa, tak som ho zoťal prvého,“ Suchý sa pohrdavo usmial. „Potom skončila mama. Nemala ma provokovať. Stále hustila do mňa, že sa mám oženiť. Vypytovala sa, či som tu dolu v poriadku. Som v poriadku! Jediná ty si to spochybnila! Stupídnou pesničkou. Načo sa mama na to pýtala? Naštvala ma, tak som ju sekol. Moja mama niečo má, niečo má, schovaná je do sena, do sena,“ zanôtil Suchý s úsmevom na tvári.

„Vy ste ju ukryli do sena? Preto nám to spievate?“ spýtala sa Mili.

„Ó! Aká slušná! Vyká mi! Nemusíš dievčička. Tykaj mi! Ber to, ako dar odo mňa. Akože ti plním poslednú vôľu! Áno, schoval som ju do senníka.“

„Čo znamenalo v piesni, stačili mi dva mechy, dva mechy,“ zhrozila sa Mili.

„Že som potreboval na ňu dve vrecia! Bola vypasená ako sviňa. Príliš ťažká a veľká. Musel som ju rozsekať. Presne v tejto garáži. Do jedného vreca išli končatiny a hlava, do druhého trup. Mamu som sem vlákal. Lahko. Tak, ako vás dve. Potom som to tu pekne

vystriekal, vyčistil. Viackrát. Všetky sprostosti, čo sme tu mali, som vynosil na smetisko. Kvôli krvným striekancom. Nikto tu nikdy nič nenájde! Nechal som si len igelit. Na teba a tvoje kamarátky!“ Suchý sa opäť zarehotal.

„A Bianku? Bianku Mocíkovú ste prečo pohodili u Zemana na záhrade?“ Mili sa odvážila položiť Suchému ďalšiu otázku.

„Nepoučiteľná! Nepoučiteľná!“ uškrnul sa Suchý.

„Prečo si ju zabil a prečo odviezol do Nitry?“ zopakovala Mili otázku.

„Bola jedna z nich! Spievala čížička. Hlavu mala pichnutú v kufri auta. Niekam sa balila a spievala si. To ako keby zavolala, poď, zabi ma!“

„Uvažujem dobre, že si chcel zabiť Zemanovu tetu? Lebo ťa videla? Rozprávala s tebou. Myslela si, že si jej synovec. Preto si sa najprv vybral k Zemanovej a až potom k Bianke?“

„Ja som išiel k tej tetke zvedavej. Hneď ju odpratať. Svedkov mi netreba. Lenže odrazu ku mne priletela pesnička. Do mňa akoby niečo bodlo. Otočilo ma. Okamžite som išiel za zvukom.“

„Povedz, videl si, že ma pred tebou Zeman zachránil?“ pýtala sa ďalej Mili.

„To si ty? Ani som nevedel, akú korisť mi pani trénerka priviedla. Nebolo ťažké domyslieť si, kde si zmizla. Auto s tebou som stretal, keď som ťa išiel hľadať. Do dediny. Mimochodom, myslel som si, že prenasledujem pani trénerku!“ uškrňal sa do okna Suchý.

„Ty zmrď jeden! Prenasledoval si pani trénerku? Ty si pred pani trénerkou utekal! Posera jeden!“ zakričala Eva. „Stačilo mi

pár krát zadupať a migal si. Bál si sa, čo? Že ti tú suchú riť rozkopem! Škoda, že som ťa nechytla. Stiahla by som ti gate a vypadli by z nich bobky!“

„Ticho, ticho,“ zareval Suchý do okna. „Okamžite zmlkni,“ reval ako zmyslov zbavený a zmizol.

„Evi, čo budeme robiť? On je riadna porucha! Je to ťažko chorý človek. Stačí trefná poznámka a on soptí! Asi by sme mali brzdiť! Nech sa nevychytí a nepôjde vraždiť ďalšie dievčatá zo sprchy. Povedal to. Za tie roky si pozisťoval o vás všetko. Vidíš, teba vystopoval. Vedel, že chodíš na rybárske schôdzky. Mňa si iba pomýlil s tebou. Skúsme ho nerozrušiť.“

„Už ste ticho, potvory?“ prihováral sa opäť cez okno. Bol kľudný.

„Čo ti urobili naše kvety? Prečo si ich zničil?“ zisťovala Mili.

„Nemusím, ale poviem ti to. Zistil som, že som nezabil pani trénerku. Podľa svadobného oznámenia, čo si mala v peňaženke. Naštval som sa, že som s tebou strácal čas. Ťahala si ma nos! Tak som išiel k tebe domov. Potrestať ťa! Lebo som zistil, že vôbec neprenasledujem pani trénerku. Že prenasledujem teba. Nebola si doma, tak som ti predviedol, čo si za to zaslúžiš, že si ma podviedla. Trošku som sa uvoľnil. Vyšantil som sa na ružiach a na stromoch. Pánovi doktorovi som zavaril za jeho ochotu. Čo ťa mal čo brať do auta? Adresu mi vykvákala jeho teta. Aj tá je na zozname! Nikto, nikto ma nechytí. Pomstím sa a potom začnem žiť!“

„Kedy si zistil, že si zaútočil na morskú pannu a nie na Evu?“ zaujímala sa Mili.

„Až dnes. V momente, keď ste sa objavili u mňa! Ešte dobre, že mám tak pevné nervy,“ Suchý sa zarehotal. „Myslel som, že sa mi to len sníva! Riadne ste prekvapili. Ale dostal som vás! Koho som vlastne včera zlikvidoval? Morskú pannu? Hm, hm, ste ako deti!“

„Ty krpec! Čížiček!“ zakričala Eva a začala spievať. „Čížiček čížiček, vtáčik maličký. Pozri sa čížiček, aký je tvoj vták. Aj tak tak, malý vták...“

„Prestaň, okamžite prestaň,“ reval Suchý. Zúrivo mykal rebríkom, na ktorom stál.

„Aj tak tak, malý vták...“ spievala Eva čoraz hlasnejšie.

Doktor Suchý v okne nebol.

„Ticho, ako pred búrkou,“ poznamenala Mili. „Nepáči sa mi to! Už sme tu zatvorené možno aj hodinu.“

„Podľa mňa príde sem. Vyhecovali sme ho. Uvidím, čo bude. Budem spievať ďalej. Pridaj sa! Slová poznáš. Pod' natočíme hlavy do otvoreného okna. Bude nás počuť. Rozčertí sa a príde. On otvorí. Ujdeme mu!“

Milan Suchý utiekol do domu. Sadol si do kuchyne. Bol nervózny. Pravá noha mu podskakovala, až sa triasol stôl. Pomedzi zuby sa mu predierali srdnaté slová: zabijem, zabijem vás, skapete. Vstal. Išiel do svojej izby. Kľakol si a spod postele vytiahol sekeru. Vrátil sa naspäť do kuchyne. Sadol si na stoličku bez operadla. Rozkročmo. Sekeru si dal medzi nohy a oboma rukami ju držal za kovovú časť. Zhlboka dýchal. Odrazu sekeru položil na stôl a vybehol von. Okamžite vyliezol na rebrík a tri chýbajúce sklobetónové diely vložil na miesto. Od toho momentu nebolo von nič počuť. Od toho momentu Suchý rozmýšľal, ako sa

zbaví žien zatvorených v garáži. Znova prišiel do kuchyne. Do pravej ruky uchoпил vražednú sekeru a tupou stranou si pobuchkával po ľavej dlani. Vtom niekto zazvonil. Suchý, hoci sa v prvom momente zľakol, nestratil chladnú hlavu. Vbehol do svojej izby, sekeru šuchol naspäť pod posteľ a išiel otvoriť.

„Kto ste?“ spýtal sa Suchý. Bolo vidieť, ako sa ovláda, ako sa snaží ukryť, že je rozrušený.

„Na tom nezáleží, kto som. Ide o to, či si ty majiteľom tamtej Vectry,“ ukázal cez svoje plece šofér autobusu, bez toho, aby sa otočil.

„Prepáčte, kto ste? Prečo mi tykáte?“ právnik zacúval dnu. „Ja som právnik!“

„Si, či nie?“ zreval šofér. Bol riadne nahnevaný. Nevydržal a schytil právnika pod krk. Vošiel s ním do chodby.

„Som, som. Ale neviem o tom, že by som spôsobil haváriu, alebo nejako poškodil vaše auto. Prečo sa pýtate na moje auto? Kto ste? Čo odo mňa chcete? Okamžite ma pustite! Postarám sa... Som právnik!“

„V prvom rade si Biankin vrah! Čo ti dievča urobilo? Prečo si ju zabil?“ šofér zhodil Suchého na zem, tak, že Suchému odleteli okuliare. „Urobíme si rekonštrukciu prípadu! Čo povieš?“ kričal.

„Nie, nie! Sekerou nie,“ jačal Suchý. Snažil sa stiahnuť nohy pod seba.

„Čo? Ty si ju zavraždil sekerou? Ty sviňa!“ šofér podišiel k nemu a pevne ho schytil za košeľu. Povalil ho na zem, sadol na neho, pritlačil viac k podlahe a napriahol sa, že ho udrie päťou.

Nestihol. Odrazu sa rozleteli dvere. Pevná ruka chytila šoféra za vlasy a zaklonila mu hlavu. Dve strieknutia do očí stačili na to, aby pustil Suchého.

„Ty sviňa jedna! Zavolať si si na mňa komplica? Hovädá! Prečo ste zabili Bianku?“ reval šofér a šúchal si oči. „Ja si vás nájdem! Vrahovia, svine,“ kričal.

Suchý bol ticho. Posadil sa. Stiahol nohy k sebe, rukami si obopol kolená. Odrazu začal jednou rukou šmátrať okolo seba. Hľadal okuliare. Šofér neprestával nadávať, hromžiť a vyhrážať sa, že Suchý a jeho komplic zle dopadnú. Slabé zjojknutie Suchého nebolo počuť.

„Pán Suchý, haló, kde ste?“ volal medzi dvermi Kováč, keď mu na zvonenie a klopkanie neprišiel nikto otvoriť. „On nám zdrhol? To snáď nie!“ rozčuľoval sa.

„Ticho! Počkaj! Počujem vodu,“ dvihol prst Ševčík.

Policajti zostali stáť na chodbe. Vytiahli pištole a v strehu zostali čakať, kedy vyjde Suchý z kúpeľne.

„Hore ruky! Hore ruky!“ krikom nariadil Kováč. Šofér okamžite vystrelil ruky hore.

Ševčík kryl Kováča.

„Kto ste? A čo sa vám stalo?“ spýtal sa Kováč. „Môžete dať dole ruky, ale buďte pokojný! O nič sa nepokúšajte!“ Kováč neprestával mieriť pištoľou na šoféra.

„Kde je doktor Suchý?“ vyzvedal Ševčík. Aj on mieril na šoféra.

Obaja policajti pristúpili k šoférovi.

„Čo si to dovoľuješ?“ mykal sa šofér, keď mu chcel Kováč nasadiť putá. „Rozbijem ti papuľu! Okamžite ma pust!“

„Ukľudnite sa! Polícia! Ešte raz, kto ste a čo tu robíte?“ skríkol Kováč a nasadil šoférovi putá.

„Som šofér autobusu. Dano Dolinský sa volám. Občiansky mám v aute. A prišiel som... potrestať, teda postrašiť vraha! Myslel som, že patríte k nemu. Ďalší komplici.“

„Ako viete, že doktor Suchý je vrah?“ spýtal sa Kováč pokojne. „Odkedy to viete a ako ste na to prišli? Kde ho máte?“

„Všetko mi povedal, keď sme sa pochytili,“ riekol šofér.

„Áno? A čo všetko vám povedal?“ vyzvedal ďalej Kováč.

„No, že zavraždil tú z vedľajšej dediny. Pred chvíľou mi povedal jej meno. Mŕtva sa volala Bianka,“ povedal šofér, ktorý Bianku zbežne poznal a ostatné si vydedukoval z informácií od Mili.

„Pán Dolinský, je tu ešte niekto?“ spýtal sa Kováč, ktorý si všimol na vešiaku dve vetrovky.

„Nie, nie. Asi som tu sám. Aspoň si to myslím. Keď som sem prišiel, nikoho som vo vnútri nevidel,“ odpovedal Dolinský. „Ja neviem, kde ten sviniar je. Najskôr zdrhol. V tých svojich blýskavých teniskách! Podľa mňa mal komplica. Lebo sme sa tu... bili, teda naťahovali a odrazu niekto prišiel, odtiahol ma od neho a do očí mi nastriekal nejaké svinstvo. Verte mi, nič a nikoho som nevidel.“

„Čo tieto dva mobily? Boli na chodbe. Čie sú?“ spýtal sa Ševčík a sňal šoférovi putá. Na pokyn Kováča.

„Čo ja viem? Asi jeho, domáceho, keď sú tu,“ mykol plecami Dolinský.

„Ukáž mi tie mobily!“ Kováč natrčil ruku ku Ševčíkovi.

„Nič nezistíš! Sú zablokované. Jeden musí rozpoznať tvár majiteľa a druhý funguje na odťahovú páku prsta a bohvie na čo ešte.“

„Nechcem starším ľuďom krivdiť, ale pochybujem, že si jeho mama a sestra zaobstarajú tento typ mobilov. V izbe si zabudla iný,“ Kováč natriasol v rukách oba mobily. „Ja už viem!“ povedal zdesene policajt. „Tie vetrovky! Nespomínaš si? V nich k nám prišla Mili s trénerkou. Pozri, ten emblémik. Palec hore! Ten mala na vetrovke Mili. Som si istý, že druhá vetrovka je Evina. Oni tu boli! Kde sú? Preboha, kde sú Mili Vanková a Eva Očová?“

Dolinský neodpovedal. Bezradne sa pozeral na oboch vyšetrovateľov.

„Vezmi ho do auta,“ nariadil Kováč Ševčíkovi. „Pán Dolinský, spolupracovali ste, ale aj tak si vás odvedieme k nám. Kolega vás odvedie do auta. Počkáte na nás. Suchý, tým, že nie je doma, alebo sa niekde skrýva, nám dal povolenie na prehliadku jeho domu. Prezriem dom, ty sa poobzeraj po vonku! Pivnica, garáž, záhrada,“ mávol Ševčíkovi. „Vy nás počkáte v aute,“ prikázal šoférovi. „Potom pôjdeme k nám.“

„Ale ja som tu autom! Vy ma chcete odviezť vaším, no ja auto potrebujem!“ ohradil sa Dolinský.

„Považujte za vybavené! Vy pôjdete so mnou a kolega privezie vaše auto k nám. Vypočujeme vás a potom odídete domov,“ Kováč mávol rukou, aby Ševčík odvedol Dolinského. „Potom prezri ten vonkajšok!“

Kováč zostal vo vnútri. Postupne prezrel všetky miestnosti v dome. Kúpeľňu, špajzu, izbu oproti kuchyne, matkinu izbu. Ostala mu už len jedna. Izba Suchého. Kapitán doširoka otvoril dvere. Vošiel. Poobzeral sa. Na prvý pohľad vyzeralo všetko v poriadku. Ako aj v ostatných miestnostiach. Otvoril skriňu. Nič podozrivé. Kľakol si a pozrel pod posteľ. Bol spokojný. Prehliadka sa vyplatila. Pod posteľou objavil sekeru. Ešte kľáčal pri posteli, keď do miestnosti vstúpil Ševčík. S kozou maskou v rukách. S Mili a Evou za chrbtom.

„Už boli vylezené na skrini v garáži. Chceli vytlačiť okienko. Nepretlačili by sa cezeň, no pomoc by si privolali,“ hlásil Ševčík.

„Naša prehliadka skončila! Pozri!“ Kováč dvihol sekeru. „Jasný dôkaz! Vy dve ste v poriadku?“

Eva s Mili prikývli. Všetci sa presunuli do kuchyne.

„Čo ste tu, preboha, robili? Viete, u koho ste boli? Viete, ako ste sa ohrozili?“

„Nemal by to s nami ľahké,“ ozvala sa Eva. „Dokážem sa brániť!“

„Pán kapitán, doktor Suchý je vrah!“ oznamovala smelo Mili.

„Ja viem! Vaše?“ ukázal na mobily ležiace na stole.

Ženy prikývli a každá si vzala svoj.

„Hajde, do môjho auta! Sem teraz prídu iní! Volaj expertov, čítačov. Asi aj psa,“ zavelil Kováč a vytlačil ženy von. Tlačil ich k svojmu autu.

„Jéééminenky, čo tu robíte?“ zvolala Mili. Obrátila sa ku Kováčovi. „To je šofér nášho autobusu. Čo ma v ten večer viezol,“ vysvetľovala. „Zistili ste, že tá Vectra patrí Suchému?“

„Uhm. Kolega mal v autobuse kameru. Z nej som zistil ŠPZ a mám kamošov, čo mi zistili komu auto patrí a kde dotyčný býva.“

„Niečo išlo mimo mňa?“ Kováč sa prísne pozrel na Mili.

Nehovorila nič. Dvihla plecيا a kapitánovi Kováčovi venovala ospravedlňujúci pohľad.

„To Mili,“ Eva ukázala na ňu, „to ona prišla na doktora Suchého. Prepáč, Mili, neber to ako bonzovanie, ber to ako pochvalu. Myslí ti to. Hneď vedela, že ten, čo nás naháňal, musí byť chorý. Blázon. Keď počula o chlapcovi, čo na nás čumákoval cez okno pri sprchovaní, napadlo jej, že to bude on. Navyše predpokladala, že ten, čo nás naháňa, je z blízkeho okolia. Sedelo to na neho. Svitlo jej, keď ste jej povedali, že si ju páchatel' pomýlil so mnou. Preto vedela, že ten šialenec je Suchý. Chcel sa pomstiť za to, že sme ho chytili. Vtedy v sprchách. Pán doktor Suchý sa nám ku všetkému priznal. Zavraždil matku, Bianku, dosekal psa. Išiel po mne, po Mili, po Zuzke a aj po morskej panne. Zavrieť ho a nikdy z basy nevypustiť! Aby už nešíril nebezpečie!“

„Nebojte sa, stane sa!“ prikývol Kováč. „Ale, môžete mi povedať, čo vás sem priviedlo?“

„Strach!“ povedali obe takmer súčasne.

„Jasné, že spravodlivosti urobíme zadostučinenie, len musíme doktora nájsť!“ vzdychol Kováč.

„Akože nájsť! Vy ho nemáte? Ja som myslela, že ste ho chytili a už putuje za mreže! Ved' tu donedávna bol! Vyhrážal sa nám, vysmieval. Cez okienko na garáži. On zdrhol?“ rozčuľovala sa Eva.

„Bohužiaľ! Keby ste miesto svojho vyšetovania na vlastnú päsť, prišli za nami, už ho máme!“

„Tak toto nie, pán kapitán! Nehnevajte sa, ale robili sme len to, čo sme museli. Na nás nič nezvalujte! Myslím, že sme spolupracovali. Čo sa z vašej strany nedá povedať!“ ozvala sa Mili.

„Čo tým chceš povedať?“ Kováč sa na ňu prísne pozrel.

„Napríklad, zamlčali ste mi, čo sa stalo u nás na dvore. Prečo som nemohla vedieť, že nám Suchý zničil dvor? Miesto toho ste mi prikázali, aby som vám povedala, kedy pôjdem domov.“

„Nie! Nechcem počuť, že si bola doma!“ Kováč stisol zuby. „Napriek mojej požiadavke. To už nikto nerešpektuje políciu?“

„Ale rešpektuje! Len polícia by mohla rešpektovať nás!“ riekla Mili.

„Takže pred obchodom nám zastavíte? Prosím. Máme tam auto,“ požiadala Eva.

„Prídete na stanicu, však? Všeličo si musíme dovysvetľovať. A hlavne prísť na to, kam by mohol zmiznúť Suchý!“ rezignoval Kováč. „Nesmieme mu nechať veľký náskok. Dám ho do pátrania,“ rozhodol.

Všetci sa zišli na policajnej stanici. Podľa dohody. Kapitán Kováč s kapitánom Ševčíkom ešte raz svedkov zločinu „vyspovedali“ a spisali do správ, či protokolov. Asi po dvoch hodinách povinnej činnosti, šoféra, Evu a Mili prepustili.

„Som rád, že sa im nič nestalo. Nie sú zvláštni?“ Kováč sa otočil ku Ševčíkovi. „Vedeli, že Suchý je blázon, nebezpečný blázon a oni sa k nemu vydajú? Nemohli vedieť, či okrem sekery nemá aj zbraň!“

„Veď ti povedali, že ich k nemu priviedol strach. A čo sa o strachu hovorí? Že ho potlačíš, ak odhalíš jeho pôvodcu, príčinu. Tak si devy išli! Navyše Eve verím. Ubránila by sa. Mili by nenechala v štiche. Ale pridávam sa k tebe. Naozaj mali veľké šťastie! Vieš koľko igelitu mal v garáži? On sa chcel pomstiť celému Evinmu družstvu. Musíme si pohnúť s jeho nájdením. Nech niečo nevystrojí,“ pobádal Ševčík.

„Dal som ho predsa hľadať! Čo viac môžem v tejto chvíli urobiť?“

„Viem. Dôkazy by boli. Chýba páchatel'. Škoda, že sme ho hneď nezaistili! Keď sa prezradil. Psom a senníkom. My sme mu predsa nepovedali, že poľovník našiel jeho mamu v senníku. A to, že niekto zrazil ich psa a pohodil ho do járku, búdky, zastávky, to si rýchlo vymyslel, keď si uvedomil, že sa prezradil. Štve ma, že sme ho teraz nezastihli. Rád by som ho videl, keď by som mu oznámil, že vieme naše tvrdenie o jeho psovi, podložiť rukolapným dôkazom. Vieš, čo by sme mohli urobiť?“

„Čo?“

Kapitánovi Kováčovi zazvonil mobil. Hovor prijal. Keď sa Ševčík zaujímal, čo mu a kto oznámil, iba kývol rukou. Ševčík pochopil, že táto vec má čas.

„Normálne by som vrahovi predviedol, ako nám mladý kolega priniesol odkaz od veterinára,“ pokračoval nadšene Ševčík.

„Myslíš takto?“ Kováč sa posadil za počítač a prehral kamerový záznam o tom, ako k nim prišiel mladý kolega s odkazom od veterinára. „Vieš, že kanceláriu, chodby máme monitorované.“

„Nesiem odkaz od veterinára,“ počuli a videli na obrazovke mladého poručíka, ako zostal stáť medzi dvermi. „Predtým, než zverolekár poslal psa na kafilériu, prezrel ho a vybral mu čip. Aj mi ho prečítal. Pes patrí Emílii Suchej z neďalekej dediny. Presná adresa,...“ sledovali, ako sa kolega pozrel do papierov a nahlas prečítal celú adresu. Stojac stále medzi dvermi.

„Hm? Myslíš, že by zapieral?“

„Asi nie. Niekedy to môžeme vyskúšať! Potom by sme Suchému pripomenuli, že naši experti našli u Bianky, u jeho mamy chlpy, čo patria ich psovi. Aj to sme si vtedy pripomenuli. Teraz rozmýšľajme, kam by mohol Suchý odísť. Že by k tete do Bystrice?“ opýtal sa Kováč.

Do kancelárie po krátkom klopnutí vošiel Jaro. V ruke mal Biankin cestovný kufor a Biankinu kabelku.

„Doniesol mi to Polák. Auto si už od chlapcov prevzal. Čo ja s tým?“ ukázal na kufor a kabelku.

Kováč kývol, aby Biankine veci nechal u nich. Jaro odišiel.

„Vylučujem! Do Bystrice určite nešiel! Tete by to prišlo natoľko čudné, povedal by som až podozrivé, že by nám ho udala. Nemajú medzi sebou vyvinuté žiadne puto. To nie je, ako medzi tými dvojičkami!“

Kapitán sa zamyslel.

„Ty si počul môj hovor, keď spomínaš dvojičky?“

Ševčík zakýval hlavou, že nepočul.

„Pôjdeme do Piešťan. Nevieť sa rozhodnúť, či priamo za pani Dianou Žiakovou, alebo za jej manželom. Volal Fero Kliment. Že už skončil a príbuzní si môžu Bianku odviezť.“

„No nazdar! Môžem sa spoľahnúť? Oznámiš im to ty?“

„Áno. Poďme hneď! Aj tak neviem, kde hľadať Suchého,“ riekol Kováč. „Zároveň odovzdáme aj tieto veci. Sestra bude vedieť, čo s nimi,“ vzdychol.

Kapitáni opustili kanceláriu, nasadli do auta a odišli do Piešťan.

„Spomínal si mi dvojičkovské súrodenecké puto. Spolužiačok. Vieš čo mi vrta v hlave? Ako dievčatá vydržali jedna bez druhej, keď išla Bianka do Nórska? Rozmýšľam nad tým, že sa to surovo opýtam. Len ešte neviem koho. Či Diany, alebo jej manžela,“ Kováč prerušil tichý chod motora.

„Poďme do nemocnice! Za ňou. Uvidíme, ako je na tom psychicky. Keď sa nám bude zdať, že po ozname, že môže zariadovať pohreb, keď uvidíme, že zniesla túto informáciu o sestre, tak sa jej na to opýtame. Ozaj, kde majú dievčatá rodičov? Zatiaľ sme o tom nehovorili.“

„Súhlasím, poďme do nemocnice. Na jej pripravenosť na náš oznam sa opýtame doktora. Keď to uzná za vhodné a dovoľí nám o tom s ňou hovoriť, tak sa jej na to opýtame. Ak nie, pôjdeme za jej manželom. Toľko, kde má svokrovcov, bude vedieť aj on. Nechcem mladú pani zbytočne deptať.“

O pár minút kapitáni zakotvili v nemocnici a vyhľadali doktora Diany Žiakovej. Dozvedeli sa, že Biankina sestra podpísala reverz

a z nemocnice odišla. Hoci ich to prekvapilo, potešili sa, lebo im to avizovalo, že zdravotný stav Diany sa zlepšil. Odišli ku nim domov. Otvoril manžel. Ešte medzi dvermi vysvetľoval, že sám nevedel, že manželku nájde doma. Návratom svojej manželky z nemocnice bol viditeľne potešený. Jeho sľubom, predsavzatiu, že určite všetko zvládnu, kapitáni bez problému uverili.

„Podďte ďalej, posaďte sa,“ núkal kapitánom miesto domáci pán. „Mám čerstvo uvarený čaj. Prinesiem.“

Len čo sa domáci vzdialil, do obývačky vošla Diana. S dcérkou na rukách. Na sebe mala saténový tmavomodrý župan. Posadila sa. Pôsobila vyrovnane, zmierená so strašným nešťastím, ktoré ich postihlo.

„Chýbala mi. Strašne,“ pobožkala dcérku na vlásky. „Preto som podpísala reverz a odišla domov.“

„Pani Žiaková, prišli sme vám oznámiť, že si môžete prevziať telo svojej sestry a zariadiť jej dôstojný pohreb,“ povedal potichu Kováč. „Priniesli sme aj jej kufor, kabelku.“

Prikývla.

„Nechceli sme obťažovať, ale nechceli sme vám to oznámiť telefonicky,“ dodal.

Aj teraz mlčky prikývla.

„Ďakujeme,“ povedal jej manžel a položil na stôl podnos s džbánom čaju, cukorničkou a štyrmi šálkami. „Nech vás nemätie pokoj mojej manželky. Ten majú na svedomí lieky. Bude to ťažké, ale dostaneme sa z toho.“

„Chcem, aby bola Bianka stále s nami,“ prehovorila Diana. Sucho, akoby neprítomne.

„Ty chceš, aby... aby bola... spokojená?“ opýtal sa opatrne manžel.

„Tam, tam bude jej miesto,“ ukázala na skrinku, kde stála Biankina fotka. Diana vstala a odišla do svojej izby. Aj s malou dcérou.

„Prepáčte, ona...“ ospravedlňoval ju manžel.

„To je v poriadku. Nech si ide odpočinúť! Predsa, boli na seba zrejme veľmi naviazané,“ priviedol rozhovor na tému, čo ho zaujímala.

„Boli. A veľmi!“ vzdychol si Dianin manžel.

„Ako prežívala vaša žena Biankin pobyt v Nórsku?“ Kováč konečne položil svoju zvedavú otázku.

„Dalo sa. Dievčatá, teda Dianka a Bianka, prišli do Nórska naraz. Hneď, ako získali v Nitre na poľnohospodárskej bakalára. Zapojili sa do projektu Podpora biodiverzity zlepšením manažmentu konfliktných situácií medzi veľkými šelmami a človekom, kde dominuje ochrana oviec. Viete, Nórsko má málo ornej pôdy a zameriava sa na chov dobytká, oviec. A problém má so šelmami. Vlkmi, medveďmi. Množstvo oviec, o ktoré Nórsko každoročne prichádza, nemožno prehliadnuť. Skrátka prišli do Koppanga, ubytovali sa u Noela, kde som vtedy býval aj ja. Noel, náš nórsky spolužiak padol do oka Bianke a ja som sa zaľúbil do Dianky. O pol roka sme sa vrátili domov, pretože „sme“ otehotneli. Bianka tam zostala, samozrejme, kedy sa dalo, vtedy prišla domov. Noel ju natoľko opantal, že zo zootekničky presedlala na tvrdú ochrankyňu životného prostredia. Po návrate na Slovensko sa mala zamestnať v tej istej práci, ako Dianka.

V neďalekej dedine na družstve. Lenže nebolo voľné miesto. Našťastie. Preto pristúpila na robotu v Nitre. Myslím, že tam bola spokojná.“

„Rozumiem,“ prikývol Kováč. „A čo vaši svokrovci? Kde žijú? Vedia už...?“

„Nie,“ vrtel hlavou Žiak. „Otec od nich odišiel. Asi pred desiatimi rokmi. Našiel si mladšiu. Rozviedli sa. Svokra ten fakt, že si jej manžel našiel inú, niesla ťažko. Veľmi ťažko. Odvtedy iba chradla. Teraz je v penzióne. S Alzheimerom. Pomerne rozvinutým. Veľmi sa bojím o Dianku. Budem pri nej! Máme krásnu dcérku a tá nás potrebuje. Oboch!“

„Práve preto to zvládnete. Kedy budete môcť, vtedy jej to pripomínajte. Vašu malú. Veľmi citlivo. Určite si poviete, že radiť je ľahké. Je! Viem sa vcítiť do vašej situácie. Úprimne vám držím palce. Verím, že manželka sa z toho dostane. Dnes ma milo prekvapila. Nemyslím tým, že podpísala reverz, ale videl som, že pobyt doma, medzi vami, jej pomohol. Ešte raz, držím palce!“ kapitán Kováč potriasol Žiakovi rukou. „Chodte za ňou!“

Rozlúčil sa aj Ševčík.

„Láska, to zvládneme!“ vošiel Žiak do izby a vrúcne objal svoju ženu. „Postarám sa o nás. Budeme spolu! Všetci! Aj s Biankou!“

Diana sa silnejšie privinula k svojmu mužovi. Ponad manželove plece tupo pozerala do zeme. Ani pohybom, ani rečou nedala nič najavo. Nikto, ani doma, ani policajti netušili, čo v sebe ukrývala. Čo sa rozhodla nikdy nikomu neprezradiť. Pred očami mala samu seba. Videla sa, ako podpisuje v nemocnici reverz. Ako presviedča lekára, že je jej oveľa lepšie. Ako ho presviedča, že doma sa s tým

oveľa lepšie vysporiada. Pomôže jej prítomnosť manžela a dcéry. Videla sa, ako sa ponáhľala domov. Ako míňa bytovky, celé sídlisko, ako sa vynára na konci ulice, v ktorej býva. Potom rýchle odomyká, nejde ani dovnútra, načahuje sa na vešiak, kde viseli kľúče od auta. Pred očami sa jej mihal obraz za obrazom. Ako vo filme. Diana Žiaková sa z nemocnice ponáhľala domov, aby mohla navštíviť kapitána Kováča. Potrebovala sa dozvedieť o smrti svojej sestry čo najviac. Dvadsaťpäť minút po odchode z nemocnice, zaparkovala na parkovisku pred políciou. V Nitre. Na adrese z vizitky. Keďže sa službukonajúci policajti z vrátnice niekomu venovali, Diana sa rozhodla nezdržiavať a vydala sa za kapitánom. V hlave jej rezonovala kapitánova navigačná veta. Prvé poschodie, posledné dvere vpravo. Vykročila. Na prvom poschodí zahliadla policajta, ako stojí medzi dvermi a rozpráva sa s osadenstvom vo vnútri kancelárie. Zo slušnosti ho nevyrušila, aby sa ohlásila u kapitána Kováča. Preto počkala. Napokon jej to prišlo vhod, že kapitánova kancelária nebola voľná. Úplne jej vyschlo v krku. Poobzerala sa a v rohu na chodbe stál samoobslužný výdajník, dávkovač vody. Natočila si vodu do kelímka. Zostala stáť pri stene a čakala na policajta, kedy odíde. Občerstvovala sa malými dúškami a počúvala.

„Nesiem odkaz od veterinára. Predtým, než zverolekár poslal psa na kafilériu, prezrel ho a vybral mu čip. Aj mi ho prečítal. Majiteľka bola v registri. Zistil, že pes patrí Emílii Sušej z nitrianskeho okresu. Presná adresa... ,“ sledovala, ako sa mladý kolega pozrel do papierov a nahlas prečítal celú adresu. „S jeho chlpmi sa zhodujú chlpy nájdené pri Bianke a aj pri jeho mame.“

„Máme ho! Milan Suchý je Biankin vrah! Zozbierame, čo na neho máme a pôjde sedieť,“ prinieslo sa Diane do uší. „Zariadime povolenie, pôjdeme ho zatknúť!“

„Obec poznám,... číslo domu 114,... to si zapamätám. V aute mám, čo potrebujem,“ Diana zmenila svoje rozhodnutie navštíviť kapitána a spýtať sa ho, ako zomrela jej sestra. Zvrtla sa a ponáhľala sa za doktorom Suchým. Do navigácie nahádzala potrebné údaje. Kde sa dalo, šturmovala ich zánovnú Audinu. Za pol hodinu parkovala pred murovaným plotom, za ktorým sa čnel dom s popisným číslom 114. V dedine susediacou s Biankinou.

Poponáhľala sa do domu. Spoza dvier počula výkriky, vzdychy, Biankino meno. Diana rozrazilla dvere a videla dvoch chlapov, ako sa kľbčia. Z ich počtu a situácie, v akej sa nachádzali, bola prekvapená. Nečakala, že v doktorovom dome budú hneď dvaja muži. Ani na moment nezaváhala. Kaser, obranný spray si pripravila ešte v aute. Za jeho pomoci si plánovala spacifikovať doktora. Nepoznala ho, nevedela, akej je postavy, či ho dokáže premôcť. Hoci mala sily dosť, bola zootechnička a pracovala so zvieratami, nechcela riskovať. Vo vrecku mala aj injekciu na čiastočné znehybnenie obete. Látku, ktorú mala natiahnutú v injekčnej striekačke mala overenú. V praxi ju často používala. Bola povinnou výbavou jej kufríka. Ten mala v pohotovosti neustále. V aute. Rovnako ako reťaze, ktorými uväzovala býkov, kravy, keď asistovala veterinárovi pri rôznych minichirurgických zákrokoch. Rozpoznať kto je kto, v kľbčiacom kľbku, jej pomohol prvý kaserom zasiahnutý muž. Bolo jasné, komu patria jeho vyhrážky, sľuby o pomste. Suchého zneškodnila následne. Injekciou aplikovanou do stehna. Cez nohavice. Čiastočne ochrnutého Suchého ľahko dotiahla do svojho auta. Nestarala sa,

či ju niekto vidí. Rozum mala zastretý pomstou. Do susednej dediny to mala blízko. Za necelých päť minút bola u Bianky. Zacúvala hlboko do dvora. Odomkla dom, otvorila dvere. Vrátila sa k autu. Síl mala dosť. Mocné zvieratá, o ktoré sa starala, jej pomohli vypestovať si pomerne pevné svaly. Aj Dolinský, šofér autobusu si myslel, že ho zdrapil chlap. Bez väčšej námahy vytiahla polostuhnutého Suchého z auta a vhodila ho dovnútra. Kľúče od domov si sestry darovali navzájom. Bianka mohla prísť k Diane v ktorúkoľvek hodinu, či deň. Presne, ako Diana k Bianke. Diana dotrepala Suchého do kúpeľne. Už sa nehýbal. Bol pri vedomí, ale totálne paralyzovaný. Z auta si priniesla všetko potrebné. Popod radiátor rozprestrela širokú hrubú fóliu. Hodila na ňu Suchého. Vraha svojej sestry. Na každú ruku mu pripevnila obruč. Na ňu bola privarená hrubá reťaz. Diana primerala dĺžku reťaze, aby pokryla vzdialenosť od radiátora k umývadlu a po WC. To isté urobila aj s druhou rukou. Reťaze pripevnila o radiátor.

„Máš prístup na hajzel a k vode. To ti stačí! Reťaz je tak dlhá, že ťa inde nepustí. A pevná! Priväzujem ňou býkov. Zatiaľ ju ani jeden nepretrhol. Si priviazaný ako zviera. Lebo ty si zviera! To, čo si vykonal, nemá obdoby! Skapeš tu! Presne ako škodná. Nič iné si nezaslúžiš! Nemal si zavraždiť Bianku! Viem, že ma vnímaš! To je dobre! Do hodiny injekcia prestane účinkovať! Potom si to uži! Nikto ma nevidel, nikto nevidel teba. Ryčať o pomoc budeš zbytočne. Počuť ťa budú iba tieto steny! Prídem na jar! Vtedy sa pokúsím domček predať.

Samozrejme, predtým upracem. Čau! Šťastnú cestu do pekla!“

Diana zamkla a odišla. Keď dorazila domov, manžel bol v práci, dcérka v škôlke. Auto vrátila do garáže, kľúče zavesila na vešiak.

Obliekla si župan a zaľahla do postele. Na chvíľu zaspala. Zobudila sa na príchod manžela a dcérky. Hoci nečakala návštevu policajtov, dokázala sa dokonale sústrediť.

Kapitáni odišli z Piešťan. Pokračovať vo svojej náročnej, no dôležitej práci. Pátranie po Suchom bolo dlho aktuálne. No bezvýsledné. Nikdy ho nenašli.